

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 567/89

van de heer Paul Staes (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1989)

(91/C 94/01)

Betreft: De kangoeroe-industrie in Australië

1. Is de Commissie op de hoogte van het feit dat de Australische Regering toestemming verleend heeft om een record aantal kangoeroes te doden om commerciële redenen? Het gaat om een totaal aantal van 3 589 900 dieren.
2. Heeft de Commissie brieven van particulieren ontvangen in verband met de kangoeroe-industrie?
3. Indien dit het geval is, wat is de aard van deze briefwisseling?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(25 april 1990)

1. Ja. Australian National Parks and Wildlife Service, het federale regeringsorgaan dat bevoegd is voor de coördinatie van beleid en beheer tussen de Staten en territoria van Australië, stelde voor 1989 het contingent voor om commerciële redenen te doden kangoeroes vast op 3 589 900 stuks. Binnen dit maximum werden per Staat en voor elke individuele soort verdere contingenten vastgesteld, met name op basis van:

- de ramingen van de omvang van de populatie en de waarschijnlijke ontwikkeling daarvan;
- de seizoengebonden voorwaarden en de noodzakelijke beperking van onherstelbare schade;
- het behoud van de desbetreffende soorten.

Het hoge contingent voor 1989 gaf in verband met de gunstige klimatologische omstandigheden een relatief grotere hoeveelheid rode kangoeroes te zien. De contingenten voor Wiptail Wallaby, Euro en, in het geval van Zuid-Australië, dat voor Western Grey Kangaroo bleven daarentegen ongewijzigd; in New South Wales werden de

contingenten voor Eastern Grey Kangaroo en Western Grey Kangaroo ten opzichte van die voor 1988 respectievelijk met 18 % en 10 % verminderd.

2 en 3. Ja. De Commissie ontving duizenden briefkaarten, voornamelijk van Noord Amerikanen doch eveneens van Italianen, met het verzoek de resolutie van het Parlement met het oog op een totaal verbod van de invoer van kangoeroe producten te ondersteunen. Deze verzoeken schijnen op een misverstand te berusten, aangezien in de desbetreffende resolutie niet om een dergelijk verbod wordt gevraagd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 807/89

van de heer Gérard Deprez (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 november 1989)

(91/C 94/02)

Betreft: Problematiek van het wegvervoer

Vanaf 1 december 1989 verbiedt de Oostenrijkse Regering vrachtwagenchauffeurs 's nachts te rijden.

Deze maatregel is duidelijk in het nadeel van de mensen die in deze sector werken (wachtijden, files, enz.).

Kan de Commissie inlichtingen verschaffen over haar voorstellen betreffende de problematiek van het gecombineerd vervoer en „schone” vrachtwagens?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(2 maart 1990)

De Commissie heeft onlangs haar goedkeuring gehecht aan een mededeling (1) die een geheel van voorstellen be-

vat waaronder met name het voorstel voor een richtlijn tot wijziging van Richtlijn 75/130/EEG (*) betreffende het gecombineerd vervoer, waarvan de voorschriften betrekking hebben op:

- het gecombineerd vervoer met waterwegtraject (zelfde liberaliseringscriteria als voor het gecombineerde rail/wegvervoer);
- de toegang tot de markt (totale liberalisering);
- fiscale maatregelen (harmonisering van de verschillende belastingssystemen voor het internationaal gecombineerd vervoer);
- de tarifiering (de noodzaak van een vrije tariefregeling voor het internationaal gecombineerd vervoer);
- het eigen vervoer (de mogelijkheid voor ondernemers van eigen vervoer om aan gecombineerd vervoer deel te nemen).

Met betrekking tot de „schone vrachtwagens” heeft de Gemeenschap haar goedkeuring gehecht aan Richtlijn 70/157/EEG (*), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/491/EEG (*), betreffende de goedkeuring van nieuwe voertuigen, waarin de normen worden vastgelegd voor het toegestane geluidsniveau en de uitlaatinrichtingen.

Deze richtlijnen worden momenteel aan de vooruitgang van de techniek aangepast. Voor de uitlaatgassen worden naar aanleiding daarvan bij voorbeeld nieuwe normen uitgewerkt welke veel overeenstemming zullen vertonen met de toekomstige Oostenrijkse normen.

Met betrekking tot het voor vrachtwagens toegestane geluidsniveau stelt een groep nationale deskundigen op verzoek van de Commissie een verslag op waaraan in de loop van het eerste halfjaar van 1990 nog de laatste hand moet worden gelegd. Wanneer van de conclusies van dat verslag kennis kan worden genomen, zullen nieuwe voorstellen met betrekking tot de vermindering van de door vrachtwagens veroorzaakte geluidshinder worden ingediend.

De Commissie zal bovendien, zoals zij in haar werkprogramma voor 1990 heeft te kennen gegeven, binnenkort een voorstel voor een richtlijn indienen betreffende het toezicht op de emissie van uitlaatgassen en van verontreinigende deeltjes door met dieselmotoren uitgeruste zware voertuigen (wijziging van Richtlijn 88/77/EEG).

(*) Doc. COM(89) 564.

(*) PB nr. L 48 van 22. 3. 1975, blz. 31.

(*) PB nr. L 2 van 23. 2. 1970, blz. 16.

(*) PB nr. L 238 van 15. 8. 1989, blz. 43.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 925/89

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 december 1989)

(91/C 94/03)

Betreft: Naturschutzgebiet Lüneburger Heide

Het Naturschutzgebiet Lüneburger Heide ligt in de gemeente Bispingen (Niedersachsen, Bondsrepubliek Duits-

land). In dezelfde gemeente is vlak naast het natuurgebied een groot recreatiecomplex gepland; onder meer zouden er 400 bungalows worden gebouwd. Met het oog op deze plannen is inmiddels 64 ha vlak bij de Lüneburger Heide ontbost en is aangevangen met het leggen van de eerste funderingen.

Zowel het natuurgebied als het gebied waar de bouwactiviteiten plaatsvinden zijn tot nu toe uitgesproken agrarisch en de streek wordt door veel toeristen bezocht juist vanwege het rustieke karakter. Er worden in het natuurgebied geen auto's toegelaten. Het natuurgebied is een toevluchtsoord voor zeldzame broedvogels als de zwarte ooievaar (*Ciconia nigra*) en kraanvogel (*Grus grus*).

Uitvoering van de activiteiten voor het recreatiecomplex zouden sterke wijzigingen in de infrastructuur met zich meebrengen vanwege de verwachte toevoer van grote aantallen bezoekers en auto's. Dit betekent een ingrijpende verandering van het karakter van de streek.

1. Is de Commissie op de hoogte van de hier genoemde activiteiten?
2. Is er een milieu-effectrapportage gemaakt van het betreffende recreatieplan?
3. Wat is de huidige status van het Naturschutzgebiet Lüneburger Heide in het kader van de Vogelrichtlijn?
4. Is er een aanvraag voor subsidie ingediend bij de Commissie voor de uitvoering van het recreatieplan?
5. Acht de Commissie deze activiteiten in strijd met het Europees beleid voor natuurbescherming zoals die onder meer ontwikkeld worden in de „Habitatrichtlijn”?
6. Welke instrumenten denkt de Commissie aan te wenden om de nadelige gevolgen van dit soort projecten voor belangwekkende natuurgebieden te beperken?

Aanvullend antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(16 maart 1990)

In aanvulling op haar antwoord van 31 januari 1990 (*) heeft de Commissie de nodige informatie ingewonnen over de door het geachte Parlementslid genoemde situatie.

Met het eerste graafwerk van de fundamente van het pretpark-project is inderdaad een aanvang gemaakt in de gemeente Bispingen maar het project is inmiddels stopgezet door middel van een rechterlijke uitspraak van het Oberverwaltungsgericht Lüneburg, waarbij stopzetting van de werken werd geëist.

Er zullen nu minder ambitieuze plannen worden voorgelegd aan de ambtenaar waaronder de zaken van openbaar belang ressorteren (Träger öffentlicher Belange) en deze zal speciaal aandacht besteden aan het natuurbeschermingsaspect.

(*) PB nr. C 125 van 21. 5. 1990, blz. 23.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1013/89**van de heer José Valverde López (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(18 december 1989)**(91/C 94/04)*

Betreft: Stand van de door Spanje voorgestelde geïntegreerde ontwikkelingsprogramma's (GOP's)

De geïntegreerde ontwikkelingsprogramma's omvatten naast specifieke maatregelen voor de landbouw ook een gecoördineerde actie van de overige fondsen (EFRO, ESF). In haar Verslag 1988 over „De toestand van de landbouw in de Gemeenschap” gaat de Commissie in op de goedgekeurde programma's in afzonderlijke landen en de stand van uitvoering daarvan. Spanje wordt daarbij niet genoemd. Kan de Commissie mededelen welke projecten in dit verband door Spanje zijn voorgesteld en hoe het staat met de voorbereiding, goedkeuring of eventuele uitvoering daarvan?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1014/89**van de heer José Valverde López (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(18 december 1989)**(91/C 94/05)*

Betreft: Stand van de geïntegreerde ontwikkelingsacties (GOA's)

De Commissie heeft eind januari 1988 een reeks besluiten genomen met betrekking tot een geïntegreerde aanpak van de ontwikkeling door de Fondsen EOGFL, EFRO en ESF. In verscheidene landen blijken al geïntegreerde ontwikkelingsacties goedgekeurd te zijn. Kan de Commissie mededelen welke projecten door Spanje zijn voorgesteld en hoe het staat met de goedkeuring of uitvoering daarvan?

Gecombineerd antwoord van de heer Millan**namens de Commissie****op de schriftelijke vragen nr. 1013/89 en nr. 1014/89***(11 mei 1990)*

In november 1988 heeft de Spaanse Regering na voorbereidend onderzoek bij de Commissie drie ontwerpen voor een geïntegreerde ontwikkelingsactie (GOA) ingediend die respectievelijk betrekking hadden op het gebied La Mancha (Comunidad Autónoma Castilla-La Mancha), de provincies Zamora en Salamanca (Comunidad Autónoma Castilla y León) en het eiland La Gomera (Islas Canarias). Vervolgens zijn deze GOA's door de Spaanse Regering omgewerkt tot geïntegreerde operationele programma's (GOP's) die beter passen in het nieuwe instrumentarium dat na de hervorming van de Structuurfondsen wordt gehanteerd.

Omdat in het kader van de geïntegreerde operationele programma's voor Castilla-La Mancha en Castilla y León reeds tot prioritaire bijstandsverlening uit het Europees Sociaal Fonds (ESF) en het EOGFL, afdeling Oriëntatie, was besloten en het met het oog op een snelle tenuitvoerlegging van deze programma's wenselijk was de bijstandsbeschikking van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) niet op te houden, heeft het EFRO de laatste hand gelegd aan zijn onderzoek van de EFRO-programma's voor het gebied La Mancha en de provincies Zamora en Salamanca die worden opgenomen in de geïntegreerde operationele programma's. Deze EFRO-programma's zijn op 31 januari 1990 goedgekeurd en zullen in de loop van dit jaar samen met de acties die de andere Structuurfondsen (ESF en EOGFL, afdeling Oriëntatie) in dit verband hebben vastgesteld, in de betrokken geïntegreerde operationele programma's worden ingepast.

De goedgekeurde EFRO-programma's, die zullen bijdragen tot de verwezenlijking van de prioritaire ontwikkelingszwaartepunten van de desbetreffende communautaire bestekken, zijn erop gericht de ontwikkeling van de eigen mogelijkheden, het toerisme en het particuliere initiatief in de industrie, de dienstensector en de ambachten te bevorderen, het milieu te beschermen en de infrastructuurvoorzieningen in de steden en op het platteland (verkeerswegen en waterhuishouding) te verbeteren en uit te breiden. De totale steun uit het EFRO voor het operationele programma voor Zamora-Salamanca bedraagt 276,921 miljoen ecu (36 107 miljoen pta). Het programma voor La Mancha heeft betrekking op delen van vier van de vijf provincies die tot de regio behoren. Hiervoor zal uit het EFRO steun ten bedrage van 181,292 miljoen ecu of 23 638,15 miljoen pta worden verleend.

Ten slotte kan nog worden vermeld dat het onderzoek dat bij de Commissie wordt ingesteld om de GOA voor La Gomera te kunnen goedkeuren als geïntegreerd operationeel programma, wordt voortgezet.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1160/89**van de heer David Martin (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(10 januari 1990)**(91/C 94/06)*

Betreft: Associatieovereenkomsten

Kan de Commissie mededelen welke criteria zij hanteert bij het voorstellen van de rechtsgrondslag voor overeenkomsten met derde landen? Gaan sommige handelsovereenkomsten, zoals die met Polen en sommige EVA-landen, in feite niet verder dan sommige associatieovereenkomsten krachtens artikel 238 EEG, zoals die met de Maghreblanden?

Als het verschil tussen de twee grotendeels symbolisch is, kan artikel 238 EEG dan niet gebruikt worden om, in voorkomende gevallen, Oosteuropese landen en EVA-landen met de Gemeenschap te associëren? Is artikel 238 EEG in feite niet zo flexibel dat het kan worden gehan-

teerd zowel voor betrekkelijk losse vormen van associatie — zoals het geval is bij sommige lopende overeenkomsten — als eventueel voor nieuwe vormen van zeer nauwe associatie waartoe de Gemeenschap de komende jaren met bepaalde Europese landen zou kunnen wensen te komen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(9 oktober 1990)

Het Hof van Justitie heeft er bij herhaling op gewezen ⁽¹⁾ dat de keuze van de rechtsgrondslag van een handeling, in het kader van het stelsel van bevoegdheden van de Gemeenschap, moet berusten op objectieve gegevens die voor rechterlijke toetsing vatbaar zijn. De Commissie houdt hiermee ten volle rekening, met name wanneer zij aan de Raad de sluiting van met derde landen bereikte overeenkomsten voorstelt.

Artikel 238 van het Verdrag, grondslag van de associatieovereenkomsten, moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de Jurisprudentie van het Hof van Justitie, met name het arrest Demirel ⁽²⁾, waarin het Hof een associatieovereenkomst omschrijft als een overeenkomst „die bijzondere en geprivilegieerde banden met een derde land schept dat, althans gedeeltelijk, aan het communautaire stelsel moet deelnemen”. De Commissie concludeert hieruit dat het, wil een overeenkomst als associatieovereenkomst worden beschouwd, noodzakelijk is dat:

- er speciale procedures worden overeengekomen die de bijzondere banden concretiseren, eventueel in de vorm van gemeenschappelijke instellingen;
- de draagwijdte van de materiële verplichtingen voldoende groot is om de partner als deelnemend aan het communautaire stelsel te kunnen kenschetsen en
- de gecreëerde band duurzaam is.

Hoewel de met de EVA-landen bestaande vrijhandelsovereenkomsten in die zin ruim zijn dat zij verschillende, zeer gedetailleerde verplichtingen tot stand brengen, bestrijken zij slechts één sector van het communautaire stelsel, de handel, op grond waarvan zij volkomen correct op artikel 113 van het Verdrag zijn gebaseerd. Ook de onlangs met enkele landen in Midden- en Oost-Europa gesloten handels- en samenwerkingsovereenkomsten ontbreekt het — hoewel zij nog een extra sector, namelijk samenwerking, bestrijken — aan de duurzame elementen en het evolutieve element die de voorwaarden voor een associatieovereenkomst vormen; zij vinden dan ook met recht hun grondslag in de artikelen 113 en 235 van het Verdrag.

Wat de toekomst betreft, verwees de Commissie in haar mededeling aan de Raad en het Parlement van 17 april 1990 ⁽³⁾ betreffende de ontwikkeling van de betrekkingen van de Gemeenschap met de landen in Midden- en Oost-Europa reeds op bilaterale associatieovereenkomsten gebaseerd op artikel 238 van het Verdrag die vrijhandel alsmede intensifiëring en diversificatie van het samenwerkingsgebied ten doel hebben en waarin eveneens sprake is van het vrije verkeer van werknemers, diensten en kapitaal. Ook zou een passend institutioneel kader in het leven

worden geroepen. Voorts is in de recente onderhandelingsrichtsnoeren voor het sluiten van een overeenkomst met de EVA-landen sprake van een associatieovereenkomst en wel onder meer om een op de vier vrijheden gebaseerde gemeenschappelijke economische ruimte tot stand te brengen.

⁽¹⁾ Arrest van 26. 3. 1987, Commissie v. Raad, zaak 45/86, Jurispr. 1987, blz. 1493.

⁽²⁾ Arrest van 30. 9. 1987, zaak 12/86, Jurispr. 1987, blz. 3719.

⁽³⁾ Doc. SEC(90) 717 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1252/89

van de heer Juan Bandrés Molet (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 januari 1990)

(91/C 94/07)

Betreft: Vestiging van de multinational Silenka in La Vall d'Uixo in het gewest van de Plana Baixa

Het besluit van de glasvezelproducerende multinational Silenka om zich te vestigen in de stad Vall Uixo, in het autonome gebied Valencia, heeft bij de bevolking grote verontrusting gewekt vanwege de grote vervuiling die dit soort industrie zoals bekend met zich meebrengt, en de grote hoeveelheid water die voor dit soort productie nodig is. Kan de Commissie inlichtingen verstrekken over het onderzoek naar de gevolgen voor het milieu dat in verband met deze vestiging is verricht?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(21 februari 1990)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte Parlementslid bedoelde plannen voor de productie van glasvezels in de stad Vall Uixo (Valencia). Tot nu toe is er bij de Structuurfondsen geen enkele aanvraag voor financiële steun van de Gemeenschap ingediend.

De Commissie wijst er voorts op dat milieu-effectstudies overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG ⁽¹⁾ ter beoordeling moeten worden voorgelegd aan de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor het milieu en de betrokken bevolkingsgroep. Met deze evaluatie moet bij het nemen van het machtigingsbesluit rekening worden gehouden.

Benadrukt moet evenwel worden dat het bedoelde plan valt onder de in bijlage II bij de richtlijn bedoelde categorie projecten op grond waarvan het aan de Lid-Staten is om te beoordelen of er al dan niet een milieu-effectstudie moet worden uitgevoerd.

Ten aanzien van het in de schriftelijke vraag bedoelde plan zal de Commissie inlichtingen inwinnen bij de Spaanse autoriteiten.

(¹) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 147/90

van de leden Yves Verwaerde en Jean-Pierre Raffarin
(LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 februari 1990)

(91/C 94/08)

Betreft: Luchtvervoer

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen ten einde het proces tot vergunning van de uitoefening van de vijfde vrijheid te activeren (het gaat hier om het aan boord opnemen van passagiers in een Staat die niet de Staat van registratie is, om hen te laten landen in een derde Staat)?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(21 september 1990)

Op grond van Beschikking 87/602/EEG (¹) bestaan er rechten van de vijfde luchtvaartvrijheid tussen alle luchthavens in de Gemeenschap die openstaan voor internationaal luchtvervoer, uitgezonderd tussen luchthavens van categorie 1. Luchtvaartmaatschappijen zijn gerechtigd om 30% van de capaciteit op deze verbindingen te verkopen als vijfde luchtvaartvrijheid.

In haar voorstellen van 8 september 1989 (²) betreffende de toegang tot de markt stelde de Commissie voor deze limiet te verhogen tot 50% en haar te doen gelden voor alle luchthavens die openstaan voor verkeer tussen de Lid-Staten. De Raad is in beginsel akkoord gegaan met dit voorstel.

(¹) PB nr. L 374 van 31. 12. 1987, blz. 19.

(²) Doc. COM(89) 373 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 277/90

van de heer George Patterson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 februari 1990)

(91/C 94/09)

Betreft: Beperkingen voor vrachtverkeer in de nachtelijke uren of in het weekeinde

Is de Commissie niet van mening, gezien de huidige discrepanties tussen de nationale regelingen met betrekking tot vrachtverkeer in de nachtelijke uren of in het weekeinde, dat deze discrepanties een obstakel zullen vormen voor het vrij verkeer van goederen na 1992? Is zij voorne-

mens voorstellen in te dienen tot harmonisatie van de beperkingen voor zwaar verkeer, zowel rekening houdend met de aspecten van de consumentenbescherming als met die van de geïntegreerde markt?

Zo niet, waarom niet?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(11 september 1990)

In de zaak Torfaen Borough Council tegen B & Q plc (zaak 145/88, arrest van 23 november 1989) oordeelde het Hof van Justitie dat het in artikel 30 van het EEG-Verdrag vervatte verbod op maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen moet worden uitgelegd als niet geldend voor nationale regelingen die zonder onderscheid van toepassing zijn op ingevoerde en nationale producten, „indien zij geen beperkendere invloed hebben op de communautaire handel dan die welke is beoogd in het kader van gelijksoortige handelsregelingen”; met andere woorden er moet, indien de maatregelen die het verkeer van vrachtwagens beperken zowel van toepassing zijn op nationale als op ingevoerde goederen, in de eerste plaats worden gezien of deze maatregelen een oogmerk nastreven dat in het kader van het communautaire recht gerechtvaardigd is.

In zaak 155/80 (Oebel (¹)) oordeelde het Hof dat de nationale voorschriften inzake de werkuren, de levering en de verkoop van goederen een gerechtvaardigd onderdeel van het economisch en sociaal beleid vormen die verenigbaar zijn met de door het Verdrag nagestreefde doelstellingen van openbaar belang. In de tweede plaats moet worden vastgesteld of de invloed van dergelijke nationale voorschriften groter is dan hetgeen ter bereiking van het beoogde doel noodzakelijk is. Zonder elke maatregel die het verkeer van vrachtwagens beperkt in detail te analyseren, kan derhalve niet in beginsel worden verklaard dat dit soort maatregelen inbreuk pleegt op de bepalingen van het Verdrag inzake het vrije verkeer van goederen.

De Commissie is om de volgende redenen voor het moment niet voornemens te pogen deze beperkingen te harmoniseren:

- Veel van deze beperkingen vallen onder de bevoegdheid van lokale overheden en beogen het plaatselijk milieu te beschermen of de verkeersveiligheid te verzekeren.
- Harmonisatie zou ertoe leiden dat men op enkele terreinen gedwongen wordt om thans bestaande verboden op te heffen of dat men op andere terreinen waarop geen beperkingen bestaan, gedwongen wordt deze in te voeren. Voorts gelden de beperkingen in kwestie ook voor officiële feestdagen; aangezien deze in de Lid-Staten niet geharmoniseerd zijn, zou het onmogelijk zijn deze beperkingen met elkaar in overeenstemming te brengen.
- Het is niet zeker dat geharmoniseerde beperkingen voordeliger voor vrachtrijders zijn dan plaatselijke

verschillen die zij in hun rijprogramma's kunnen verwerken; de onontbeerlijke informatie over deze beperkingen, zoals deze door de beroepsorganisaties aan de vrachtrijders wordt verstrekt, kan als uitstekend worden beschouwd.

Het ziet er hoe dan ook naar uit dat er vanuit het oogpunt van veiligheid van de consument moet worden gezorgd voor passende informatie van de gebruikers op dit gebied, met name voor wat het grensoverschrijdend vervoer betreft.

In het algemeen is het waarschijnlijk het meest efficiënt wanneer deze informatie op korte termijn door de Lid-Staten wordt verstrekt; dit behoeft evenwel de mogelijkheid van het op communautair niveau bezien van de Europese implicaties van dit probleem niet uit te sluiten.

(¹) Jurispr. 1981, blz. 1993.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 343/90

van mevrouw **Hiltrud Breyer (V)**
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 februari 1990)
(91/C 94/10)

Betreft: Communautaire richtlijn inzake milieu-effectrapportage

Hoever staat het met de omzetting van de communautaire richtlijn inzake milieu-effectrapportage door de Lid-Staten in nationaal recht?

Vallen de projecten op het gebied van genetische manipulatie onder deze communautaire richtlijn?

Welke uitvoeringsverordeningen ingevolge de communautaire richtlijn bestaan er?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(22 juni 1990)

1. Op 15 juni 1990 hadden twee Lid-Staten, namelijk Griekenland en Luxemburg, nog geen maatregelen voor de omzetting van deze richtlijn bij de Commissie gemeld. Tegen deze landen loopt een inbreukprocedure wegens het niet-mededelen van omzettingsmaatregelen.

De overige Lid-Staten hebben wel maatregelen met het oog op de omzetting van de richtlijn getroffen.

In dit verband dient het volgende te worden opgemerkt:

- tegen België, Spanje, Frankrijk, Ierland en Nederland loopt een inbreukprocedure omdat de vastgestelde bepalingen niet of slechts gedeeltelijk conform zijn;
- na een eerste evaluatie van de desbetreffende wetgeving van Denemarken en het Verenigd Koninkrijk heeft de Commissie tot dusver niet besloten een inbreukprocedure in te leiden wegens onverenigbaarheid of slechts gedeeltelijke conformiteit van de uitvoeringsbepalingen;

c) de Duitse, Italiaanse en Portugese bepalingen zijn nog niet door de Commissie bestudeerd.

2. Neen.

3. Het geachte Parlementslid kan alle uitvoeringsverordeningen opvragen uit de databank Celex, die voor alle Instellingen van de Gemeenschap toegankelijk is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 405/90

van mevrouw **Beate Weber (S)**
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)
(91/C 94/11)

Betreft: Wijziging van Richtlijn 79/409/EEG inzake het behoud van de vogelstand

1. Kan de Commissie mededelen of zij voornemens is bij de Raad binnenkort een voorstel in te dienen tot wijziging van de bijlagen bij de vogelrichtlijn (79/409/EEG) (¹)?

2. Zo dit inderdaad het geval mocht zijn, is zij dan ook tegemoetgekomen aan de in paragraaf 18 van de resolutie van het Parlement van 26 september 1988 (doc. A2-181/88) gedane oproep?

3. Indien de Commissie de Raad een dergelijk voorstel wil voorleggen, welke vogelsoorten

- moeten dan nog aan bijlage I worden toegevoegd,
- uit bijlage II, deel 1 en deel 2 worden geschrapt,
- aan bijlage II, deel 1 en deel 2 worden toegevoegd?

(¹) PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(19 februari 1991)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op mondelinge vraag H-1298/90 van de heer Cassidy tijdens het vragenuur in de zittingsperiode van het Parlement van januari 1991 (¹).

(¹) Handelingen van het Europese Parlement nr. 398 (januari 1991).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 422/90**van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(5 maart 1990)**(91/C 94/12)**Betreft:* Plaatselijke economische factoren en de steun van het EOF

Volgens het laatste verslag van de Rekenkamer (II, 69) zou bij de vaststelling van de acties van het Europees Ontwikkelingsfonds geen gebruik worden gemaakt van de ter plaatse aanwezige economische factoren. Het antwoord komt mij enigszins raadselachtig voor. Kan de Commissie daarover enige opheldering verschaffen?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie***(6 september 1990)*

De Commissie deelt de mening van de Rekenkamer dat bij het ontwerpen van projecten en programma's voor zover technisch mogelijk en economisch haalbaar gebruik moet worden gemaakt van inbreng met grote plaatselijke toegevoegde waarde ten einde de onafhankelijkheid van in deviezen te betalen inbreng te verminderen. In haar antwoord wilde de Commissie aangeven dat deze problematiek waar zij op het vlak van het vooronderzoek rekening mee houdt meer speelt bij de tenuitvoerlegging van de projecten dan bij de programmering.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 432/90**van de leden Yves Verwaerde en Jean-Pierre Raffarin
(LDR)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(5 maart 1990)**(91/C 94/13)**Betreft:* Bootvluchtelingen

Welke concrete maatregelen denkt de Commissie te nemen om de tenuitvoerlegging van het recente besluit van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen te verhinderen?

Dit besluit om bootvluchtelingen die met gevaar voor eigen leven het wrede regime in Vietnam zijn ontvlucht terug te sturen, strekt onze democratieën niet tot eer.

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie***(3 mei 1990)*

Het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR) heeft nimmer besloten bootvluchtelingen terug te sturen. Alle besluiten in het recente

verleden ten aanzien van de gedragslijn welke dient te worden gevolgd om bij te dragen tot het oplossen van dit grote humanitaire probleem zijn genomen op initiatief van de Internationale Conferentie inzake Indochinese vluchtelingen, die een breed opgezet actieplan heeft uitgewerkt, en de Stuurgroep, die is opgericht om na te gaan welke nadere maatregelen eventueel nodig zijn in het kader van dat plan.

Een van de belangrijkste punten van het actieplan was de introductie van een op regionaal niveau uit te voeren doorlichting, die reeds door de autoriteiten van Hong-Kong op gang is gebracht, om te bepalen of asielzoekers inderdaad personen zijn die op de vlucht zijn geslagen uit reële vrees voor vervolging wegens hun politieke of godsdienstige opvattingen, of wegens hun ras, dan wel het land verlaten in de hoop op een betere toekomst voor zichzelf en hun gezin.

Degenen die op de vlucht zijn voor vervolging zijn en zullen steeds als vluchtelingen worden behandeld en zullen als zodanig, onder toezicht van het UNHCR, alle bescherming en steun ontvangen die de internationale gemeenschap kan verlenen.

Degenen die Vietnam hebben verlaten om hun economische positie te verbeteren, worden door de internationale gemeenschap beschouwd als economische migranten. Zij dienen daarom te voldoen aan dezelfde voorwaarden die overal ter wereld ten aanzien van die groep gelden, en zijn verplicht een werkvergunning en de nodige visa te verkrijgen vóór hun vertrek uit het land van oorsprong. Het internationale verdrag inzake migratie voorziet in onmiddellijke terugkeer naar het land van vertrek wanneer de betrokkenen niet aan deze voorwaarden voldoen; voor de Vietnamese asielzoeker zijn er bijkomende mogelijkheden om, met internationale bijstand, waardig en zonder vrees voor gevolgen na zijn vlucht terug te keren naar zijn land van oorsprong.

De Commissie heeft de Conferentie en alle vergaderingen van de Stuurgroep bijgewoond. Evenals de aanwezige Lid-Staten heeft zij consequent het standpunt verdedigd dat het probleem van de Vietnamese bootvluchtelingen principieel als een belangrijk humanitair vraagstuk dient te worden aangepakt, waarbij de personen waardig worden behandeld en veiligheid wordt geboden. Zij heeft het UNHCR steun voor de kampen verleend en bestudeert momenteel nieuwe voorstellen voor aanvullende financiering uit de begroting van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 627/90**van de heer Juan Bandrés Molet (V)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(20 maart 1990)**(91/C 94/14)**Betreft:* Zand baggeren bij Mallorca

Het Spaanse Ministerie van Publieke Werken (MOPU) stortte in de winter van 1988—1989 in totaal 460 000 m³ zand op het strand van S'Arenal (Mallorca), dat uit het beschermde zeegebied Cala Blava werd opgebaggerd.

De zandzuigers van de MOPU die voor de kust van de Balearen werken veroorzaken een systematische vernietiging van de natuurlijke zeebodem.

Beschikt de Commissie over gegevens inzake het zandbaggeren bij Mallorca, Menorca en Eivissa?

Is de Commissie zich ervan bewust dat voorafgaande aan deze werken geen milieu-effectrapportage werd verricht?

Kan de Commissie mededelen of er enige vorm van berichtgeving over alle, dan wel over een deel van de baggerwerkzaamheden op de zeebodem heeft plaatsgehad?

Denkt de Commissie eventueel een besluit te nemen ter bescherming van de zeebodem voor de kust van de Balearen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(12 juli 1990)

De Commissie neemt nota van de door het geachte Parlementslid vermelde feiten.

De Commissie wijst erop dat Richtlijn 85/337/EEG⁽¹⁾ de Lid-Staten niet verplicht om aan de Commissie de op hun grondgebied verrichte milieu-effectstudies te melden.

Aangezien het betreffende project evenwel onder bijlage II bij bovengenoemde richtlijn valt, moet worden gevreesd dat de geldende Spaanse wetgeving geen milieu-effectstudies voor dit project voorschrijft.

De Commissie zal dus bij de bevoegde instanties informeren in het kader van een procedure die zich hiervoor leent.

De Commissie weet niet of er een rapport bestaat over projecten voor het opbaggeren van zand van de zeebodem. Ten aanzien van een besluit om de zeebodem voor de kust van de Balearen te beschermen is de Commissie van mening dat zo'n besluit niet tot de prioriteiten voor de middellange termijn behoort.

⁽¹⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 667/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(91/C 94/15)

Betreft: Invloed van weekmakers op het milieu

Om kunststoffen verschillende graden van soepelheid te verlenen, worden weekmakers toegevoegd. Een van de

meest gebruikte, vooral voor PVC-kunststoffen, is diethylhexylftalaat. Nu bestaat echter het vermoeden dat dergelijke weekmakers ernstige gezondheidsproblemen kunnen veroorzaken. Vandaar onze vragen aan de Commissie:

1. Welke persistente of bio-accumuleerbare weekmakers of persistente restprodukten van weekmakers zijn de Commissie bekend?
2. Zijn er gegevens bekend over het effect van de weekmakers op de vruchtbaarheid van mens en dier?
3. In welke mate zijn weekmakers kankerverwekkend?
4. Welke concentraties weekmakers zijn tot op heden in het mariene milieu gemeten?
5. Wat is het effect van weekmakers die via de voedselketen of geneesmiddelen, bij voorbeeld via infuuszakken, in het lichaam terecht komen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(1 augustus 1990)

In het kader van Richtlijn 67/548/EEG⁽¹⁾ betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen, heeft de Commissie de als weekmakers gebruikte groep stoffen nog niet in haar geheel bestudeerd. De meest gebruikte weekmaker, diethylhexylftalaat (DEHP), werd aan een evaluatie onderworpen.

Na een uitvoerige bestudering van de beschikbare gegevens kwamen deskundigen tot de conclusie dat DEHP niet kon worden ingedeeld als een kankerverwekkende of teratogene stof.

Zij wezen er met name op dat bij nierdialysepatiënten die aan DEHP zijn blootgesteld doordat de slangen van de dialyseapparatuur lekten, geen speciale tumorvorming is vastgesteld. Voorts kon er geen oorzakelijk verband worden gelegd tussen de toename van spasmen als gevolg van chemicaliën en kankergezwellen bij ratten en muizen. Van een schadelijke invloed op de mens is nog niets gebleken.

Wat betreft het kader van Richtlijn 89/109/EEG⁽²⁾ betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake materialen en voorwerpen bestemd om met levensmiddelen in aanraking te komen en met name de specifieke richtlijnen inzake plastics, heeft de Commissie reeds alle gebruikte weekmakers onderzocht. Voor sommige van deze weekmakers werd door het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding een

dagelijks toelaatbare dosis vastgesteld, terwijl ten aanzien van andere geen standpunt kon worden ingenomen als gevolg van het feit dat men over te weinig toxicologische gegevens beschikte. De Commissie zal in de toekomstige richtlijn rekening houden met de mening van dit Comité over de positieve lijst van additieven, welke thans wordt voorbereid. Het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding heeft onlangs de hier genoemde specifieke stof (DEHP) opnieuw onderzocht en is daarbij tot de conclusie gekomen dat er daarbij voor de mens geen reëel gevaar voor kanker bestaat als gevolg van de migratie van DEHP uit levensmiddelenverpakkingen. Om die reden heeft het Comité opnieuw een dagelijks toelaatbare dosis vastgesteld van 0-0250 mg/kg voor levensmiddelen, welke dosis nog onlangs ontoelaatbaar werd geacht omdat vermoed werd dat het om een kankerverwekkende stof ging. Aangezien het gebruik van DEHP als weekmaker voor PVC in Europa thans heel beperkt is, kan de hoeveelheid DEHP waaraan de mens als gevolg van migratie uit verpakkingen blootstaat verwaarloosbaar worden geacht en ligt deze zeker lager dan de dagelijks toelaatbare dosis. Het feit dat deze stof met voedsel in aanraking komt vormt dus voor de mens geen risico.

Ten slotte is voor zover de Commissie weet de concentratie van weekmakers in het mariene milieu nooit onderzocht, in elk geval niet in het kader van de internationale overeenkomsten waarin de Gemeenschap door de Commissie wordt vertegenwoordigd.

(¹) PB nr. 196 van 16. 8. 1967.

(²) PB nr. L 40 van 11. 2. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 867/90

van de heer **Florus Wijsenbeek (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(91/C 94/16)

Betreft: Kosten en voordelen van interne markt

Heeft de Commissie kennis genomen van een zwartboek dat is opgesteld door Harry Vos Internationaal Transport BV over de kosten van grensbelemmeringen?

Kan de Commissie de juistheid van deze gegevens bevestigen?

Kan de Commissie, uitgaande van deze gegevens, voor individuele vervoerbedrijven een opgave doen van de extra kosten die het vervoerend bedrijfsleven door incidentele en structurele grensbelemmeringen moet dragen?

Idem betreffende veiligheid van ro-ro ferries?

Is de Commissie niet van oordeel dat nieuwe wetgevende voorstellen gedaan moeten worden ten einde de stabiliteit en het drijfvermogen van ro-ro ferries te verbeteren?

Zo ja, is zij van zins dergelijke voorstellen te doen?

Antwoord van de heer Van Miert namens de Commissie

(21 september 1990)

De Commissie heeft onlangs kennis genomen van het Zwartboek van Harry Vos Internationaal Transport BV.

Dit bedrijf somt uiteenlopende moeilijkheden op, zoals stakingen van douanepersoneel of in de particuliere sector (vervoerondernemers, enz.), maatregelen verband houdende met de invoer van brandstof en ook maatregelen als gevolg van klimatologische omstandigheden, enz.

Gezien de diversiteit van de naar voren gebrachte problemen en hun oorzaak beschikt de Commissie niet over de elementen die nodig zijn om de eventuele kosten hiervan vast te stellen.

Wel wil zij erop wijzen dat zij zich volledig inzet voor verzekering van het vrije verkeer van goederen binnen de Gemeenschap en dat zij zich tijdens de stakingen van douanebeambten (met name de in bedoeld Zwartboek vermelde) tot de autoriteiten van de betrokken Lid-Staat heeft gewend om hen te wijzen op hun communautaire verplichtingen.

De voltooiing van de grote interne markt in 1993 zal tot gevolg hebben dat elke controle op het goederenverkeer aan de binnengrenzen van de Gemeenschap wordt opgeheven.

Met het oog hierop is vanaf 1985 een begin gemaakt met de geleidelijke opheffing van de controles.

Van de verschillende onlangs op initiatief van de Commissie getroffen maatregelen verdienen met name vermelding de bepalingen betreffende de afschaffing van het inleveren van een kennisgeving van doorgang bij het overschrijden van een communautaire grens (¹), de wijziging van de verordening met het oog op een ruimer gebruik van de regeling inzake het verkeer van goederen met het oog op tijdelijk gebruik in de Gemeenschap (²) alsmede Verordening (EEG) nr. 4060/89 van de Raad inzake de afschaffing van controles aan de grenzen van de Lid-Staten voor wegvervoer en binnenvaart (³).

Richtlijn 68/297/EEG van de Raad van 19 juli 1968 betreffende de uniformisering van de voorschriften ten aanzien van de toelating met vrijdom van recht van de zich in de reservoirs van bedrijfsautomobielen bevindende brandstof (⁴), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 85/347/EEG (⁵), bepaalt dat „de Lid-Staten de volgende hoeveelheden brandstof die zich in de normale reservoirs van bedrijfsvoertuigen bevinden met vrijdom van recht toelaten:

- a) 200 liter per voertuig en per reis in het geval van voertuigen geschikt en bestemd voor goederenvervoer, al dan niet tegen betaling;
- b) 600 liter per voertuig en per reis in het geval van voertuigen geschikt en bestemd voor het vervoer, al dan niet tegen betaling, van meer dan negen personen, met inbegrip van de bestuurder”.

De Commissie diende op 10 juli 1986 een voorstel voor een richtlijn (⁶) bij de Raad in houdende uitbreiding van

de vrijdom van recht van 600 liter tot voertuigen bestemd voor goederenvervoer.

Ten aanzien van het verbod in Oostenrijk op 's nachts rijden kan worden opgemerkt dat er tussen de ministers van Vervoer van Italië, de Bondsrepubliek Duitsland en Oostenrijk onderhandelingen zijn geopend waaraan de Commissie deelneemt. In dat kader konden op 9 mei in Rome bepaalde compromissen worden gesloten. Met name konden de ontheffingen van dit verbod tot eind 1990 worden verlengd.

Wat de veiligheid van ro-ro veerboten betreft, kan worden opgemerkt dat de Commissie elk initiatief tot verbetering van de stabiliteit van veerboten ondersteunt.

In dit verband wijst zij op de belangrijke studies die, op verzoek van het Department of Transport, in het Verenigd Koninkrijk op dit terrein werden verricht naar aanleiding van het ongeval met de Herald of Free Enterprise. In het licht van het resultaat van deze werkzaamheden die, volgens de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, waarschijnlijk zullen leiden tot wereldwijde initiatieven (IMO — Internationale Maritieme Organisatie) zal de Commissie de mogelijkheid van een initiatief van haar kant bezien.

(¹) PB nr. L 51 van 27. 2. 1990, blz. 1.

(²) PB nr. L 130 van 12. 5. 1989, blz. 1.

(³) PB nr. L 390 van 30. 12. 1989, blz. 18.

(⁴) PB nr. L 175 van 23. 7. 1968, blz. 15.

(⁵) PB nr. L 183 van 16. 7. 1985, blz. 22.

(⁶) PB nr. C 183 van 22. 7. 1986, blz. 8.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 927/90

van de heer Carlos Pimenta (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(91/C 94/17)

Betreft: Tenuitvoerlegging door de Gemeenschap van het Verdrag van Bern

Wie is in het kader van het Verdrag van Bern verantwoordelijk — de Gemeenschap, de betrokken Lid-Staat of beide — om de bescherming te garanderen van de volgende soorten in de Gemeenschap:

1. Spaanse lynx,
2. Corsicaanse boomklever,
3. Linaria algarviana,

en op welke rechtsgrondslag?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(5 december 1990)

De bescherming van de Spaanse lynx en de Linaria algarviana valt onder de verantwoordelijkheid van de betrokken Lid-Staten.

De bescherming van de Corsicaanse boomklever valt onder Richtlijn 79/409/EEG van de Raad (¹) van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand en behoort derhalve tot de bevoegdheid van zowel de Gemeenschap als de Lid-Staten.

(¹) PB nr. L 103 van 25. 4. 1979.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 947/90

van de heer Enrique Sapena Granell (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(91/C 94/18)

Betreft: Gebreken in de regeling voor de toegang tot het beroep van vervoerder

1. In het huidige voorstel voor een richtlijn inzake het rijbewijs worden hogere eisen gesteld dan in de richtlijn van 16 december 1966 inzake het certificaat van beroepsbekwaamheid. Is de Commissie van plan de twee regelingen naast elkaar te laten bestaan, hoewel de „lex generalis” in feite veel strikter is dan de „lex specialis”?

2. Acht de Commissie het niet veel eenvoudiger het certificaat voor de toegang tot het beroep van vervoerder samen te voegen met het rijbewijs, waardoor één enkel standaardinstrument ontstaat en waardoor het hanteren van twee documenten en moeilijkheden bij de controle door de autoriteiten van de Lid-Staten worden vermeden?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(21 september 1990)

Het voorstel voor een nieuwe richtlijn betreffende het rijbewijs (doc. COM(88) 705 def., die aansluit op de bestaande Richtlijn 80/1263/EEG (¹)), omvat een reeks minimumnormen met betrekking tot de opleiding en de medische eisen voor het verkrijgen van een rijbewijs.

Ten aanzien van de opleiding zijn in bijlage II bij het voorstel de voor het besturen van een motorvoertuig gestelde eisen inzake kennis, geschiktheid en gedrag opgenomen, waarbij verwerving van elementaire kennis voor een veilig rijgedrag voorop staat. Deze eisen zijn van algemene aard voor alle categorieën rijbewijzen maar daarnaast zijn er ook een aantal specifieke naar gelang van het soort voertuig.

Het genoemde voorstel bevestigt een stelsel waarbij de rijbewijzen afhankelijk van het soort voertuig in categorieën zijn ingedeeld (gebaseerd op het door de Slotakte van Wenen en Richtlijn 80/1263/EEG ingevoerde stelsel). Deze indeling is gebaseerd op de massa van het voertuig en het aantal te vervoeren personen en zulks ongeacht het feit of het voertuig voor beroepsvervoer dan wel voor particulier vervoer wordt gebruikt.

Richtlijn 76/914/EEG van de Raad ⁽²⁾ waaraan het geachte Parlementslid refereert verschilt hiervan omdat zij betrekking heeft op de minimumopleiding voor het verkrijgen van een getuigschrift van bekwaamheid (verplicht gesteld door de voorschriften van sociale aard, met name Verordening (EEG) nr. 543/69 van de Raad ⁽³⁾).

De aanvrager kan slechts een getuigschrift van bekwaamheid verkrijgen als hij reeds houder is van een rijbewijs voor de categorieën C of D (respectievelijk goederen- of personenvervoer).

In de bijlage bij Richtlijn 76/914/EEG worden de onderwerpen omschreven die de opleiding moet omvatten (de Lid-Staten kunnen een meer omvattende opleiding voorschrijven), „voor zover zij niet reeds deel uitmaken van de opleiding voor het rijbewijs”.

Bepaalde in deze bijlage opgenomen onderwerpen hebben betrekking op de administratieve of periodieke aspecten van het vervoer die verder gaan dan de eisen die worden gesteld aan de opleiding met betrekking tot het besturen van voertuigen of de veiligheid in Richtlijn 80/1263/EEG of in voorstel COM(88) 705 betreffende het rijbewijs waarnaar het geachte Parlementslid refereert.

De Commissie is dan ook van mening dat de wetgeving met betrekking tot het getuigschrift van vakbekwaamheid van de bestuurder alsook Richtlijn 74/562/EEG ⁽⁴⁾ betreffende de toegang tot het beroep van vervoerder, die niet noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de bestuurder maar wel op de vervoerondernemer, gescheiden moeten worden gehouden van de wetgeving ten aanzien van het rijbewijs.

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1980.

⁽²⁾ Richtlijn van de Raad van 16. 12. 1976 betreffende het minimumniveau van de opleiding van bestuurders in het wegvervoer (PB nr. L 357 van 29. 12. 1976, blz. 36).

⁽³⁾ PB nr. L 77 van 29. 3. 1969.

⁽⁴⁾ Richtlijn van de Raad inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer over de weg (PB nr. L 308 van 19. 11. 1974).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 963/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 94/19)

Betreft: Duits-Griekse projecten op het gebied van land- schapsverzorging en arbeid voor jongeren

1. Is het juist dat een door de Grünwerkstätten Gebr. Wickenbrock, Altenberge, district Steinfurt, opgezet project voor arbeid voor jongeren in het kader van land- schapsverzorging en boomkwekerijen bij gebrek aan fin-anciële middelen ondanks de oorspronkelijke planning niet kon worden verwezenlijkt?

2. Is de Commissie bereid dit project, waarvoor de initiatiefnemers toezeggingen hadden gekregen, eventueel opnieuw te bezien, ten einde het in een van de ko- mende begrotingsjaren uit te voeren?

3. Welke ervaringen heeft de Commissie met dergelij- ke, op de tewerkstelling van andere werkloze jongeren gerichte projecten in alle Lid-Staten opgedaan en om welke reden kan de financiële basis voor dergelijke pro- jecten niet aanzienlijk worden verbreed?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(29 juni 1990)

De Commissie zou voor het onderzoek van het door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde probleem over nadere gegevens moeten beschikken en kan dus tot haar spijt vooralsnog niet op deze vraag antwoorden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 973/90

van de heer Christopher Jackson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 94/20)

Betreft: Brandwerende kleppen van de firma Beazley

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 2260/88 ⁽¹⁾ betreffende aanvullende Duitse eisen voor goedkeuring van brandwerende kleppen verklaarde de Commissie dat zij de door mij verstrekte nadere inlichtin- gen over de brandwerende kleppen van de firma Beazley bestudeerde. De heer Beazley schreef de betrokken direc- teur-generaal van de Commissie op 25 mei 1989 een brief met relevante informatie, maar hoorde daarop niets meer.

1. Is de Commissie het ermee eens dat een eis tot dubbele goedkeuring hetgeen dubbele tests lijkt in te houden, onaanvaardbaar is?
2. Waarom heeft de behandeling van deze kwestie zoveel vertraging opgelopen?

⁽¹⁾ PB nr. C 202 van 7. 8. 1989, blz. 24.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(20 juli 1990)

De Commissie verwijst het geachte Parlementslid naar haar antwoord op zijn schriftelijke vraag nr. 2260/88, waarin zij aankondigde te zullen nagaan of de aange- haalde maatregelen een inbreuk op de bepalingen van het Verdrag vormden.

Het geachte Parlementslid werd op 8 mei 1989 door de Commissie per brief in kennis gesteld van het resultaat. Hem werd medegedeeld dat de informatie waarover de Commissie beschikte niet voldoende was voor een dergelijk onderzoek. Daarom verzocht de Commissie het geachte Parlementslid bijkomende informatie over een aantal specifieke punten te verstrekken.

Deze bijkomende informatie werd door het betrokken bedrijf per brief van 25 mei 1989 aan de Commissie toegezonden. Zij werd vervolgens door de Commissie bestudeerd en bleek geen uitsluitsel te geven. Om verdere vertraging te voorkomen nam de Commissie vervolgens rechtstreeks contact op met het bedrijf, met het verzoek meer specifieke informatie en documentatie te verstrekken over het produkt, de daarvoor geldende procedures voor typegoedkeuring en de in het kader daarvan uit te voeren tests, zodat de Commissie de zaak kon opnemen met de Duitse autoriteiten.

Het bedrijf bevestigde de Commissie per brief van 10 juli 1989 dat het alle informatie waarover het beschikte aan de Commissie had toegezonden.

Op 22 september 1989 stelde de Commissie de Duitse autoriteiten schriftelijk in kennis van de klacht van het geachte Parlementslid, met een verzoek om commentaar. Tot dusver is geen antwoord van de Duitse autoriteiten ontvangen.

De Commissie zal weldra opnieuw contact opnemen met de Duitse autoriteiten over deze zaak.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 987/90

van mevrouw Anna Hermans (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(91/C 94/21)

Betreft: Biologisch afbreekbaar verpakkingsmateriaal

Biologisch afbreekbaar verpakkingsmateriaal kan een belangrijke bijdrage leveren ter oplossing van het steeds ernstiger wordend afvalprobleem in de Gemeenschap.

Kan de Commissie medelen:

1. of en welke onderzoekprojecten zij financiert die dergelijke materialen willen ontwikkelen;
2. welke landen en welke instellingen of bedrijven Europese steun ontvangen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(6 september 1990)

De Commissie heeft nog geen beleid ontwikkeld ten aanzien van biologisch afbreekbare verpakkingen. Zij finan-

ciert ook geen onderzoek met het oog op de ontwikkeling van dergelijke produkten. Zij zal deze zaak wel onderzoeken in het kader van haar werkzaamheden ter voorbereiding van een communautair optreden op het gebied van afval van kunststof en afval van verpakkingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1017/90

van de heer Gérard Monnier-Besombes (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 mei 1990)

(91/C 94/22)

Betreft: Toepassing van Richtlijn 79/409/EEG: speciaal beschermde zones voor de lammergier (*Gypaetus barbatus*) in Frankrijk

Kan de Commissie mededelen welke speciale beschermingszones door Frankrijk zijn ingericht ter uitvoering van Richtlijn 79/409/EEG (1) voor het behoud van de lammergier (*Gypaetus barbatus*) in de gebergten waar hij nog bestaat?

(1) PB nr. L 103 van 25. 4. 1979; blz. 1.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(28 juni 1990)

Er bestaat in Frankrijk geen enkele speciale beschermingszone die overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG zou moeten zijn ingericht voor het behoud van de lammergier (*Gypaetus barbatus*), noch in de Pyreneeën (waar deze soort voorkomt en broedt), noch in de Alpen (waar zij onlangs opnieuw werd ingevoerd).

De Commissie staat in contact met de Franse autoriteiten om binnen bepaalde beschermingszones terreinen op te nemen ter bescherming van de lammergier.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1092/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(91/C 94/23)

Betreft: Solunor-fabriek

De Solunor-fabriek ligt op Frans grondgebied vlakbij de Belgische grens. In de fabriek wordt afgewerkte motorolie geraffineerd om grondstoffen terug te winnen. De eindprodukten worden weer doorverkocht aan de smeermiddelenindustrie.

De inwoners van het vriendelijke grensplaatsje Templeuve klagen over stankoverlast en de verstikkende lucht in hun woonplaats, die afkomstig lijkt te zijn van een verbrandingsinstallatie waarin zwarte olieresiduen worden verbrand bij een temperatuur van enkele duizenden graden.

Kan de Commissie ter geruststelling van de inwoners van deze gemeente mededelen of deze rook op giftigheid is onderzocht en, zo ja, met welk resultaat? Zo niet, is er een onderzoek te verwachten?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
(21 juni 1990)**

De Commissie is onlangs op de hoogte gebracht van de door het geachte Parlementslid ter sprake gebrachte problemen met betrekking tot de Solunor-fabriek en is thans bezig deze te onderzoeken. De activiteiten van de betrokken fabriek vallen onder Richtlijn 75/439/EEG (*) inzake de verwijdering van afgewerkte olie en Richtlijn 78/319/EEG (**) betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Op grond van artikel 2 van Richtlijn 75/439/EEG en artikel 5 van Richtlijn 78/319/EEG zijn de Lid-Statens verplicht de nodige maatregelen te nemen ten einde ervoor te zorgen dat de afgewerkte olie alsmede de toxische en gevaarlijke afvalstoffen die bij de regeneratie van afgewerkte olie kunnen worden geproduceerd worden verwijderd zonder gevaar op te leveren voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu.

(*) PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 31.

(**) PB nr. L 84 van 31. 3. 1978, blz. 43.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1113/90
van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(14 mei 1990)
(91/C 94/24)**

Betref: Betrekkingen Gemeenschap/Verenigde Staten

Op 12 december 1989 heeft de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken James Baker in Berlijn opgeroepen tot versterking van de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en de Gemeenschap, mogelijk door het sluiten van een verdrag.

Letterlijk zei hij het volgende: „(. . .) We propose that the US and the EC work together to achieve, whether it's in a treaty or some other form, a significantly strengthened set of institutional and consultative links. (. . .) We suggest

that our discussions about this idea proceed in parallel with Europe's efforts to achieve by 1992 a common internal market so that plans for US-EC interaction would evolve along with changes in the community (. . .)”. Bij het besluit van zijn rede had Baker het ook over de verhouding NATO-Europese Instellingen: „At the same time, the substantive overlap between NATO and European Institutions will grow. This overlap must lead to synergy, not to friction. Better communication among European and transatlantic institutions will thus become more urgent”. Mag ik van de Commissie vernemen:

1. of de Regering van de Verenigde Staten reeds gedetailleerder voorstellen bezorgde inzake mogelijk nauwere institutionele banden en overlegprocedures tussen de Verenigde Staten en de Gemeenschap en/of inzake de verhouding tussen de NATO en de Gemeenschap;
2. welke haar reactie is op het voorstel de institutionele banden en overlegprocedures tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten nauwer aan te halen en de communicatie tussen de Gemeenschap en de NATO te verbeteren?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(24 september 1990)**

De Commissie en de Regering van de Verenigde Staten delen het standpunt dat de betrekkingen tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten versterkt moeten worden en bilaterale samenwerking moet worden uitgebreid op gebieden van gemeenschappelijk belang. Dit zowel om geopolitieke redenen als met het oog op de verbetering van de bilaterale betrekkingen zelf door in plaats van handelsgeschillen de nadruk te leggen op positieve opbouwende samenwerking. De competentie van de Gemeenschap en de neutrale positie van een Lid-Staat maken het moeilijk officiële banden in het leven te roepen tussen de Gemeenschap en de NATO. De kwestie van nauwere banden tussen de Gemeenschap en de NATO zijn nooit officieel door de Verenigde Staten ter sprake gebracht, hoewel kwesties met betrekking tot de veiligheid in ruimere zin zijn behandeld, met name in verband met de ontwikkelingen in Oost-Europa.

Ondertussen zijn stappen ondernomen om de dialoog Gemeenschap/Verenigde Staten te consolideren en te verrijken. Reeds is overeengekomen om twee aparte ministeriële bijeenkomsten per jaar te houden, een in Brussel en een in Washington, en niet zoals in het verleden een enkele vergadering aan het einde van de ministeriële bijeenkomst van de NATO in december. Ook is in beginsel aangenomen om vergaderingen te beleggen tussen President Bush en Voorzitter Delors wanneer de gelegenheid zich daartoe voordoet.

De periodieke ministeriële vergaderingen worden vervangen door twee sub-kabinetvergaderingen per jaar (voorzeten door de directeur-generaal van DG I en de ministers van Economische Zaken en Landbouw). Doel van deze vergaderingen is een behoorlijk overzicht te krijgen van de samenwerking op gebieden van gemeenschappelijk belang.

De regelmatige ad hoc-vergaderingen op politiek vlak tussen de commissarissen en de Regering van de Verenigde Staten zullen uiteraard zonnig worden voortgezet of als de gelegenheid zich daartoe voordoet. Verder zullen op ambtelijk niveau in verhoogde mate pogingen in het werk worden gesteld om de huidige handelsgeschillen op te lossen en een systeem in het leven te roepen om vroegtijdig problemen op te lossen die tot werkelijke moeilijkheden zouden kunnen leiden als zij niet onmiddellijk worden behandeld. Tevens is een weloverwogen actie gelanceerd om de samenwerking op te voeren en uit te breiden op gebieden van wederzijds belang.

Verder ontmoette de Voorzitter van de Raad, de heer Haughey, President Bush op 27 februari 1990 om o.a. besprekingen te voeren over de versteviging van de banden met de Verenigde Staten. Bij die gelegenheid werd overeengekomen om gedurende elk voorzitterschap bijeenkomsten tussen de President van de Verenigde Staten en de Voorzitter van de Raad te houden. Ook werd overeengekomen om elk jaar een bijkomende vergadering te beleggen tussen de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, de twaalf ministers van Buitenlandse Zaken van de Gemeenschap en de Commissie. Deze vergadering werd voor het eerst op 3 mei gehouden. Verder werd overeengekomen om contacten op officieel vlak te verstevigen met betrekking tot onderwerpen die onder de Europese politieke samenwerking vallen. Dergelijke vergaderingen hebben reeds plaatsgevonden betreffende Afrika, Midden-Amerika en het Midden-Oosten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1158/90

van mevrouw Astrid Lulling (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(91/C 94/25)

Betref: Antireclame van de Commissie voor Eurocheque

In haar Zesde Jaarlijks Verslag aan het Europees Parlement over de controle op de toepassing van het Gemeenschapsrecht 1988 (doc. COM(89) 411/def.), met name onder punt 82 over de berekening van provisies op Eurocheques, heeft de Commissie het over een „oproep aan het publiek” in verband met die provisies. Kan zij de tekst daarvan bezorgen en mededelen hoe deze oproep gepubliceerd is?

1. Wat heeft de Commissie ertoe aangezet om in bovengenoemd verslag ware antireclame te maken voor Eu-

rocheque, terwijl het toch bekend is dat elk betalingssysteem normaliter kosten met zich meebrengt?

2. Heeft de Commissie het Eurochequesysteem en de overige betalingssystemen met elkaar vergeleken en heeft zij ook een oproep tot het publiek gedaan om kopieën te krijgen van de briefwisseling met de directie van deze andere systemen over de berekening van provisies en andere kosten?
3. Kan de Commissie mededelen hoeveel brieven zij heeft ontvangen en over welke periode?
4. Is de Commissie bereid belangstellenden kennis te geven van de klachten waarvan zij publiekelijk gewag maakt?
5. Heeft de Commissie er niet bij stilgestaan dat haar handelwijze strijdig zou kunnen zijn met de geheimhouding waartoe zij verplicht is, wat tot gerechtelijke stappen uit hoofde van artikel 215 van het Verdrag zou kunnen leiden?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(20 november 1990)

1. In het kader van een inbreukprocedure tegen Italië in verband met een discriminerende belasting op alle buitenlandse cheques, voor het merendeel Eurocheques, had de Commissie door middel van een eind juli 1988 verspreid perscommuniqué het publiek uitgenodigd om te eisen dat de voorwaarden van het Eurochequesysteem werden nageleefd, en om zo nodig een klacht in te dienen bij de betrokken banken en in laatste instantie bij de Commissie. De Commissie, die zich ervan bewust is dat voor internationale transacties Eurocheques normaliter minder duur zijn dan andere betalingssystemen, had geenszins de bedoeling antireclame te maken voor Eurocheques.

2. Omdat er in deze context geen aanleiding bestond om andere betalingssystemen te noemen, had de Commissie de voorwaarden van de verschillende betalingssystemen niet vergeleken. Gelet op het algemene belang van dit vraagstuk, heeft zij evenwel onlangs een verkennend document gepubliceerd onder de titel „Het verrichten van betalingen op de interne markt”⁽¹⁾, waarvan separaat een kopie aan het geachte Parlementslid wordt toegezonden.

3. De Commissie heeft een veertigtal brieven ontvangen die kunnen zijn geschreven naar aanleiding van bovengenoemd perscommuniqué. De meeste van die brieven hebben haar in augustus en september 1988 bereikt.

4. De diensten van de Commissie hebben in de zomer van 1988 een bijeenkomst belegd met een vertegenwoordiger van Eurocheque International en hebben sindsdien talloze malen contact gehad in verband met klachten die meestal hun oorsprong vonden in het feit dat gebruikers de voorwaarden van het Eurochequesysteem niet naleefden (met name met betrekking tot het maximumbedrag of de verplichting cheques uit te schrijven in de plaatselijke valuta).

5. Volgens de Commissie bestond in het geheel geen gevaar dat de geheimhoudingsplicht werd geschonden.

(¹) Doc. COM(90) 447.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1175/90

van de heer **Frédéric Rosmini** (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(91/C 94/26)

Betreft: TGV Méditerranée

Met de TGV Méditerranée wordt de reistijd Marseille-Parijs ingekort tot drie uur. De verbinding tussen Spanje en Italië via deze lijn is van vitaal belang voor Zuid-Frankrijk in het algemeen en voor de regio Marseille in het bijzonder.

Kan de Commissie mededelen of zij over een spoorweginfrastructuurprogramma beschikt dat zij binnen afzienbare tijd aan de Raad kan voorleggen en of zij daarbij met de milieuaspecten rekening heeft gehouden?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(6 september 1990)

De Commissie houdt zich thans, met medewerking van een groep deskundigen op hoog niveau, bezig met het opstellen van een gedetailleerd schema voor het Europese net van TGV-treinen (treinen met hoge snelheid). Dit schema zal aan het eind van dit jaar bij de Raad worden ingediend.

Onder deze werkzaamheden vallen vanzelfsprekend ook de milieuaspecten. De Commissie brengt dienaangaand in herinnering dat bij Richtlijn 85/337/EEG van de Raad (¹) de evaluatie van de uitwerking op het milieu van projecten voor de aanleg van spoorverbindingen door middel van TGV-treinen verplicht wordt gesteld.

(¹) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1194/90

van mevrouw **Cristiana Muscardini** (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(91/C 94/27)

Betreft: Haven en luchthaven van Catania

Acht de Commissie het gezien de bijzondere geografische situatie van Sicilië (waar de twee belangrijkste steden aan

de twee uiterste punten van het eiland gelegen zijn met alle communicatieproblemen van dien) niet aangewezen om de haven en de luchthaven van Catania bij wijze van uitzondering op dezelfde voet als Palermo te behandelen?

Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie

(6 juli 1990)

De Commissie acht het van zeer groot belang dat de bereikbaarheid van Sicilië wordt verbeterd.

De verzoeken van de Italiaanse autoriteiten om financiële bijstand voor projecten ter verbetering van de infrastructuur van havens of luchthavens zijn door het EFRO altijd gunstig behandeld.

Dit is het geval geweest voor de luchthaven van Palermo, maar ook voor die van Catania waarvoor de Commissie in december 1985 bijstand uit het EFRO heeft toegekend ten bedrage van 605 319 117 lire, d.w.z. 50% van de kosten van een „ILS”-radio-installatie, en in december 1987 bijstand voor een bedrag van 17,5 miljard lire, d.w.z. 50% van de geraamde kosten, voor de aanleg van een nieuwe start- en landingsbaan en voor verlichtingsinstallaties, riorling en een radio-installatie.

Wanneer de Commissie nog meer verzoeken zou ontvangen voor financiering van dergelijke infrastructuurmaatregelen op Sicilië, dan zouden die verzoeken met de grootste aandacht worden bestudeerd, waarbij rekening zal worden gehouden met de vervoerprognoses die in de dossiers worden verstrekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1197/90

van de heer **Florus Wijsenbeek** (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(91/C 94/28)

Betreft: Levering van kunstgebitten aan het publiek

In het verslag van de Commissie juridische zaken en rechten van de burger dat op 18 september 1987 met algemene stemmen door het Parlement werd aangenomen (doc. A2-98/87) (¹), wordt de Commissie verzocht „een studie te maken over de situatie van de praktijk van de orthodontie in de verschillende Lid-Staten en over de diverse wettelijke stelsels die daarin voorzien”.

Orthodontie is een specialisme waarbij dezelfde naar behoren opgeleide en gekwalificeerde persoon kunstgebitten maakt en deze bij de patiënt aanbrengt zonder dat er een tandarts aan te pas komt.

Er moet duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen tandtechnici (werken in laboratoria in opdracht van tand-

artsen) en tandprothesisten (worden eerst tot tandtechnicus opgeleid en krijgen daarna een aanvullende opleiding op grond waarvan zij voor eigen verantwoordelijkheid rechtstreeks met patiënten mogen werken voor het maken en aanbrengen van kunstgebitten).

In dit verband wordt verwezen naar de unanieme aanbeveling van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en consumentenbescherming van het Europees Parlement (PE 89.159 van 1. 3. 1984) om de Lid-Staten te verzoeken over te gaan tot algemene erkenning van het beroep van tandprothesist.

Tandprothesisten worden thans wettelijk erkend in Denemarken, Spanje, Portugal en Nederland.

Uit een enquête van Marketing and Opinion Research Management Ltd (MORI) van augustus 1989 blijkt dat 66% van de in het Verenigd Koninkrijk ondervraagde mensen met een kunstgebit het zou toejuichen bij de aanschaf van een kunstgebit te kunnen kiezen tussen een tandarts en een tandprothesist.

1. Welke maatregelen heeft de Commissie genomen of denkt zij te nemen om gehoor te geven aan het in de eerste alinea genoemde verzoek van het Parlement?
2. Is de Commissie voornemens — gezien de duidelijke voorkeur van de consument voor tandprothesisten — een werkgroep in het leven te roepen die de rol van de tandprothesisten in de dienstverlening op het gebied van kunstgebitten in de Gemeenschap moet onderzoeken en daarover verslag moet uitbrengen?
3. Is de Commissie, gezien de brede belangstelling van de consument op dit punt, ten minste bereid de ervaringen die in Denemarken zijn opgedaan — waar op grond van de wet al sinds 1979 zelfstandige tandprothesisten werkzaam zijn — onder de loep te nemen en hierover verslag uit te brengen?

(¹) PB nr. C 281 van 19. 10. 1987, blz. 206.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(24 september 1990)

De Commissie heeft op 26 juli 1989 bij de Raad een voorstel voor een richtlijn betreffende een tweede algemeen stelsel voor de erkenning van beroepsopleidingen ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG (¹) ingediend. Dit voorstel heeft betrekking op alle beroepskwalificaties waarvan de erkenning noch door Richtlijn 89/48/EEG (²) — die immers slechts betrekking heeft op hoger-onderwijsdiploma's waarmee een opleidingsduur van ten minste drie jaar wordt afgesloten — noch door een andere richtlijn wordt bestreken. Zij kan derhalve eveneens worden toegepast op tandprothesisten (tandtechnici die het recht hebben zelf, zonder een beroep te doen op een tandarts, tandprothesen aan te passen). In zijn advies inzake dit richtlijnvoorstel ondersteunt het

Parlement deze algemene benadering van de Commissie, die voor de eerste maal is neergelegd in Richtlijn 89/48/EEG, en waarbij vrijwillig afstand wordt gedaan van een voorafgaande coördinatie van beroepsopleidingen en terreinen van beroepswerkzaamheid.

De Commissie geeft thans voorrang aan algemene oplossingen als hierboven beschreven; zij wil echter niet, gezien de bij de toepassing van de twee algemene stelsels voor de erkenning van bewijzen van beroepsbekwaamheid opgedane ervaring, uitsluiten dat zij specifieke voorstellen doet waardoor het vrije verkeer van beroepsbeoefenaren kan worden verbeterd, mits er in de betrokken beroeps-kringen overeenstemming bestaat over de te nemen maatregelen alsmede een voldoende consensus tussen de Lid-Staten.

(¹) PB nr. C 263 van 16. 10. 1989.

(²) PB nr. L 19 van 24. 1. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1227/90
van de heer Miguel Arias Cañete (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 94/29)

Betref: Meerjarig oriëntatieprogramma voor de aquicultuur (1987—1991) voor Spanje

Kan de Commissie, gezien haar Beschikking 88/9/EEG (¹) van 11 december 1987 betreffende het door Spanje overeengekomen Verordening (EEG) nr. 4028/86 (²) ingediende meerjarig oriëntatieprogramma voor de aquicultuur, mededelen wat, in volgorde van prioriteit, de concrete doelstellingen van dit programma zijn en welke bedragen in het kader daarvan zijn uitgetrokken?

(¹) PB nr. L 4 van 7. 1. 1988, blz. 26.

(²) PB nr. L 376 van 31. 12. 1986, blz. 7.

Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie
(21 september 1990)

Het programma heeft in het algemeen ten doel de snelle en aanzienlijke ontwikkeling van de aquicultuur te stimuleren voor alle soorten waarop redelijk winstgevend kweekmethoden kunnen worden toegepast.

In Spanje bestaat vooral dringend behoefte aan broedplaatsen en kinderkamers.

Voor de ontwikkeling van de mariene aquicultuur zijn voornamelijk twee gebieden uitgekozen, namelijk het Andalusische kustgebied aan de Atlantische Oceaan, in de zone Gallicië—Cantabrië, en Catalonië.

De totale industriële investeringen worden geraamd op 28 700 000 000 peseta (198 400 000 ecu), waarvan 23 400 000 000 peseta voor de ontwikkeling van de vis-

teelt en van de schelpdiercultuur in zout en brak water. De bijdrage van de overheid belooft 10% van de totale investeringen.

Het ligt tevens in de bedoeling een bedrag van 2 500 000 000 peseta (17 280 000 ecu) te investeren voor het aanbrengen van kunstriffen.

Deze investeringen moeten de volgende produktiestijging opleveren:

	1985	1995 (*)	Produktie- stijging
vis	417	33 134	32 717
schaaldieren	36	8 061	8 500
weekdieren	304 025 (†)	377 500	73 524

(*) Het programma geldt inclusief tot en met 31. 12. 1991 geplande investeringen. Bij de evaluatie van de voor 1995 aangehouden produktiedoelstellingen moet rekening worden gehouden met de termijnen voor de bouw en het opstarten van de installaties.

(†) Ramingen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1233/90

van de heer Jean-Pierre Raffarin (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 94/30)

Betreft: Het in aanmerking komen van de linkeroever van de Seudre voor doelstelling 5 b

De rechteroever van de rivier de Seudre geldt als de zuidgrens van zone II (zone „Marais”) die in het kader van doelstelling 5 b van het EFRO voor het departement Charente-Maritime in aanmerking komt voor bijstand.

Dit gebied leeft voornamelijk van de oestercultuur, die op beide oevers beoefend wordt, soms door dezelfde kwekers. Er bestaat derhalve een ongerechtvaardigde discrepantie wat betreft de toekenning van steun door het EFRO, terwijl de problemen wat betreft de exploitatie, sanering en bescherming van de gronden op beide oevers volstrekt gelijk zijn.

Is de Commissie bereid aandacht te schenken aan dit probleem en te besluiten dat ook de gemeenten aan de linkerzijde van de Seudre in aanmerking komen voor steun uit hoofde van doelstelling 5 b?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(20 juni 1990)

Het gebied van de „Marais” dat in aanmerking komt voor communautaire bijstand in het kader van doelstelling 5 b van de hervorming van de Structuurfondsen in het departement

Charente-Maritime is exact het gebied dat door de Franse autoriteiten is voorgesteld. Het is inderdaad een feit dat in het kader van deze doelstelling alleen het gebied op de rechteroever van de rivier de Seudre voor steun uit de Structuurfondsen in aanmerking komt, maar dat geldt ook voor de nationale maatregelen in het kader van het beleid voor achtergebleven plattelandsgebieden in het Contractplan Staat-Regio van het Tiende Plan. De oevers van de Seudre worden dus in het kader van de communautaire acties en de nationale interventies voor de ontwikkeling van het betrokken gebied op dezelfde wijze behandeld.

Hoewel het mogelijk is dat voor bepaalde sectoren de situatie voor de beide oevers van de Seudre gelijksoortig is, wil de Commissie toch niet overgaan tot een wijziging van de voor steun in aanmerking komende gebieden. Dit zou namelijk een langdurige en ingewikkelde procedure vergen — zoals die welke tot de keuze van de huidige gebieden heeft geleid — waardoor een snelle tenuitvoerlegging van de communautaire maatregelen, en dat is de bedoeling van de Commissie, vertraging zou oplepen.

Dit betekent echter niet dat het gebied waar de oesterteelt wordt beoefend en dat niet binnen het gebied ligt dat voor steun in aanmerking komt, buiten maatregelen van de Gemeenschap valt. Het kan namelijk in aanmerking komen voor steun voor de aquicultuur in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid. De in het kader van dit beleid vastgestelde maatregelen, die een zeer breed scala van structurele acties omvatten, kunnen namelijk in alle gebieden van de Gemeenschap worden toegepast. Zij kunnen op beide oevers van de Seudre worden uitgevoerd, zodat een gelijke behandeling van alle delen van dit homogene oesterteeltgebied wordt gewaarborgd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1277/90

van de heer François-Xavier de Donnea (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(91/C 94/31)

Betreft: Broeikaseffect

Op de recente conferentie in het Witte Huis over de stijging van de temperatuur op aarde heeft de heer Ripa di Meana, lid van de Commissie, het voornemen van de Commissie aangekondigd om het onderzoek naar de basismechanismen van klimaatveranderingen aan te moedigen.

1. Is de Commissie van mening dat dienovereenkomstig de programma's Epoch en Joule dienen te worden herzien, met name wat het budget betreft?
2. Welke stappen denkt de Commissie te ondernemen ten einde te bereiken dat een overeenkomst over de uitstoot van CO₂ tot stand komt op de Tweede Internationale Klimaatconferentie 1990?

3. Hoever is men met de voorbereiding van de voorstellen die de Commissie bij de Raad zal moeten indienen over de uitstoot van CO₂ in de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(13 juli 1990)

Er wordt aan gedacht het Epoch-programma door te laten lopen als onderdeel van het nieuwe onderzoeksprogramma op milieugebied in het kader van het nieuwe Kaderprogramma 1990—1994, waarin voor milieuonderzoek meer middelen zijn uitgetrokken dan in het vorige kaderprogramma.

Het Joule-programma heeft geen betrekking op de basismechanismen van klimaatverandering, wel op energie-technologie en de evaluatie van energie-opties met het oog op een vermindering van de uitstoot van broeikasgassen. Aan de financiële middelen voor dit programma wordt niet geraakt.

Voorts heeft de Commissie een mededeling⁽¹⁾ opgesteld waarin zij haar beleidslijnen en haar initiatieven toelicht met betrekking tot zowel internationale onderhandelingen als te nemen maatregelen om de uitstoot van broeikasgassen in de Gemeenschap te stabiliseren en op langere termijn te verminderen.

(¹) Doc. SEC(90) 496 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1436/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(91/C 94/32)

Betreeft: Communautaire bijdrage tot ontbossing in Equatoriaal-Guinee

In een indicatief programma van Equatoriaal-Guinee is een bosbouwprogramma opgenomen waarvan het doel drieërlei is: aanleg van wegen om niet-toegankelijke bossen bereikbaar te maken, houthandel en bescherming van de natuurlijke hulpbron. Doelstelling is de houtextractie te verviervoudigen van 100 000 m³ naar 400 000 m³ per jaar. Voor een periode van vier jaar zal de Gemeenschap 1 910 000 ecu bijdragen. Het project vormt een onderdeel van het regionale bosbouwprogramma van de Gemeenschap voor Centraal-Afrika.

Hoewel het project voorzieningen bevat voor bosbescherming, zal dit weinig effect sorteren. Het is de bedoeling dat de wegeaanleg en intensivering van de houtkap onmiddellijk ingaan. Men wacht niet tot het nodige vooron-

derzoek is verricht. Er bestaat evenmin een concreet en uitgewerkt plan voor legale en andere beschermende maatregelen. Reeds nu geven onderzoeken aan dat bij het huidige tempo van bosexploitatie het bos binnen twee decennia zal verdwijnen.

1. Is de Commissie niet van mening dat zij op deze wijze bijdraagt tot de (versnelde) verdwijning van het bos in Equatoriaal-Guinee, of denkt de Commissie dat door verviervoudiging van het tempo van houtkap het voortbestaan van het bos in Equatoriaal-Guinee verlengd kan worden?
2. Kan de Commissie voorbeelden geven van landen waar intensivering van de houtkap in de praktijk bijdraagt tot behoud van tropische bossen, inclusief de biologische diversiteit, en tot het creëren van een duurzamer bestaansbasis voor de lokale bevolking?
3. Kan de Commissie in het geval van Equatoriaal-Guinee aangeven van wie de investeringen afkomstig zijn, door wie en door welke bedrijven en instellingen het werk wordt verricht en hoe de uiteindelijke financiële baten worden verdeeld onder deze bedrijven en anderen, zoals de overheid en lokale bevolking?
4. Vindt de Commissie het niet raadzamer om investeringen m.b.t. tropische bossen pas te laten plaatsvinden als voldoende waarborgen zijn gegeven voor instandhouding van de bossen?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**

(6 september 1990)

In het indicatief programma voor Equatoriaal-Guinee wordt de bosbouwsector als prioritair gezien in zoverre alleen deze sector het land na de ineenstorting van de deelsector cacao mogelijkheden tot economische ontwikkeling en financiële stabiliteit biedt. Onder deze omstandigheden is het duidelijk dat een verhoging van de productie, zoals trouwens door het geachte Parlementslid wordt benadrukt, alleen maar in het kader van een samenhangend bosbouwbeleid kan geschieden, gezien de noodzaak het evenwicht van het tropisch woud te handhaven en het erfgoed van het land in stand te houden.

Bovengenoemde waarborgen zijn thans niet aanwezig zodat de Commissie voor het ogenblik besloten heeft slechts een gedeelte van het aanvankelijk voorgenomen project te bekostigen. Met deze hulp zal een bijdrage worden geleverd aan het opzetten van een rationeel en samenhangend bosbouwbeleid dat ook de aspecten exploitatie en behoud van het bosbestand van Equatoriaal-Guinee omvat. Deze hulp komt bovenop de op dit gebied overwogen maatregelen van andere donateurs en bovenop de maatregelen die in het raam van de regionale samenwerking in Midde-Afrika worden overwogen.

Het project dat door de Commissie zojuist in de vorm van subsidies uit de middelen van het Nationaal Indicatief Programma ten belope van 1 190 000 ecu is bekostigd, heeft ten doel vanuit de lucht een radar- en fotografisch overzicht van het vasteland van Equatoriaal-Guinee te maken

ten einde een gedetailleerde inventaris van de bosbouw-mogelijkheden op te stellen en logistieke steun te verlenen aan het Bureau voor toezicht op informatie over en bevordering van de boomsoorten (Ocipef) alsmede aan de opleiding van nationaal personeel.

Mogelijke investeringen op het gebied van bosbouwexploitatie worden door de Commissie alleen in overweging genomen indien zij passen in een samenhangend bosbouwbeleid, dat is vastgesteld in nauwe samenwerking met de andere donateurs, in het kader van het Actieplan tropische bosbouw.

Bovendien is de Commissie voornemens in het kader van de regionale samenwerking in Centraal-Afrika een programma te financieren voor het behoud en rationeel gebruik van de bosbouw-ecosystemen in dit gedeelte van Afrika (zeven landen). Dit programma zal zeer binnenkort aan de besluitvormende instanties van de Gemeenschap worden voorgelegd. Het onderdeel Equatoriaal-Guinee heeft de bescherming van de bioverscheidenheid, het beheer van de bosbouwrijdommen, de opleiding van personeel alsmede ecologische studies als belangrijkste thema's.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1447/90

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(91/C 94/33)

Betreft: Onderzoek, ontwikkeling, demonstratie en beleid op het gebied van alternatieve energiebronnen en rationeel energiegebruik — bevoegdheden van de Commissie

Kan de Commissie mededelen hoever haar bevoegdheden reiken om de Lid-Staten te overreden of te verplichten zich aan haar aanbevelingen, richtlijnen of verordeningen op het gebied van het energiebeleid te houden?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie

(7 augustus 1990)

De communautaire instrumenten in de energiesector worden door de Commissie op dezelfde wijze gehandhaafd als in andere sectoren. Wat betreft juridisch bindende instrumenten, zoals richtlijnen, besluiten of verordeningen, maakt de Commissie terdege gebruik van haar bevoegdheden die in de Verdragen zijn neergelegd, waaronder juridische hulpmiddelen wanneer de Lid-Staten zich niet aan de bepalingen houden.

Anderzijds kunnen instrumenten die juridisch niet bindend zijn alleen ten uitvoer worden gelegd via politieke invloed en overreding. Over het geheel genomen is de Commissie er in geslaagd de Lid-Staten over te halen tot standpunten die zijn gebaseerd op het beginsel van communautaire solidariteit, bij voorbeeld bij de vaststelling van de doelstellingen voor het communautair energiebe-

leid, de opzet van ontwikkelingsprogramma's voor innoverende energietechnologie en de bevordering van een meer efficiënt energiegebruik.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1555/90

van mevrouw Christine Crawley (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(91/C 94/34)

Betreft: Het gevaar waarin motorrijders worden gebracht door andere weggebruikers

Is de Commissie op de hoogte van de onderzoekresultaten die uitwijzen dat in het Verenigd Koninkrijk meer dan de helft van de ongelukken waarbij motorrijders betrokken zijn, wordt veroorzaakt door andere weggebruikers? Zou de Commissie bereid zijn een onderzoekproject op te zetten om dit gevaar, waaraan motorrijders in geheel Europa blootstaan, volledig en nauwkeurig te evalueren? Het spreekt vanzelf dat de motorrijders zelf voortdurend waakzaam moeten zijn en al het mogelijke moeten doen om het risico zelf te verminderen, maar zou de Commissie desalniettemin niet naar middelen kunnen zoeken waarmee de ernstige risico's die motorrijders door toedoen van andere weggebruikers lopen kunnen worden verminderd en vervolgens beleidsmaatregelen ter zake nemen?

Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie

(18 oktober 1990)

De Commissie heeft reeds een onderzoek naar lichamelijke ongevallen met motorrijders ingesteld. Op het niveau van de Lid-Staten bleken er evenwel weinig elementen voorhanden te zijn waaruit precieze gegevens kunnen worden afgeleid over het percentage door bestuurders van andere voertuigen veroorzaakte ongevallen waarbij de motorrijder vrijuit ging.

Ten aanzien van de initiatieven ter bescherming van motorrijders kan worden opgemerkt dat de Commissie reeds de installatie van buitenspiegels heeft voorgeschreven aan de twee zijden van vrachtwagens zodat een bestuurder van een voertuig op twee wielen beter kan worden ontwaard.

Anderzijds omvat het thans bij de Raad in behandeling zijnde voorstel voor een richtlijn betreffende het rijbewijs⁽¹⁾ bepalingen die voorzien in opnemingsprogramma van kandidaten die opgaan voor een rijbewijs van een hoofdstuk dat speciaal is bestemd om mensen bewust te maken van de gevaren verbonden aan de deelneming aan het verkeer van andere voertuigen zoals die op twee wielen.

Tot besluit kan worden opgemerkt dat deze kwestie speciale aandacht van de Commissie zal krijgen zodra zij beschikt over gedetailleerde statistieken van de databank betreffende verkeersongevallen in de Gemeenschap.

⁽¹⁾ Doc. COM(88) 705 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1622/90**van mevrouw Winifred Ewing (ARC)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(2 juli 1990)**(91/C 94/35)**Betreft: Antarctica-Verdrag*

Kan de Commissie de namen mededelen van de 33 deelnemende landen van het Antarctica-Verdrag, dat in juni 1989 in Wellington werd ondertekend met het oogmerk een beperkte exploratie en exploitatie van de bodemschaten in dit gebied toe te staan. Welke landen hebben het Verdrag tot dusverre geratificeerd en welke vechten het aan?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(18 oktober 1990)

De volgende Staten hebben de Overeenkomst van Wellington ondertekend: Argentinië, Brazilië, Chili, China, Denemarken, de Duitse Democratische Republiek, Finland, Japan, de Republiek Korea, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Polen, de Sowjet-Unie, Tsjechoslowakije, Uruguay, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten, Zuid-Afrika en Zweden.

Tot dusverre heeft geen enkele Staat zijn akten van bekrachtiging nedergelegd.

Een aantal landen die aan de onderhandelingen over de Overeenkomst van Wellington hebben deelgenomen, heeft inmiddels, min of meer formeel, een meer gereserveerde en zelfs negatieve positie ingenomen. De Commissie beschikt niet over nauwkeurige gegevens ter zake.

De Commissie verheugt zich over het initiatief van de Franse en de Australische Regering ten gunste van een algemene regeling ter bescherming van het Antarctisch milieu en de daarvan afhankelijke en daarmee samenhangende ecosystemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1652/90**van de heer Vassilis Ephremidis (CG)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(4 juli 1990)**(91/C 94/36)**Betreft: Bevoegdheden van de Commissie; rechtsgrondslag van de teksten inzake het zeevervoer*

Kan de Commissie mededelen, overwegende dat artikel 84, lid 2, van het EEG-Verdrag het enige artikel is dat op het zee- en luchtvervoer betrekking heeft en de procedure vaststelt voor het nemen van besluiten voor deze sector, waarbij de desbetreffende bevoegdheid aan de Raad toevalt:

1. waarom zij in haar document COM(90) 17 def. als rechtsgrondslag artikel 113 van het Verdrag gebruikt;
2. of deze keuze geen eigenmachtige versterking betekent van haar eigen bevoegdheden ten opzichte van die van de Lid-Staten, die aldus essentieel in hun bevoegdheden van raadgevende aard worden beperkt;
3. of het ook niet als „eigenmachtig” kan worden aangemerkt een scheiding aan te brengen tussen „technische” kwesties die onder artikel 84, lid 2, vallen en „handelskwesties”, die tevens de belangrijkste zijn, d.w.z. toegang tot vracht, bilaterale overeenkomsten, mededingingsregels enz.;
4. of aldus niet op indirecte wijze het beleid voor de lucht- en zeevaart wordt geabsorbeerd door het handelsbeleid, met alle ernstige gevolgen van dien voor de Lid-Staten die geen omvangrijke handel kennen, maar wel een belangrijke vloot bezitten, zoals Griekenland;
5. welke gevolgen deze gang van zaken uiteindelijk voor de bevoegdheden van het Parlement in deze kwesties zal hebben?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(23 januari 1991)

1. De Commissie is, zoals zij in het door het geachte Parlements lid genoemde document COM(90) 17 def. had verklaard, van mening dat de commerciële aspecten van de buitenlandse betrekkingen op het gebied van diensten, met inbegrip van het vervoer, tot het handelsbeleid van de Gemeenschap behoren. Dit blijkt zowel uit de ontwikkelingen op internationaal vlak, met name de opname van alle diensten in de onderhandelingen van de Uruguay-Ronde, als uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie over het begrip „handelsbeleid”.
2. Neen.
3. Het onderscheid tussen commerciële en niet-commerciële aspecten is niet „eigenmachtig” want het berust op een verschillende finaliteit. Sommige hebben rechtstreeks betrekking op de handel in diensten, terwijl andere de dienstverlening slechts indirect betreffen en eerder het voorwerp zijn van maatregelen tot harmonisatie van de concurrentievoorwaarden.
4. Neen.
5. De gekozen procedure zou in de praktijk geen gevolgen mogen hebben voor de bevoegdheden van het Parlement. De Commissie heeft namelijk herhaaldelijk verklaard dat het Parlement volgens de Plechtige Verklaring van Stuttgart van juni 1983 zal worden geraadpleegd over alle belangrijke internationale akkoorden die de Gemeen-

schap zal sluiten, los van de gekozen rechtsgrond, en dat zij erop zal toezien dat deze raadpleging plaatsheeft.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1702/90

van mevrouw Carmen Díez De Rivera Icaza (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(91/C 94/37)

Betreft: Bejaarden en rijbewijzen

Kan de Commissie meedelen of er een Lid-Staat is waar het rijbewijs niet wordt verlengd uitsluitend en alleen omdat men een bepaalde leeftijd heeft bereikt?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(14 september 1990)

Richtlijn 80/1263/EEG van 4 december 1980 betreffende de invoering van een communautair rijbewijs⁽¹⁾ stelt de minimumnormen voor de lichamelijke en geestelijke geschiktheid vast. Bijlage III bij de richtlijn, waarin deze normen zijn opgenomen, houdt rekening met de bestaande situaties in de Lid-Staten.

Het beginsel van de richtlijn in deze is minimumniveaus vast te stellen waarbij het de Lid-Staten vrijstaat strengere eisen te stellen. Een voorbeeld zijn de periodieke medische onderzoeken die hun vrijwillig karakter behouden.

Met betrekking tot het gezichtsvermogen worden in bijlage III onderzoeken op 70-jarige leeftijd voorgesteld en „bij voorkeur eerder en daarna met passende tussenpozen”, alsmede vanaf de 40-jarige leeftijd bij een minder dan normaal gezichtsvermogen.

Het beginsel van de verlenging van het rijbewijs na medisch onderzoek is door het merendeel van de Lid-Staten op een of andere wijze en afhankelijk van de categorie rijbewijs (normaal of voor beroepsdoeleinden) met verplichtend karakter overgenomen. Dit geldt, volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, voor België, de Bondsrepubliek Duitsland, Denemarken, Spanje, Griekenland, Frankrijk, Italië, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. Zo zijn bij voorbeeld in Denemarken, Spanje, Griekenland, Ierland en Italië keuringen verplicht gesteld voor houders van rijbewijzen die de 70-jarige leeftijd hebben bereikt, en moeten deze keuringen in de drie laatstgenoemde landen jaarlijks worden herhaald.

Verder voorziet bijlage III bij de ontwerp-richtlijn⁽²⁾ die Richtlijn 80/1263/EEG moet vervangen in het algemeen in periodieke medische onderzoeken voor bestuurders

ouder dan 75 jaar. Voor bestuurders van groep 2 (vrachtwagens en autobussen) voorziet de ontwerp-richtlijn in periodieke door de nationale wetgeving voor te schrijven onderzoeken.

⁽¹⁾ PB nr. L 375 van 31. 12. 1980, blz. 1.

⁽²⁾ PB nr. C 48 van 27. 2. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1757/90

van mevrouw Maartje van Putten (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 juli 1990)

(91/C 94/38)

Betreft: Verdrag van de Verenigde Naties over de rechten van het kind

Heeft de Commissie kennis genomen van de antwoorden van de Raad op vraag H-172/90⁽¹⁾ waarbij hij aangaf welwillend te staan tegenover eventuele voorstellen van de kant van de Commissie betreffende de toepassing van het Verdrag van de Verenigde Naties over de rechten van het kind op het rechtsgebied van de Gemeenschap?

Is de Commissie bereid met dergelijke voorstellen te komen en op welke termijn?

Op welke wijze denkt de Commissie rekening te houden met dit Verdrag in bilaterale contacten met derde landen?

⁽¹⁾ Debatten Europees Parlement nr. 3-388 (maart 1990).

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(3 oktober 1990)

De Commissie is op de hoogte van het antwoord van de Raad op vraag H-172/90 waarin deze zich bereid verklaart elk eventueel voorstel van de Commissie op het gebied van de rechten van het kind te onderzoeken zodra het Verdrag van de Verenigde Naties in werking is getreden, voor zover dit binnen de communautaire bevoegdheid ligt.

Tot op heden is het Verdrag — dat dertig dagen na de ratificatie door de toetreding van het twintigste land in werking zal treden — nog niet van kracht geworden.

De Commissie, die zich bewust is van alle problemen die zich voordoen bij de bescherming van kinderen en jongeren, zowel in de Gemeenschap als in derde landen, spreekt dan ook de wens uit dat het Verdrag zo spoedig mogelijk door zoveel mogelijk landen wordt bekrachtigd.

Wat eventuele voorstellen betreft, moet de Commissie met volledige inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en in het kader van de haar door de Verdragen toevertrouwde bevoegdheden rekening houden met de reeds door de Raad van Europa genomen initiatieven.

Het Comité van Ministers van de Raad van Europa waaraan aanbeveling nr. 1121 (1190) van de Parlementaire Vergadering van 1 februari 1990 inzake de rechten van het kind werd voorgelegd, heeft de Vergadering op de hoogte gebracht van het lopende onderzoek om eventueel een passend instrument van de Raad van Europa uit te werken ter aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties met betrekking tot de rechten van het kind.

Er dient op te worden gewezen dat in de aanbeveling van de Vergadering wordt gevraagd coördinatie tot stand te brengen met andere internationale organisaties, waaronder de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1762/90

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(91/C 94/39)

Betreeft: Europese samenwerking op het gebied van de HDTV

De pers heeft melding gemaakt van het akkoord tussen de industriële groeperingen Thomson en Philips om het HDTV-onderzoek (hoge-definitietelevisie) te bespoedigen; dit onderzoek zal overigens met officiële steun van de Franse Regering worden uitgevoerd, zoals de Franse minister van Industrie, de heer Roger Fauroux, heeft verklaard (Le Monde van 17 mei 1990).

Krijgt dit project, waarvoor in Europees verband reeds belangstelling is getoond, ook de steun van de Commissie? Houdt dit project verband met het programma Eureka 95, waarover juist op het moment dat bovengenoemd akkoord werd gesloten een beslissing moest worden genomen ten aanzien van de tweede fase? Welk verband heeft dit initiatief met bepaalde specifieke programma's van het nieuwe communautaire kaderprogramma?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(8 november 1990)

De Commissie is niet officieel op de hoogte gesteld van het door het geachte Parlementslid genoemde akkoord tussen de firma's Philips en Thomson. Voor zover haar bekend past dit akkoord in het kader van de algemene

samenwerking uit hoofde van Eureka 95. Het ligt niet op de weg van de Commissie hierop commentaar te leveren.

Sinds 1986 steunt de Commissie evenwel alle initiatieven voor politieke, wetenschappelijke en technische samenwerking op het gebied van de hoge-definitietelevisie tussen particuliere of overheidsinstanties.

Zo heeft de Commissie op politiek vlak het standpunt van de Lid-Staten gecoördineerd op de plenaire zittingen van de Internationale Raadgevende Commissie inzake radio-aangelegenheden die in 1986 te Dubrovnik en vervolgens in mei 1990 te Düsseldorf werden gehouden. Deze coördinatie in het kader van de CCIR heeft het mogelijk gemaakt om de werkzaamheden die de Europese landen gezamenlijk hadden verricht om te smeden tot een voorstel voor een wereldnorm. Intussen heeft de Commissie de „MAC-pakket”-richtlijn van november 1986 uitgewerkt die het mogelijk maakt dat de MAC-normen gebruikt worden door de omroepsatellieten. Overigens is met het besluit van april 1989 de strategie vastgelegd om HDTV-diensten in Europa in te voeren.

In het nieuwe kaderprogramma betreffende het wetenschappelijk onderzoek heeft de Commissie de nodige maatregelen genomen om bepaalde projecten te coördineren uit de Esprit- en RACE-programma's die betrekking hebben op hoge-definitietelevisie met die van de tweede fase van het Programma Eureka 95 waarvan de kenmerken bepaald zijn op de op 1 juni 1990 te Rome gehouden ministeriële Eureka-conferentie. Deze projecten hebben betrekking op:

- digitale studio's en verbindinglijnen;
- de schermen voor hoge-definitietelevisie;
- de halfgeleiders voor hoge-definitietelevisie, met inbegrip van ladinggekoppelde geheugens (CCD's);
- het strategisch materiaal dat van de verschillende soorten uitrusting deel uitmaakt, zoals video-opname-apparatuur.

De mededeling over het audiovisuele beleid van februari 1990 heeft de juiste plaats bepaald van de acties ten behoeve van de hoge-definitietelevisie ten opzichte van de andere sectoren van dit beleid (spelregels, programmamakers). In deze optiek heeft de Commissie tijdens de op 11 juli jongstleden te Straatsburg gehouden parlementaire zitting de stoot gegeven tot de oprichting van de Europese Groepering voor economisch belang, Vision 1250. Bij deze gelegenheid werd er met steun van het Parlement door de Commissie een demonstratie gegeven van de hoge-definitietelevisie. Eveneens met behulp van deze beide instellingen heeft er begin november een dergelijke demonstratie plaatsgevonden tijdens het colloquium over wetenschap en technologie in Europa.

Aldus onderneemt, stimuleert en coördineert de Commissie, zonder zich in te laten met de technische en handels-overeenkomsten van de industrie, allerlei maatregelen die kunnen worden ingepast in het kader van de strategie tot invoering van de hoge-definitietelevisie als bepaald in het besluit van april 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1772/90**van de heer José Valverde López (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(12 juli 1990)**(91/C 94/40)*

Betreft: Niet-uitvoeren richtlijn onderlinge erkenning van titels en vestigingsrecht voor apothekers door België, Italië en Luxemburg

In mei 1989 heeft de Commissie met redenen omklede adviezen uitgebracht aan België, Italië en Luxemburg omdat deze landen hadden nagelaten mededeling te doen van de nationale maatregelen ter tenuitvoerlegging van Richtlijn 85/433/EEG van de Raad ⁽¹⁾ van 16 september 1985 betreffende onderlinge erkenning van titels, getuigschriften en diploma's op het terrein van de farmacie, tevens houdende maatregelen tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening van het recht van vestiging voor bepaalde werkzaamheden op farmaceutisch gebied. Hoe is de situatie thans? Welke uitvoeringsmaatregelen zijn er genomen?

⁽¹⁾ PB nr. L 253 van 24. 9. 1985, blz. 37.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(6 september 1990)

De door het geachte Parlementslid aangehaalde procedures hebben hun beloop. Aangezien de betrokken Lid-Staten niet de nodige maatregelen hebben genomen om Richtlijn 85/433/EEG volledig en correct in nationaal recht om te zetten, heeft de Commissie in de drie gevallen de zaak aan het Hof voorgelegd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1837/90**van mevrouw Ursula Schleicher (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(20 juli 1990)**(91/C 94/41)*

Betreft: Wijziging van de richtlijn betreffende verpakkingen voor vloeibare levensmiddelen

Volgens persberichten is de Commissie bezig Richtlijn 85/339/EEG ⁽¹⁾ om te werken.

1. Welk belang uit een oogpunt van milieubeheer hecht de Commissie bij haar overleg aan een bestaande nationale pool voor opnieuw vulbare verpakkingen, waarmee meer dan 90% van de afzet van een branche op de markt wordt gebracht en waarin opnieuw vulbare flessen voor 99% terugkomen?
2. Kan de Commissie garanderen dat bij de definitie een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen opnieuw vulbare verpakkingen en wegwerpverpakkingen?

3. Deelt de Commissie de mening dat, op grond van het veroorzakersbeginsel, bij een vast te stellen quotum tot vermindering van als afval te behandelen materialen uit drankverpakkingen opnieuw vulbare flessen niet in aanmerking hoeven te komen?
4. Wie dient naar het oordeel van de Commissie de gesprekspartner te zijn bij het vaststellen van quota tot vermindering van als afval te behandelen drankverpakkingsmaterialen: de producent van verpakkingen, degene die de flessen vult of de handel?

⁽¹⁾ PB nr. L 176 van 6. 7. 1985, blz. 18.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(10 oktober 1990)

De Commissie beraadt zich momenteel over de verschillende opties die er bestaan om de richtlijn betreffende verpakkingen voor vloeibare levensmiddelen zodanig te wijzigen dat beter rekening kan worden gehouden met de beginselen van artikel 130 R, lid 2, van het Verdrag. De Commissie kan dus in dit stadium nog geen standpunt formuleren ten aanzien van de verschillende door het geachte Parlementslid gestelde vragen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1885/90**van de heer Florus Wijsenbeek (LDR)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(2 augustus 1990)**(91/C 94/42)*

Betreft: Beperking op de vrije invoer van dieselolie

Is het de Commissie bekend dat in twee Lid-Staten een beperking wordt toegepast op de vrije invoer van dieselolie in de reservoirs van bedrijfsvoertuigen?

Acht de Commissie zulke beperkingen nog gerechtvaardigd, gezien het feit dat:

1. in het licht van de komende accijnsharmonisatie o.a. in Nederland een accijnsverhoging op dieselolie is ingevoerd;
2. per 1 juli in de Bondsrepubliek Duitsland het Strassenbenützungsgeld is ingevoerd;
3. ook ten opzichte van in Zweden getankte dieselolie de Bondsrepubliek een heffing oplegt van 0,442 DM per liter, terwijl in Zweden de dieselolieprijs hoger ligt dan in de Bondsrepubliek Duitsland;
4. voor het interne verkeer tussen de Duitse Democratische Republiek, West-Berlijn en de Bondsrepubliek Duitsland, de hoeveelheid diesel vrij van lasten op 600 liter wordt gesteld, hetgeen in het bijzonder West-Duitse vervoerders ten goede komt;
5. bij export van in de tank aanwezige dieselolie geen restitutie wordt verleend?

Is de Commissie niet van oordeel dat het uit 1984 daterende voorstel van de Commissie tot vrije in- en uitvoer van de tankinhoud alsnog door de Raad aangenomen zou dienen te worden, aangezien anders een concurrentievervalsing gehandhaafd blijft die, gezien in het licht van een vrije gemeenschappelijke markt, onaanvaardbaar is?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**
(22 november 1990)

Op grond van de huidige communautaire fiscale bepalingen ⁽¹⁾ hebben de Lid-Staten nog de mogelijkheid de hoeveelheid dieselolie in de normale reservoirs van bedrijfsvoertuigen die kan worden ingevoerd zonder betaling van de desbetreffende belastingen, tot 200 liter te beperken.

Om de overgang van de intracommunautaire grenzen te vergemakkelijken zonder de verdwijning van deze beperking bij de totstandkoming van de interne markt af te wachten, heeft de Commissie niettemin voorgesteld alle beperkingen op de brandstof in de zogenoemde normale reservoirs de facto af te schaffen door de huidige vrijstelling te verhogen van 200 tot 600 liter ⁽²⁾.

Dit voorstel is bij de Raad in behandeling in het kader van het gehele dossier accijnzen.

Bovendien heeft de Commissie in het kader van haar programma voor de voltooiing van de interne markt in 1987 een voorstel ingediend betreffende de onderlinge afstemming van de accijnzen op minerale oliën ⁽³⁾, dat in 1989 werd gewijzigd ⁽⁴⁾, en in 1990 een voorstel betreffende de harmonisatie van de structuren van de accijnzen op minerale oliën ⁽⁵⁾ en een voorstel betreffende de algemene regeling voor accijnspllichtige produkten, alsmede de detentie en het verkeer van deze produkten ⁽⁶⁾. Deze voorstellen zijn bij de Raad in behandeling.

⁽¹⁾ Richtlijn 83/181/EEG (PB nr. L 105 van 23. 4. 1983), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/219/EEG (PB nr. L 92 van 5. 4. 1989); Richtlijn 68/297/EEG (PB nr. L 175 van 23. 5. 1968), laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 85/347/EEG (PB nr. L 183 van 16. 7. 1985).

⁽²⁾ PB nr. C 183 van 22. 7. 1986.

⁽³⁾ PB nr. C 262 van 1. 10. 1987.

⁽⁴⁾ PB nr. C 16 van 23. 1. 1990.

⁽⁵⁾ Doc. COM(90) 434 def.

⁽⁶⁾ Doc. COM(90) 431.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1899/90
van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 augustus 1990)

(91/C 94/43)

Betreft: Toekomstige „grensregio's" in de Bondsrepubliek Duitsland

Zullen de grensregio's van de Bondsrepubliek Duitsland (Zonenrandgebiete), die op het punt staan te verdwijnen, met het oog op steun uit de Structuurfondsen eventueel

worden „vervangen" door de nieuwe grensgebieden met Polen of andere gebieden in de huidige Duitse Democratische Republiek?

Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie

(7 december 1990)

De Commissie heeft geen weet van een plan van de Duitse autoriteiten om nieuwe, met de „Zonenrandgebiete" vergelijkbare grensregio's langs de grens van de voormalige Duitse Democratische Republiek met Polen of andere gebieden vast te stellen. In deze context van de Duitse hereniging zal de kwestie van de „Zonenrandgebiete" worden geregeld bij de herziening van de Duitse regionale steunregeling, de zogenoemde „Gemeinschaftsaufgabe".

Er zij op gewezen dat de Structuurfondsen geen steun verlenen voor de „Zonenrandgebiete" als zodanig, maar uitsluitend wanneer de regio's van het „Zonenrandgebiet" voor bijstand uit de Fondsen in aanmerking komen.

In haar Mededeling betreffende de Gemeenschap en de Duitse hereniging heeft de Commissie erop gewezen dat voor de Structuurfondsen een belangrijke rol is weggelegd om de integratie van de voormalige Duitse Democratische Republiek en haar regio's in de Gemeenschap te vergemakkelijken. In dit verband heeft zij voorgesteld voor de drie jaren van 1991 tot en met 1993 een extra bedrag van 3 miljard ecu ter beschikking te stellen voor structurele steunverlening in de voormalige Duitse Democratische Republiek, die in haar geheel voor bijstand uit de Fondsen in aanmerking zou komen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1927/90

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 94/44)

Betreft: Nieuw windmolenpark in Spanje

De inwerkingtreding van het windmolenpark in Granadilla, Tenerife, Spanje, betekent dat Europa straks voor het eerst de technologische vorderingen zal etaleren die zijn geboekt bij de benutting van windenergie en zal een verplicht referentiepunt vormen voor al diegenen die hiernaar onderzoek verrichten.

Dank zij de technologische vorderingen op het gebied van de benutting van windenergie zullen talloze gebieden in de Gemeenschap van deze energiebron gebruik kunnen maken en zal hun afhankelijkheid van de traditionele energiebronnen kunnen afnemen.

Het zou daarom interessant zijn te vernemen op welke wijze de Commissie zich denkt te verbinden aan dit belangrijke technische experiment in Granadilla, of zij voornemens is de uitnodiging om deel te nemen aan het onderzoek op dit terrein, die in algemene termen door de ontwikkelaars van genoemd windmolenpark is gesteld, te aanvaarden en of dit experiment naar het oordeel van de Commissie kan worden aangevuld met een communautair programma voor de benutting van windenergie.

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(11 oktober 1990)

De Commissie is op de hoogte van de lopende en geplande werkzaamheden in verband met het windmolenpark in Granadilla in Spanje. Deze installatie is echter noch qua capaciteit noch qua gebruikte technologie een uniek geval, aangezien reeds verscheidene soortgelijke projecten in verschillende Lid-Staten in bedrijf zijn.

Overigens zouden deze installaties, die voornamelijk als experiment en als demonstratieproject zijn opgezet, ertoe kunnen leiden dat er in de toekomst projecten worden opgezet voor het gebruik van windenergie op grote schaal.

Wat de O & O-werkzaamheden op dit gebied betreft: deze worden momenteel uitgevoerd in het kader van het Joule-programma (1989—1992) (1) binnen het deelprogramma hernieuwbare energie, energie uit zonnestraling en aanverwante energiebronnen.

In de toekomst zullen de werkzaamheden worden uitgevoerd in het kader van het nieuwe voorstel van de Commissie voor een programma op het gebied van niet-nucleaire energiebronnen (1990—1992) (2), „Thema 3”: hernieuwbare energiebronnen, deelgebieden duurzame elektriciteitscentrales en hernieuwbare energie voor elektriciteit, lokale brandstof en watervoorziening op het platteland. Dit voorstel is op 28 april 1990 bij de Raad ingediend en wordt momenteel in het Parlement besproken.

Zodra dit programma door de Raad is vastgesteld, kunnen er onderzoekvoorstellen worden ingediend in het kader van een uitnodiging tot het indienen van voorstellen. Deze voorstellen zullen worden onderzocht op basis van de gebruikelijke criteria die door de Commissie worden gehanteerd bij de selectie van projecten die in aanmerking komen voor het ontvangen van financiële steun van de Gemeenschap.

(1) Joint Opportunities for Unconventional or Long term Energy supply (PB nr. L 98 van 11. 4. 1989).

(2) Doc. COM(90) 164.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1957/90

van de heer Mihail Papayannakis (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 94/45)

Betreft: Erkenning van diploma's van de School voor Volksgezondheid in Athene

De School voor Volksgezondheid in Athene (YSA) verzorgt al 70 jaar een postuniversitaire opleiding „volksgezondheid” in een eenjarig studieprogramma waarin de studenten o.a. een scriptie moeten schrijven. Deze opleiding is uitsluitend bestemd voor afgestudeerden uit het hoger onderwijs (studierichtingen geneeskunde, rechten en economie). Op grond van een wetsontwerp, dat echter nooit door het parlement is aangenomen, krijgt de YSA de

status van instelling van hoger onderwijs en onderzoek en wordt aan de afgestudeerden een officieel erkende Masters-titel toegekend.

Er zij op gewezen dat van de 96 onderwijsinstellingen in Europa met een postuniversitair programma „volksgezondheid” de YSA de enige niet-zelfstandige instelling is en dat het diploma van deze school buiten elke classificatie valt en voor de Griekse overheid van generlei waarde is.

De bestaande situatie is op zijn zachtst gezegd anachronistisch en leidt ertoe dat de afgestudeerden van deze instelling niet op voet van gelijkheid worden behandeld met de afgestudeerden van vergelijkbare Europese instellingen, waardoor zij in een nadelige positie komen. Wat denkt de Commissie te ondernemen met het oog op de onmiddellijke officiële erkenning van de titel die de YSA toekent, zodat de afgestudeerden zich zonder onoverkomelijke moeilijkheden vrijelijk en op voet van gelijkheid in de Gemeenschap kunnen bewegen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(17 december 1990)

Wegens het ontbreken van communautaire voorschriften inzake de harmonisatie van opleidingen waarbij titels worden toegekend — wat hier het geval is — valt de erkenning door een Lid-Staat op zijn eigen grondgebied van diploma's van academische of beroepsopleidingen die door op dat grondgebied gevestigde instellingen worden afgegeven uitsluitend onder de bevoegdheid van de Lid-Staat.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1967/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 94/46)

Betreft: Europees cultuurpark Bliesbrück-Reinheim

De Duits-Franse opgravingen bij Bliesbrück-Reinheim moeten de komende jaren tot een „Europees cultuurpark” uitgroeien.

1. Hoeveel geld wordt er door de Gemeenschap voor dit project en de voorbereidende werkzaamheden (opgravingen) uitgegeven en uit welke fondsen is het afkomstig?
2. Moet bij de voorgenomen bouwwerkzaamheden een milieu-effectrapportage plaatsvinden?
3. Zijn voor de aan Franse zijde geplande vakantiehuisjes en het restaurant in Bliesbrück voorzieningen voor de aansluiting op een rioleringsstelsel getroffen?

4. In hoeverre wordt op Frans gebied überhaupt met de belangen van de natuurbescherming rekening gehouden?
5. Is het de Commissie bekend of aan de Franse kant plannen bestaan voor nog meer recreatievoorzieningen, zoals een zwemgelegenheid?

Gaarne een uitvoerig en puntsgewijs antwoord!

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(16 november 1990)

De Commissie kan de door het geachte Parlementslid gestelde vragen niet in detail en puntsgewijs beantwoorden. Voor het bedoelde project kan echter bijstand uit het EFRO worden verleend in het kader van het Programma Resider-Lorraine dat voorziet in omschakelingsmaatregelen in de departementen Moselle en Meurthe-et-Moselle. In dit programma, dat door de Commissie op 29 mei 1990 is goedgekeurd, is 2,3 miljoen ecu gereserveerd voor de financiering van infrastructuurvoorzieningen op toeristisch gebied. Dit houdt in dat op verschillende plaatsen, waaronder Bliesbrück (Moselle), voorzieningen worden getroffen die het gebied beter voor het toerisme moeten ontsluiten en die de basis voor de economische ontwikkeling moeten verbreden.

In het programma wordt erop gewezen dat de geplande maatregelen niet alleen mogelijkheden bieden voor nieuwe werkgelegenheid in diverse sectoren en particuliere investeringen op toeristisch gebied kunnen bevorderen, maar ook zullen leiden tot een aanzienlijk betere milieu- en landschapsbescherming. Ook moeten de in het programma opgenomen maatregelen die gevolgen voor het milieu zouden kunnen hebben, voldoen aan de eisen die in de ter zake geldende communautaire regelingen zijn vastgelegd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1989/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 94/47)

Betreft: Hof van Justitie: zaak 222/84

Kan de Commissie mededelen welk gevolg door het Verenigd Koninkrijk is gegeven aan het arrest van het Hof van 15 mei 1986 in de zaak Marguerite Johnston tegen de Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary (zaak 222/84)?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(9 januari 1991)

In zijn arrest van 15 mei 1986 heeft het Hof van Justitie uitspraak gedaan in zaak 222/84, Marguerite Johnston v. The Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary.

Het Hof oordeelde dat het in artikel 6 van Richtlijn 76/207/EEG van de Raad verankerde beginsel van effectieve rechterlijke controle zich ertegen verzet, dat aan een verklaring van een nationale autoriteit, dat voldaan is aan de voorwaarden om op gronden ontleend aan bescherming van de openbare veiligheid af te wijken van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen, een onweerlegbare bewijskracht wordt toegekend die elke toetsingsbevoegdheid van de rechter uitsluit (artikel 53 van de Sex Discrimination (NI) Order 1976).

Artikel 6, volgens hetwelk eenieder die meent te zijn benadeeld door een verschillende behandeling van mannen en vrouwen over een effectieve mogelijkheid van beroep in rechte moet beschikken, kan door particulieren worden ingeroepen tegenover een Lid-Staat die de toepassing ervan in zijn interne rechtsorde niet ten volle verzekert.

In februari 1988 keurde de Britse Regering de Sex Discrimination (Amendment) Order 1987 goed. Door dit amendement wordt een wijziging aangebracht in artikel 53 van de Sex Discrimination (NI) Order 1976, hetgeen door het Hof van Justitie in strijd wordt geacht met Richtlijn 76/207/EEG. Voortaan hebben de ministers niet langer de bevoegdheid om verklaringen af te geven die de bedrijfsrechtbanken de mogelijkheid ontnemen om, wanneer het verdedigingsmiddel op deze argumenten is gebaseerd, de aangelegenheden in verband met de bescherming van de openbare veiligheid of de bescherming van de veiligheid of van de openbare orde te onderzoeken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2020/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(1 september 1990)

(91/C 94/48)

Betreft: Begrotingsaandeel van de Lid-Staten voor samenwerking en ontwikkeling

In mei 1989 heeft de Raad van Ministers in België een driejarenplan aangenomen dat beoogt om in oktober 1991 0,7% van het BNP te besteden voor samenwerking en ontwikkeling overeenkomstig de door de Belgische Regering aangegane internationale verplichtingen. De Raad van Ministers verbond aan de verwezenlijking van deze doelstelling echter de voorwaarde van voldoende mogelijkheden in de begroting die momenteel helaas als zwak wordt beschouwd. België zal dus eventueel niet aan zijn verplichtingen kunnen voldoen.

Kan de Commissie mededelen welke internationale verplichtingen de andere Lid-Staten op het gebied van de samenwerking zijn aangegaan alsmede, per Lid-Staat, de bereikte verhoging wat betreft het percentage van het BNP dat voor samenwerking zal worden bestemd? Zal het percentage van 0,7 door de Twaalf in 1991 worden bereikt?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(12 oktober 1990)

De meeste Lid-Staten hebben op zeker moment hun instemming betuigd met het principe om 0,7% van hun bruto nationaal produkt te besteden aan overheidshulp voor ontwikkeling, zonder evenwel ooit een precieze datum te noemen voor de verwezenlijking van deze doelstelling.

Aangezien besluiten omtrent hulp van de Lid-Staten op nationaal niveau worden genomen, kan de Commissie zich niet uitspreken over de datum waarop de Lid-Staten die dit percentage nog niet hebben bereikt zulks zullen doen. De huidige positie van de verschillende Lid-Staten ten opzichte van het streefpercentage van 0,7% is als volgt: België 0,47%, Denemarken 1,00%, Frankrijk 0,78%, de Bondsrepubliek Duitsland 0,41%, Ierland 0,17%, Italië 0,39%, Nederland 0,94%, het Verenigd Koninkrijk 0,31% (cijfers 1989), Spanje 0,07%, Portugal 0,20%, Griekenland 0,07%, Luxemburg 0,29% (cijfers 1988).

Het gemiddelde percentage van de Gemeenschap en haar Lid-Staten lag in 1988 met 0,49% boven het gemiddelde van de landen van de Missie voor Ontwikkelingsbijstand, wier gemiddelde toen 0,36% bedroeg.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2027/90

van de heer Thomas Megahy (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/49)

Betreft: Veiligheid op luchthavens

Kan de Commissie mededelen of zij voorstellen denkt te doen met betrekking tot de samenwerking, harmonisatie en algemene verbetering van het schrikwekkend inadequate veiligheidsstelsel voor luchthavens in de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Van Miert
namens de Commissie**

(29 november 1990)

De stelsels betreffende de veiligheid vallen normaal gesproken niet onder de bevoegdheden van de Gemeenschap.

Deze worden in intergouvernementele vergaderingen besproken en vastgesteld.

De Commissie heeft weliswaar als waarnemer toegang tot een aantal van deze vergaderingen, zoals die van de „ad hoc-groep immigratie” of die van de nationale coördinatoren, maar heeft die niet tot andere, zoals die van de Trevi-groep die de strijd tegen het terrorisme behandelt.

Toch onderschat de Commissie het belang van het door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde probleem niet. Zo wordt in haar recente voorstel voor een verordening van 31 juli 1990 betreffende de opheffing van de controles en formaliteiten ten aanzien van (hand-) bagage van passagiers op een intracommunautaire vlucht (¹), duidelijk in artikel 1 gesteld dat veiligheidscontroles altijd mogelijk blijven.

(¹) Doc. COM(90) 370 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2029/90

van de heer Nino Pisoni (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/50)

Betreft: Invoer van melk in Italië „buiten quota”

De Commissie, het Parlement en de Regeringen van de Lid-Staten vragen zich ieder voor zich af wat uiteindelijk de toekomst is van de regeling met betrekking tot de melkquota en zoeken naar oplossingen om de regelingen in deze sector meer aan te passen aan de marktsituatie.

Kan de Commissie, gezien de volgende etappe van de overgangsbepalingen voor Spanje en Portugal en de uitbreiding van de Gemeenschap met de Duitse Democratische Republiek mededelen

1. of zij op de hoogte is van de grote hoeveelheden melk die in Italië, vooral uit Frankrijk, buiten quota worden ingevoerd tegen aanzienlijk lagere prijzen dan de officiële waarde door de markt wordt gedrukt, dumping wordt veroorzaakt en grote problemen voor de veehouders ontstaan?
2. Wat zij denkt te doen om een einde te maken aan dit ernstige probleem dat onder andere uitgroeit tot een werkelijke fraude ten koste van de begroting van de Gemeenschap en dat de doeleinden van het gemeenschappelijk landbouwbeleid in de weg staat?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(18 december 1990)

1. De Commissie beschikt niet over gegevens die de bewering van het geachte Parlementslid bevestigen.
2. Als frauduleus handelsverkeer aan het licht zou worden gebracht, zou de Commissie samen met de betrokken Lid-Staten alle vereiste maatregelen nemen om de communautaire wetgeving integraal toe te passen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2038/90
van de leden Jean-Pierre Cot (S) en Luigi Colajanni (GUE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/51)

Betreft: Toepassing van de Vierde Overeenkomst van Lomé

Kan de Commissie, gelet op de opmerkingen van de voorzitter van het Comité van ambassadeurs van de ACS op de vergadering van de Commissie Ontwikkelingssamenwerking d.d. 19 april 1990 betreffende bepalingen en mechanismen van de Vierde Overeenkomst van Lomé, een antwoord geven op de volgende vragen:

- acht zij de financiële bepalingen en flankerende maatregelen toereikend;
- is zij van mening dat de middelen en doelstellingen van de nieuwe overeenkomst aan de werkelijke behoeften van de ACS-Statens beantwoorden;
- wat denkt zij van de grote economische problemen en de sociale implicaties waarmee de ACS-Statens worden geconfronteerd?

Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie

(11 oktober 1990)

Op de twee eerste door het geachte Parlementslid gestelde vragen over de beoordeling van de Vierde Overeenkomst van Lomé werd door de Commissie gedetailleerd geantwoord tegenover de Commissie Ontwikkelingssamenwerking ten tijde van de opstelling van het verslag van de heer Tindemans alsmede in de voltallige zitting van 15 mei 1990 tijdens het debat voorafgaand aan de stemming over de instemming van het Parlement met de resultaten van de onderhandelingen ACS-EEG⁽¹⁾.

Bij deze gelegenheden verklaarde de Commissie, onderstrepend dat de Overeenkomst van Lomé alleen niet in staat is alle moeilijkheden van de ACS-landen op te lossen, met name dat zij Lomé IV een geslaagde, meer ambitieuze en gedegen overeenkomst acht dan de voorgaande overeenkomsten, waarbij zij een en ander aan de hand van het volgende illustreerde:

- op financieel gebied (belangrijke stijging van de EOF-toewijzing die veel verder gaat dan een simpele aanpassing van Lomé III; afschaffing van de speciale leningen en de verplichting van terugbetaling van de in de vorm van leningen uitbetaalde Stabex-transfers);
- op het niveau van de openingen, verbeteringen en vooruitgang op belangrijke en uiteenlopende terreinen (grondstoffen, handel, milieu, demografie, gezondheidszorg en onderwijs, regionale samenwerking, de rol van de particuliere sector, bevordering van de investeringen, zonder voorbij te zien aan de versterking van de verbintenissen op het gebied van de mensenrechten en de concrete maatregelen ten behoeve van een gedecentraliseerde samenwerking met een beroep op een groter aantal niet-gouvernementele krachten);

- op het gebied ten slotte van de voornaamste vernieuwingen van de nieuwe overeenkomst (uitbreiding van de financiële samenwerking ter ondersteuning van structurele aanpassing volgens een pragmatische en specifieke, vrijelijk tussen de ACS- en EEG-partners bereikte en overeengekomen aanpak; rekening houden met het probleem van de schuldenlast, waaraan voor het eerst een specifiek hoofdstuk in de overeenkomst is gewijd).

Ten aanzien van de derde vraag meent de Commissie dat deze — gezien het aantal hierin aan de orde gestelde problemen en hun complexiteit — niet naar behoren en volledig kan worden behandeld in het kader van een noodzakelijkerwijs kort antwoord op een schriftelijke vraag.

(¹) Handelingen van het Europese Parlement nr. 390.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2039/90

van de heer Adrien Zeller (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/52)

Betreft: Kali-import uit de Sowjetunie

Naar verluidt heeft een aantal kaliproducenten, onderdanen van de Lid-Statens, bij de Commissie een klacht ingediend tegen de invoer van kali uit de Sowjetunie tegen ware dumpingprijzen, waartegen geen concurrentie mogelijk is.

1. Heeft de Commissie zich al met deze klacht beziggehouden en, zo ja, wat zijn haar bevindingen?
2. Welke maatregelen denkt zij te nemen om dergelijke dumpingpraktijken in de toekomst te voorkomen?
3. Is zij bereid een compensatiestelsel voor de getroffen communautaire kaliproducenten in het leven te roepen, dan wel desbetreffende aanbevelingen te doen aan de Lid-Statens wier producenten onder deze oneerlijke concurrentie te lijden kunnen hebben gehad?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(5 november 1990)

1. De Commissie heeft de door het geachte Parlementslid bedoelde klacht nog niet onderzocht.
2. Als uit een onderzoek zou blijken dat hier sprake is van dumping en als gevolg hiervan van ernstige schade en

een maatregel in het belang van de Gemeenschap zou zijn, zou de Commissie een anti-dumpingrecht opleggen ter compensering van het nadelig effect van deze oneerlijke praktijk.

3. Neen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2041/90

van de heer **Madron Seligman (ED)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/53)

Betreft: Veiligheid van buspassagiers

Het zal de Commissie bekend zijn dat autobussen relatief kwetsbaar zijn wanneer zij bij een botsing betrokken raken. De wettelijk toegestane snelheid voor deze voertuigen is aanzienlijk; bij een botsing of over de kop slaan echter levert hun carrosserie van metaal en glas de passagiers niet alleen te weinig bescherming, maar maakt hun verwondingen vaak ook nog ernstiger.

Wanneer denkt de Commissie regelingen voor te stellen waarbij de constructeurs verplicht worden bussen te bouwen die de passagiers bij een ongeval beter beschermen?

Wanneer, in afwachting daarvan, mogen buspassagiers de voorziening van veiligheidsriemen tegemoet zien, die zij wel in hun eigen auto en ook bij vlieguren aantreffen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(12 november 1990)

De EEG-goedkeuring van bussen en touringcars is geregeld bij Kaderrichtlijn 70/156/EEG, waarin de aspecten die worden opgesomd via bijzondere richtlijnen moeten worden geregeld, met name de aspecten waar de veiligheid van de passagiers rechtstreeks van afhangt (rem- en verlichtingsinrichtingen, veiligheidsgordels, enz.).

De montage van veiligheidsgordels is geregeld bij de gewijzigde Richtlijn 77/541/EEG⁽¹⁾ (en bij Richtlijn 76/115/EEG⁽²⁾ voor wat betreft hun bevestigingspunten).

Op 24 juli 1990 keurde het Comité voor de aanpassing aan de vooruitgang van de techniek een aantal voorstellen goed tot wijziging van de richtlijnen betreffende veiligheidsgordels en hun bevestigingsystemen. In touringcars worden door deze wijzigingen veiligheidsgordels verplicht gesteld op „onbeschermde naar voren gekeerde zitplaatsen” (dit zijn naar voren gekeerde zitplaatsen die zich niet vlak achter een scherm of een zetel met hoge rugleuning bevinden, waardoor bij een frontale botsing de passagier kan worden tegengehouden).

Het Comité heeft ook overwogen om veiligheidsgordels verplicht te stellen voor alle zitplaatsen in alle voor personenvervoer bestemde voertuigen, met uitzondering van stadsbussen die vaak stoppen en die ook staande passagiers kunnen vervoeren. Met dit voorstel kon het Comité, na afweging van de kosten en baten en wegens mogelijke constructieproblemen, op de genoemde bijeenkomst niet instemmen. De Commissie heeft echter beslist om de zaak opnieuw te onderzoeken met het oog op eventuele verdere, nog vóór 31 december 1991 goed te keuren wijzigingen.

Touropérateurs en exploitanten van dergelijke voertuigen kunnen desgewenst eisen dat nieuw gekochte voertuigen met veiligheidsgordels uitgerust zijn.

De Commissie beschikt niet over gegevens die de noodzaak aantonen van een bijzondere richtlijn betreffende de duurzaamheid van touringcar-carrosserieën. De laatste jaren is men houten constructies gaan vervangen door staal, wat tot duidelijke verbeteringen heeft geleid.

Ook heeft de Commissie voorstellen ingediend in verband met snelheidslimieten voor touringcars, die eerlang zullen worden aangevuld met voorstellen inzake het aanbrengen van snelheidsbeperkers om te garanderen dat deze limieten worden gerespecteerd. Alles bij elkaar moeten deze maatregelen ertoe bijdragen dat zowel het aantal ongevallen als de ernst ervan afnemen.

⁽¹⁾ PB nr. L 220 van 29. 8. 1977.

⁽²⁾ PB nr. L 24 van 30. 1. 1976.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2052/90

van de heer **Ernest Glinne (S)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 september 1990)

(91/C 94/54)

Betreft: Ecologisch verantwoorde exploitatie van de rijkdommen van het Amazonegebied

Een Noordamerikaanse onderneming die handelsgeest verenigt met bezorgdheid voor het milieu — Cultural Survival — heeft met coöperatieve en individuele oogsters in het Amazonegebied een overeenkomst gesloten op grond waarvan noten uit het Braziliaanse woud kunnen worden geplukt, geleverd en uitgevoerd naar de Verenigde Staten waar zij met groot succes in de handel worden gebracht voor de vervaardiging van chocolade en ijs (de reep Rainforest Crunch slaat vele recordcijfers). Bekende internationale ondernemingen zoals Body Shop en Loblaw International zijn eveneens geïnteresseerd in het gebruik van produkten uit het Braziliaanse regenwoud voor de vervaardiging van cosmetica en levensmiddelenartikelen zonder dat daardoor enige schade wordt aangebracht aan het woud. Cultural Survival herinvesteert 40% van zijn winst in Brazilië in een aantal interessante ecologische en sociaal-culturele miniprojecten . . .

Kan de Commissie in het kader van het modelprogramma voor de redding van het Amazonegebied waarmee zij tijdens de bijeenkomst te Houston van de G-7 werd belast (punt 66 van de Slotverklaring) op deze wijze te werk gaan door er voor te waken dat tussenpersonen en eindfabrikanten geen overmatige winsten opstrijken ten koste van de oogsters en leveranciers in Brazilië?

Kan de Commissie voorts de juistheid van de informatie onderzoeken dat — wil men het ecosysteem behouden — slechts 500 van de 5 miljoen plante- en diersoorten uit het Braziliaanse regenwoud in de handel kunnen worden gebracht?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(4 oktober 1990)

De Commissie kan alleen maar voorstander zijn van de exploitatie van de natuurproducten uit het regenwoud als daarmee een bijdrage wordt geleverd tot het ecologisch verantwoord en duurzaam beheer over deze wouden en tegelijk wordt gezorgd voor stabiele en regelmatige inkomsten voor de inheemse bevolking.

In het kader van het mandaat dat op de laatste top van geïndustrialiseerde landen in Houston aan de Commissie is gegeven — namelijk om in nauwe samenwerking met de Wereldbank en de Braziliaanse Regering een proefprogramma voor het Amazonegebied op te stellen — zal de Commissie de mogelijkheid onderzoeken om de ontwikkeling van initiatieven in de aard van het door het geachte Parlements lid genoemde project te bevorderen.

Wat het aantal soorten betreft dat in de handel kan worden gebracht zonder dat het ecosysteem van het Amazonegebied in gevaar komt, kan de Commissie zich in dit stadium niet over de genoemde cijfers uitspreken.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2076/90
van de heer François-Xavier de Donnea (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen**
(17 september 1990)
(91/C 94/55)

Betreeft: Detailhandel

Het Europees Sociaal Forum heeft onlangs gewezen op het belang van de detailhandel in de Gemeenschap.

1. Heeft de Commissie studies verricht over de gevolgen van de interne markt voor deze handel?
2. Is de Commissie van mening dat haar recente mededeling over de KMO's in voldoende mate beantwoordt aan de problemen in de detailhandel of is zij van plan specifieke maatregelen te nemen?
3. De Commissie heeft advies gevraagd aan de sociale partners (Euro-Fiet en Cecode) over het sociale actieprogramma.

- a) Binnen welke termijn zal dit advies worden verstrekt?
- b) Zal dit advies worden toegestuurd aan de andere Instellingen, wanneer deze zullen moeten be- raadslagen over de voorstellen in het sociaal actie- programma?
- c) Om welke redenen is dit advies niet aan het Eco- nomisch en Sociaal Comité gevraagd?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(4 december 1990)

Het succes van het Europees Sociaal Forum voor de De- tailhandel, dat door de Commissie is georganiseerd in samenwerking met de sociale partners, is van grote bete- kenis voor de betrokken beroeps- en werknemersorgani- saties. Er zijn nog meer raadplegingen en studies gaande en de Commissie hecht belang aan dit voortdurende proces, dat een belangrijke rol speelt bij de ontwikkeling van haar activiteiten in deze sector.

1. In een resolutie van de Raad van 14 november 1989 werd op het belang gewezen van handel en distributie voor de ontwikkeling van de interne markt in de jaren negentig. Naar aanleiding van deze resolutie is de Commissie thans bezig een actieprogramma op te stellen voor handel en distributie, dat binnenkort aan de Raad zal worden voorgelegd. In deze mededeling wordt naar talrijke studies verwezen die zijn of wor- den uitgevoerd, door zowel de Commissie als onaf- hankelijke deskundigen, over de positie van de distri- butie op de grote Europese markt.
2. In overeenstemming met de richtlijnen van de Raad stelt de Commissie voor dat haar activiteiten op dit gebied niet de vorm aannemen van een nieuw sectori- eel beleid maar erop gericht zijn dat de handelssector voldoende aan bod komt op de bestaande communau- taire beleidsterreinen, met inbegrip van het onderne- mingsbeleid en het beleid inzake scholing alsmede de bevordering van de technologische vernieuwing.
3. De Commissie raadpleegt de sociale partners, zowel de overkoepelende organen als de beroepsorgani- saties, over de voorstellen voor richtlijnen tot uitvoering van het actieprogramma in het kader van het Sociaal Handvest, en niet over het programma voor sociale actie.

Afhankelijk van het tijdschema voor de opstelling van de richtlijnen worden deze voor advies aan de sociale part- ners voorgelegd alvorens in de Commissie te worden be- handeld. Het Economisch en Sociaal Comité wordt ge- raadpleegd nadat de Commissie de voorstellen heeft aan- genomen en alvorens de Raad een besluit neemt.

Deze adviezen zullen derhalve in de loop van de jaren 1990 tot en met 1992 worden uitgebracht. Zij zullen aan

de Commissie worden voorgelegd opdat zij met kennis van de standpunten van de verschillende partijen een besluit kan nemen. Het is niet de bedoeling dat deze adviezen van de sociale partners buiten de Commissie worden verspreid.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2095/90

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1990)

(91/C 94/56)

Betreft: Onderzoek door de Directoraten-generaal XI, XII en XVII naar radioactieve lozingen door kerninstallaties

Kan de Commissie mededelen of de Directoraten-generaal XI, XII en XVII onderzoek hebben laten doen naar de ecologische en atmosferische effecten van de lozing van argon, krypton en andere edelgassen door kerninstallaties?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(7 december 1990)

Er is onderzoek verricht naar radioactieve gassen in het kader van de specifieke programma's voor onderzoek en ontwikkeling op het gebied van beheer van opslag van radioactieve afvalstoffen, en wel tussen 1975 en 1985.

In 1985 werd geen verder onderzoek op dit gebied nodig geacht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2096/90

van de heer Llewellyn Smith (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1990)

(91/C 94/57)

Betreft: Radioactieve lozingen door opwerkingsfabrieken

Is de Commissie bereid een studie te maken en de resultaten daarvan te publiceren met betrekking tot de comparatieve radioactieve lozingen in de lucht en in het water door elk van de in de Gemeenschap gevestigde opwerkingsinstallaties, aan de hand van de gegevens die zijn verzameld sedert de betrokken landen tot de Gemeenschap zijn toegetroten; is zij voorts bereid deze op jaarba-

sis te maken gegevens te vergelijken met de over dezelfde periodes beschikbare informatie over opwerkingsinstallaties buiten de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(7 december 1990)

In het verleden heeft de Commissie regelmatig verslagen gepubliceerd over lozingen van kerncentrales en opwerkingsinstallaties in de Gemeenschap en de milieu-effecten daarvan. In verband met de bestemming van de beschikbare middelen voor nieuwe prioriteiten is er voor het laatst in 1983 een verslag gepubliceerd dat de jaren 1976—1980 bestrijkt. De publikatie van genoemde verslagen zal binnenkort worden hervat met een nieuw verslag over de periode 1977—1986, dat bijna klaar is voor publikatie. Het rapport EUR 1248 EN, getiteld „The radiological exposure of the population of the European Community from radioactivity in North European marine waters — Marina-project” (1990) bevat met betrekking tot vele installaties tot en met 1986 uitgebreide gegevens over afvalwaterlozingen en de effecten daarvan op de verontreiniging van de zee.

Wat de opwerkingsinstallaties buiten de Gemeenschap betreft, dat aantal is zeer gering en meestal zijn de nodige gegevens niet direct toegankelijk; dus vermelden de periodieke verslagen van het Wetenschappelijk Comité van de Verenigde Naties inzake de effecten van radioactieve straling alleen de lozingen van opwerkingsinstallaties in de Gemeenschap. Bovendien is het niet duidelijk in hoeverre installaties buiten de Gemeenschap als rechtstreeks vergelijkbaar kunnen worden beschouwd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2117/90

van de heer Bryan Cassidy (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1990)

(91/C 94/58)

Betreft: Export van tabak uit interventie

In de periode tussen de publikatie van Publikatieblad nr. C 37 van 17 februari 1990 en Publikatieblad nr. C 142 van 12 juni 1990 heeft de Commissie inschrijvers gezocht voor de uitvoer van 26 miljoen kg tabak uit de interventievoorraden van de Gemeenschap.

Hoeveel is er van deze tabak verkocht, aan wie en tegen welke prijs per kilo?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(7 december 1990)

De door het geachte Parlementslid bedoelde openbare inschrijvingen hebben in feite betrekking gehad op ongeveer 25 000 ton tabak, waarvan 7 000 ton is verkocht.

De resultaten van de inschrijvingen worden in reeks C van het Publikatieblad bekendgemaakt. In dit geval betreft het de volgende verkopen:

- 1 520 ton aan de firma Exelka (Griekenland) (PB nr. C 202 van 11 augustus 1990),
- 1 320 ton aan de firma Tabak-Sud-Import (Zwitserland),
- 577 ton aan de firma Società Italiana Tabacchi (Italië),
- 431 ton aan de firma Reditab (Italië) (PB nr. C 98 van 18 april 1990),
- 3 400 ton aan de firma Società Italiana Tabacchi (Italië) (PB nr. C 202 van 11 augustus 1990).

In verband met het beroepsgeheim wordt de door de handelaren per kg betaalde prijs niet gepubliceerd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2139/90

van de heer Gerhard Schmid (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 94/59)

Betreft: Popcorn als verpakkingsmateriaal

Is het de Commissie bekend dat in de Verenigde Staten van Amerika reeds met succes natuurlijk afbreekbaar popcorn als verpakking in plaats van styropor wordt gebruikt en dat aldus een beperking van de CFK's mogelijk is?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om het gebruik van styropor dat uit een oogpunt van energiebeleid, maar tevens van afvalbeleid problemen met zich meebrengt, te verminderen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(26 november 1990)

De Commissie weet dat biologisch afbreekbaar popcorn voor bepaalde toepassingen wordt gebruikt en dat in som-

mige landen stappen zijn genomen om dit materiaal in de levensmiddelensector te vervangen.

Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat de verpakking zich voor het gebruik moet lenen en dat deze, wat de verpakking van levensmiddelen betreft, moet voldoen aan Richtlijn 89/109/EEG van de Raad ⁽¹⁾.

Aangezien biologisch afbreekbare producten naar alle waarschijnlijkheid minder stabiel zijn, is het mogelijk dat hierdoor contaminanten in levensmiddelen terecht komen.

Wat het afvalbeheer betreft, is het belangrijkste probleem de vraag of de zogeheten biologisch afbreekbare producten in overeenstemming zijn met het communautaire afvalbeleid. Dit geldt ook voor een produkt als popcorn, dat uiteraard biologisch afbreekbaar is. Een beperking van de hoeveelheid (volume) afval, betekent verwijdering van producten uit de afvalstroom voor hergebruik, recycling of voor terugwinning van de energie.

Hierbij komen de volgende overwegingen naar voren:

- er moet worden gestreefd naar gesloten kringlopen en terugwinning. Dit betekent dat, wat de ontwikkeling van producten betreft, de vervanging van de betrokken producten alleen nodig is als het afval van deze producten niet kan worden terugwonnen;
- verwerping door de consument is een mogelijkheid die tot elke prijs moet worden voorkomen. Biologische afbreekbaarheid vormt geen oplossing voor een milieuprobleem, maar kan juist leiden tot meer afval;
- als er andere producten (elementen) worden toegevoegd, zijn deze dan eveneens onder alle omstandigheden afbreekbaar en welke afbraakproducten worden er gevormd?
- als gevolg van de door het storten veroorzaakte druk ontstaan anaërobe omstandigheden, waardoor organische materialen niet kunnen worden afgebroken.

Gezien deze overwegingen en wellicht nog enkele andere, lijken de zogeheten biologisch afbreekbare producten op het eerste gezicht niet te beantwoorden aan de belangrijkste doelstellingen van het communautaire milieubeleid.

Wat de vraag van het geachte Parlementslid betreft over de maatregelen die de Commissie denkt te nemen om het gebruik van styropor te verminderen: dit probleem wordt onderzocht in verband met de kwalitatieve preventie voor de prioritaire afvalstromen kunststof en verpakkingsmaterialen.

⁽¹⁾ PB nr. L 40 van 11. 2. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2145/90**van de heer Ian White (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 september 1990)**(91/C 94/60)**Betreft: Communautair merkenbureau*

Kan de Commissie meedelen:

1. wanneer het voorgestelde communautaire merkenbureau met zijn werk zal beginnen,
2. of door het bestaan van het voorgestelde communautaire merkenbureau zal worden verhinderd dat een communautair handelsmerk wordt geregistreerd door andere personen dan die waaraan het handelsmerk al in een Lid-Staat is toegekend?

Antwoord van de heer Bangemann**namens de Commissie***(29 oktober 1990)*

1. De Commissie is van oordeel dat het communautaire merkenbureau op 1 januari 1993 met zijn werkzaamheden zou kunnen aanvangen, mits spoedig overeenstemming wordt bereikt over de vestigingsplaats van het bureau, waarover op het ogenblik besprekingen worden gevoerd, en mits de verordening betreffende het Gemeenschapsmerk, waarvoor het voorstel in november 1980 bij de Raad is ingediend en in juli 1984 naar aanleiding van het advies van het Parlement is gewijzigd ⁽¹⁾, eerlang door de Raad wordt aangenomen.

2. Een van de doelstellingen van de communautaire merkenrechtelijke regeling is de administratieve procedures die de ondernemingen thans moeten volgen om hun merken in de Gemeenschap te doen beschermen aanzienlijk te vereenvoudigen. Het spreekt dus vanzelf dat ondernemingen die een Gemeenschapsmerk wensen te verkrijgen niet verplicht zullen zijn eerst hun merk in een Lid-Staat te laten registreren.

⁽¹⁾ PB nr. C 351 van 31. 12. 1980 en PB nr. C 230 van 31. 8. 1984.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2156/90**van de heer Barry Desmond (S)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 september 1990)**(91/C 94/61)**Betreft: Namibië*

Kan de Commissie mededelen of zij voornemens is stappen te nemen om Namibië in te delen bij de minst ontwikkelde landen in het kader van de Vierde Overeenkomst van Lomé?

Antwoord van de heer Marin**namens de Commissie***(26 oktober 1990)*

De Commissie is van mening dat Namibië de meest positieve steun en aanmoediging die de Gemeenschap kan geven, behoeft, hetgeen zij duidelijk naar voren heeft gebracht tijdens de huidige beraadslagingen in de Raad over de toetredingsvoorwaarden van Namibië tot de Overeenkomst van Lomé IV — waartoe behoort het in aanmerking komen voor de aan de minst ontwikkelde landen toegekende maatregelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2161/90**van de heer Madron Seligman (ED)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 september 1990)**(91/C 94/62)**Betreft: Voedselhygiëne, verantwoordelijkheid en kosten bij het nakomen van de wettelijke bepalingen*

Iemand in mijn kieskring kocht bij een plaatselijke leverancier van nationale reputatie een gesloten pakket diepvroren bonen. Bij opening bleek dat zich tussen deze bonen een dode muis bevond.

Aangezien de fout niet kan worden verweten aan de Engelse kleinhandelaar noch aan de Engelse en Franse groothandel, was de lokale overheid van mening dat een klacht moest worden ingediend tegen de in Frankrijk geregistreerde organisatie voor de behandeling en verpakking van voedsel.

In een juridisch advies werd echter overwogen dat deze zaak niet bij Engelse rechtbanken aanhangig zou kunnen worden gemaakt op gronden van jurisdictie terwijl het bovendien moeilijk zou zijn om de aanwezigheid van de verdediging voor het gerecht te garanderen. Bovendien zou het te kostbaar zijn om door Franse advocaten een procedure aanhangig te maken bij de Franse rechtbanken waarbij de aanklager en getuigen tijdens de duur van het proces naar Frankrijk moeten reizen of in dit land moeten verblijven.

Kan de Commissie een vereenvoudigde en minder kostbare procedure voorstellen op grond waarvan aan de lokale overheden de eerbiediging van de communautaire voorschriften op het gebied van de voedselhygiëne waar het gaat om ongeschikt voedsel dat is geproduceerd, verpakt, geleverd of verkocht in een Lid-Staat en aangeboden voor verkoop en consumptie in een andere Lid-Staat, kan worden afgedwongen?

Antwoord van de heer Bangemann**namens de Commissie***(12 november 1990)*

Beschikking 89/45/EEG van de Raad ⁽¹⁾ betreffende een systeem voor snelle uitwisseling van gegevens maakt een

doeltreffend optreden van de Lid-Staten mogelijk telkens wanneer gevaarlijke producten een risico opleveren voor de consument.

Verder geeft de Commissie in mededeling COM(90) 392 def. haar voornemen te kennen om regels vast te stellen met het oog op de opbouw van een systeem voor wederzijdse bijstand tussen de administratieve instellingen van de Lid-Staten en de Commissie met betrekking tot informatie die bij inspecties wordt verkregen. Indien dit nodig mocht blijken, is de Commissie graag bereid om het hare bij te dragen tot een geschikte oplossing van het probleem.

Ten slotte merkt de Commissie op dat het in dit soort gevallen waarin een bewijs van verwijtbare nalatigheid of schuld vaak moeilijk te leveren is, verkieslijk kan zijn om de producent, importeur of verkoper de kans te bieden de consument schadeloos te stellen en aldus een strafrechtelijke procedure te vermijden.

(¹) PB nr. L 17 van 21. 1. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2197/90

van de heer José Barros Moura (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 94/63)

Betreft: Voorschotten uit het EFRO aan gemeenten

Het Portugese Ministerie van het Plan en het Regionaal Bestuur heeft de Nationale Vereniging van Portugese gemeenten een algemene ontwerp-overeenkomst tussen de Staat en de gemeenten inzake de betaling van voorschotten uit het EFRO voorgelegd waarin een betalingsregeling wordt voorgesteld met meer beperkende voorwaarden dan de regeling in de verordeningen van de Gemeenschap.

Zo maakt de Gemeenschap bij de aanvang van een project automatisch een eerste voorschot over van 50% van de bijdrage uit het EFRO. De Portugese Regering wil slechts 30% voorschieten. Vervolgens maakt de Gemeenschap automatisch de resterende 50% over als de Lid-Staat heeft aangetoond dat 60% van zijn aandeel in de geraamde investering is uitgegeven. De Portugese Regering wil de tweede tranche pas voorschieten als een gemeente 100% van het nationale aandeel heeft uitgegeven.

Bovendien wil de Portugese Regering de uitbetaling van voorschotten verbinden aan de voorwaarde dat de gemeenten ermee instemmen dat de twaalfden voor het Fonds voor Financieel Evenwicht (FEF) (op de staatsbegroting gereserveerde bedragen voor de gemeenten; hun

belangrijkste inkomstenbron) aan de bron worden ingehouden en onevenredig grote bevoegdheden verlenen aan de instanties die de „operationele programma's" beheren.

Een dergelijke regeling maakt het de gemeenten onmogelijk de kostbare investeringen in het kader van het „communautair bestek" te doen en zou er zelfs toe kunnen leiden dat de bijdragen van de Gemeenschap niet volledig worden uitbetaald en door de regering voor andere doeleinden worden aangewend.

Kan de Commissie mededelen aan welke communautaire regels de Portugese Regering zich dient te houden?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2361/90

van de heer Carlos Carvalhas (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 94/64)

Betreft: EFRO-steun aan Portugese gemeenten

De Nationale Vereniging van Portugese gemeenten (ANMP) heeft de Portugese Regering er onlangs van beschuldigd het financiële draagvlak van de lagere overheden „ernstig aan te tasten" door slechts 30% van de steun aan de gemeenten over te maken, terwijl zij zelf uit Brussel 50% ontvangt; zodoende heeft de regering een methode „sui generis" gevonden om zichzelf ten koste van de gemeenten te financieren.

Kan de Commissie mededelen hoe zij hiertegen wil optreden?

Gecombineerd antwoord van de heer Millan namens de Commissie

op de schriftelijke vragen nr. 2197/90 en nr. 2361/90

(9 januari 1991)

De Commissie wenst de nadruk te leggen op het belang dat zij hecht aan de volledige medewerking van de Portugese gemeenten bij de uitvoering van het communautaire bestek, in het bijzonder met betrekking tot de in juli en augustus 1990 door de Commissie goedgekeurde regionale programma's, zulks in het kader van het partnerschap dat is ingesteld bij de hervorming van de Structuurfondsen. Volgens door de Commissie ontvangen inlichtingen is tussen de regering en de vereniging van gemeenten een interne overeenkomst over de financiering van de uitvoering van de betrokken programma's gesloten die nogal afwijkt van de voorstelling van zaken die in de vragen wordt gegeven. Deze financieringsregeling lijkt doeltreffend te zijn, zodat een adequate uitvoering van de regionale programma's gewaarborgd lijkt. Bovendien zal de Commissie door haar deelneming aan het toezicht op de uitvoering van de verschillende programma's in staat zijn zich ervan te vergewissen dat het beheer en de financiering op bevredigende wijze plaatsvinden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2204/90

van de leden **Ursula Schleicher, Doris Pack, Ria Oomen-Ruijten, José Valverde López, Siegbert Alber, Bartho Pronk, Fernando Suárez González, Mary Banotti, Karl-Heinz Florenz, Winfried Menrad, Arturo Escuder Croft en Raphaël Chanteric (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 94/65)

Betreft: Termijn aanvragen voor het opslaan van afval

In de Bondsrepubliek Duitsland moeten vijf tot vijftien jaar worden uitgetrokken voordat plannen voor het opzetten van een opslagplaats voor speciaal afval worden goedgekeurd. Ook opslag van ander afval wordt pas na twee tot tien jaar toegestaan.

Voor de ontwikkeling van telkens nieuwe technieken en het in de praktijk brengen hiervan is het uiterst belangrijk dat de geplande afvalopslaginstallaties binnen overzienbare tijd worden gerealiseerd. Alleen op die manier kan de nieuwste stand van de techniek bijdragen tot milieubescherming. Grote verschillen in de tijdsduur van toestemmingsprocedures tussen de afzonderlijke Lid-Staten kunnen er bovendien toe leiden dat de capaciteiten sterk vertekend worden.

1. Heeft de Commissie een overzicht over de duur van de toestemmingsprocedures in de afzonderlijke Lid-Staten?
2. Bestaan er in de afzonderlijke Lid-Staten termijnen waarbinnen de autoriteiten een aanvraag moeten afhandelen?
3. Is de Commissie het ermee eens dat de tijdsduur van toestemmingsprocedures in het belang van de milieubescherming zo kort mogelijk moet zijn?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(26 november 1990)

1. De Commissie is zich bewust van de aanzienlijke verschillen in de duur van de procedures voor het verlenen van toestemming voor afvalverwerkingsinstallaties, maar heeft geen volledig overzicht over de situatie in de verschillende Lid-Staten.
2. Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt bestaan er in bepaalde Lid-Staten termijnen voor deze procedures of althans voor bepaalde stadia daarvan. Aangezien de door de geachte Parlementsleden aangehaalde termijnen deels het gevolg zijn van door de betrokken partijen aangehaalde juridische procedures, is het echter duidelijk dat de werkelijke termijnen slechts voor een deel afhankelijk zijn van de vastgestelde termijnen.
3. De Commissie erkent dat te langdurige toestemmingsprocedures een belemmering vormen voor de totstandbrenging van voldoende verwerkingscapaciteit in in-

stallaties die aan de hoogste technische maatstaven voldoen. Bovendien bergen te grote discrepanties tussen de termijnen in de verschillende Lid-Staten het risico in zich dat installaties bij voorkeur worden gebouwd in Lid-Staten waar de termijnen het kortst zijn, daar dit voordeliger is voor de investeerders. Een dergelijke ontwikkeling zou de realisatie van een aangepaste infrastructuur overal in de Gemeenschap in gevaar brengen en zodoende ook het nabijheidsprincipe op losse schroeven zetten. Hoewel de totstandbrenging van een passende infrastructuur voor afvalverwerking een prioriteit op korte en middellange termijn moet zijn, zoals door de Raad nog eens is onderstreept in zijn resolutie van 7 mei 1990, moet de toestemmingsprocedure echter voldoende lang zijn om alle betrokken partijen de gelegenheid te geven hun standpunt uiteen te zetten. De Commissie is bereid de oorzaken van de verschillen in de termijnen te bestuderen en zich te beraden op mogelijkheden om deze te harmoniseren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2205/90

van de leden **Christa Randzio-Plath (S), Ursula Braun-Moser (PPE), Manfred Vohrer (LDR) en Karl Partsch (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 94/66)

Betreft: BTW op all-in reizen

1. Waarom heeft de Commissie tegen de Bondsrepubliek Duitsland overeenkomstig artikel 169 een procedure wegens schending van het Verdrag op gang gebracht, en wel in verband met overtreding van de Zesde BTW-richtlijn bij het fiscaal aanslaan van reisorganisatoren, hoewel er in andere Lid-Staten nog geen harmonisatiemaatregelen zijn getroffen?
2. Waarom is de overgangperiode in de Achttiende BTW-richtlijn verlengd?
3. Betekent dit geen discriminatie van de ondernemingen in de Lid-Staten die direct tot harmonisatie zijn overgegaan?
4. Hoe hebben de Lid-Staten de opdracht tot harmonisatie van artikel 28 van de Zesde BTW-richtlijn in praktijk gebracht? Wat is het effect van deze regelingen op de mededinging?
5. Levert de belastingheffing op de marges bij grensoverschrijdende vervoerprestaties voor ondernemingen in de Bondsrepubliek Duitsland geen concurrentienadelen op? In hoeverre is dit voor de Commissie acceptabel?
6. Worden de vliegvervoerprestaties voor individuele reizigers en all-in reizigers fiscaal op dezelfde manier behandeld? Waar komt eventueel discriminatie voor?
7. Bestaat er een fiscaal concurrentienadeel voor reisorganisatoren zonder eigen vliegmaterieel tegenover or-

ganisatoren die chartervluchten met eigen materieel kunnen uitvoeren? Zo ja, hoe denkt de Commissie dit nadeel geleidelijk op te heffen? Bestaat het gevaar niet dat organisatoren en reizigers uitwijken naar derde landen of naar landen die de Zesde BTW-richtlijn nog niet toepassen?

8. Zou genoemde procedure tegen de Bondsrepubliek Duitsland niet moeten worden opgeschort tot een voor allen geldende regeling haar beslag krijgt?

9. Zouden regelingen tot belastingheffing op marges bij vervoerprestaties niet moeten worden opgeschort totdat uniforme regelingen voor belastingheffing op de vervoerprestaties zelf zijn getroffen?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(7 december 1990)

1. De door de Bondsrepubliek Duitsland toegepaste methode voor de berekening van de belastbare winstmarge van reisorganisatoren is strijdig met artikel 26 van de Zesde BTW-Richtlijn van 17 mei 1977. Volgens de Duitse wetgeving wordt namelijk, wanneer de dienst bestaat uit een van belastingen vrijgesteld gedeelte en een aan belasting onderworpen gedeelte, slechts het gedeelte van de winstmarge betreffende de belastbare handelingen belast. Dit is strijdig met artikel 26 van de Zesde BTW-Richtlijn, waarin wordt bepaald dat de vaststelling van de winstmarge voor reizen binnen de Gemeenschap los moet staan van het stelsel dat geldt voor de verschillende handelingen die voor de vaststelling van de kosten van het reisbureau in aanmerking worden genomen.

Deze bijzondere berekeningsmethode wordt niet gedekt door de uitzonderingen op grond waarvan de Lid-Staten voor een overgangperiode mogen afwijken van de regeling van artikel 26.

2. De Commissie wijst erop dat volgens het voorstel voor een achttiende Richtlijn van 4 december 1984 ⁽¹⁾ de overgangsbepalingen betreffende de diensten van reisbureaus reeds op 1 januari 1986 zouden worden afgeschaft. Het Parlement en het Economisch en Sociaal Comité verzochten deze termijn voor bepaalde diensten te verlengen tot 1 januari 1988. De Raad heeft de afschaffing van de overgangsbepalingen in kwestie tot een latere datum uitgesteld.

3 en 5. De Commissie heeft herhaaldelijk gewezen op het bestaan van concurrentievervalsingen ten gevolge van een aantal afwijkingen ten nadele van met name de reisbureaus waarvan de diensten betreffende reizen binnen de Gemeenschap worden belast overeenkomstig de definitieve regeling van artikel 26.

4. De Lid-Staten die op grond van artikel 28 van de Zesde BTW-Richtlijn afwijken van de algemene regeling voor reisbureaus hebben hun wetgeving ter zake tot nog toe gehandhaafd. De Commissie onderzoekt de gevolgen van deze afwijkingen voor de mededinging ten einde te komen tot een volledige harmonisatie van de nationale regelingen.

6. De Commissie is niet op de hoogte van verschillen in de belastingregeling naar gelang van de omstandigheid of de reizigers individueel of groepsgewijs worden vervoerd.

7. Er is thans inderdaad kans op mededingingsverstoringen ten nadele van reisbureaus die niet over eigen vliegtuigen beschikken. Aan deze situatie zal echter een einde komen, want zij vindt haar oorsprong in het bestaan van uitzonderingsbepalingen op grond waarvan de vrijstelling van het personenvervoer en meer in het bijzonder van het personenvervoer door middel van internationale vluchten tijdelijk mag worden gehandhaafd. De belasting van het personenvervoer maakt deel uit van het werkprogramma van de Commissie.

8. De Commissie kan niet voorzien over hoeveel tijd de Raad zal beslissen over een uniforme communautaire regeling betreffende de diensten van reisbureaus.

De Commissie heeft de taak erop toe te zien dat het bestaande communautaire recht op de juiste wijze wordt toegepast.

9. De Commissie ziet geen reden om de bepalingen betreffende de belasting van de winstmarges in verband met vervoerdiensten op te schorten totdat een regeling voor de vervoerdiensten zelf is vastgesteld, aangezien deze regeling niet van invloed is op de regeling betreffende de belasting van de winstmarge.

(¹) PB nr. C 347 van 29. 12. 1984

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2207/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 oktober 1990)

(91/C 94/67)

Betref: Toepassing van geluidsnormen voor vliegtuigen

België is nog steeds niet overgegaan tot de toepassing van de Europese richtlijnen van 21 december 1979, 21 april 1983 en 4 december 1989 betreffende de geluidsnormen voor vliegtuigen.

Kan de Commissie medelen door welke maatregelen zij denkt te bereiken dat zulks alsnog geschiedt?

Bestaat dezelfde situatie ook in andere Europese landen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(4 december 1990)

De Commissie heeft besloten een inbreukprocedure tegen België in te leiden wegens schending van de communautaire bepalingen inzake de beperking van geluidshinder door subsonische vliegtuigen en over te gaan tot het uitbrengen van een met redenen omkleed advies.

Overigens zendt de Commissie rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement de persmededeling die zij over dit onderwerp op 6 oktober 1990 heeft gepubliceerd (PI(90) 790).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2263/90

van de heer **Hemmo Muntingh (S)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(8 oktober 1990)

(91/C 94/68)

Betreft: Rapport van een groep deskundigen over het milieu en de voltooiing van de interne markt

Heeft de Commissie haar standpunt kenbaar gemaakt inzake het eind 1989 door een groep deskundigen gepubliceerde rapport over het milieu en de voltooiing van de interne markt?

Welke maatregelen is de Commissie van plan te nemen als reactie op de conclusies van de werkgroep wat de Structuurfondsen betreft, namelijk dat de procedure die de Commissie uitgewerkt heeft om te garanderen dat bij de besteding van de kredieten rekening wordt gehouden met de milieudimensie en de manier waarop deze procedure door de betrokken Lid-Staten ten uitvoer wordt gelegd, inefficiënt zijn en niet de zekerheid geven dat het milieu daadwerkelijk wordt beschermd en dat de Commissie haar statutaire verplichtingen ter zake nakomt?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(27 november 1990)

1. De Commissie heeft tot op heden nog geen formele reactie gegeven op het door de Task Force opgestelde rapport over het milieu en de voltooiing van de interne markt. Op verzoek van de Raad werkt de Commissie evenwel aan de hand van bepaalde thema's die in dat rapport behandeld worden, specifiek aan een aantal punten, zoals de benutting van de economische en fiscale instrumenten.

2. De Commissie hecht er groot belang aan dat de regionale ontwikkeling en het milieubeleid harmonisch samengaan. Dit komt tot uiting in de lichte kwalitatieve verbeteringen die verkregen zijn bij de onderhandelingen over de communautaire bestekken voor de doelstellingen 1, 2 en 5 b alsmede in het niveau van de steun die aan milieubeschermdende maatregelen is toegedacht.

Ten einde ervoor te zorgen dat er met een efficiëntere milieubescherping rekening wordt gehouden heeft de Commissie een reeks initiatieven op touw gezet die met deze doelstelling overeenkomen: de opstelling van een ontwerp-richtlijn betreffende de evaluatie van de gevolgen voor het milieu van de verschillende beleidsvormen, plannen en programma's en van een voorstel tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG van de Raad ⁽¹⁾ betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten en de oprichting van een net van techni-

sche deskundigen die tot taak hebben de nodige informatie te verstrekken aan de hand waarvan de invloed op het milieu kan worden geanalyseerd.

De Commissie wijst er overigens op dat de Lid-Staten en de regio's zelf het initiatief moeten nemen om ontwikkelingsprogramma's uit te denken en op te stellen. Verder stimuleert zij in de regio's die daarom vragen de opleiding en het uitwisselen van ervaringen op het gebied van de milieuplanning, hetgeen een eerste aanzet betekent in het eigen belang van de regio's om de eisen van de milieubescherping op te nemen in deze plannen en programma's. Overigens garanderen de besluiten inzake het toekennen van steun uit de Structuurfondsen en de bepalingen voor hun tenuitvoerlegging dat het communautaire milieubeleid volledig wordt geëerbiedigd; wat de in de Structuurfondsen vastgelegde bepalingen betreft verwijst de Commissie het geachte Parlementslid naar het gecombineerde antwoord op de schriftelijke vragen nr. 1962/90 van de heer Monnier-Besombes en anderen en nr. 2013/90 van de heer Papayannakis en anderen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

⁽²⁾ PB nr. C 70 van 18. 3. 1991, blz. 27.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2266/90

van mevrouw **Brigitte Ernst de la Graete (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 94/69)

Betreft: Interventie van het EFRO bij de financiering van een project voor een golfterrein in Malmédy (België)

In 1988 heeft de Commissie besloten 58 miljoen Bfr. uit het EFRO te besteden ten behoeve van een project voor een golfterrein gelegen te Malmédy in een bosgebied.

Het project op grond waarvan dit besluit destijds werd genomen voorzag in een financiële deelname van 50% van de Franse Gemeenschap van België.

Sedertdien is de algemene opzet van dit project grondig gewijzigd: de Franse Gemeenschap van België heeft van deelname in de financiering afgezien en in de plaats daarvan komen een particulier en een privé-maatschappij. Een tussen laatstgenoemden en de gemeentelijke overheden gesloten overeenkomst stelt de duur van de hun verleende concessie vast op 27 jaar en voorziet in de betaling aan de gemeente van een forfaitair bedrag van 75 300 000 Bfr. zonder BTW.

Is de Commissie, gelet op deze ontwikkeling, van mening dat genoemd project nog steeds voldoet aan de regels en criteria voor de toekenning van subsidies uit het EFRO?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2291/90van de heer **Claude Desama (S)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(15 oktober 1990)

(91/C 94/70)

Betreft: Toekenning van een EFRO-subsidie aan de stad Malmédy voor de aanleg van een golfterrein

Eind december 1988 heeft de Commissie haar goedkeuring gehecht aan de toekenning van een EFRO-subsidie ten bedrage van 57 220 000 Bfr. aan de stad Malmédy voor de aanleg van een golfterrein. Hierover is ook reeds een mondelinge vraag (H-89/89) (1) gesteld. In haar antwoord gaf de Commissie te kennen dat aan alle voorwaarden voor toekenning van steun uit het EFRO was voldaan.

Tot dusver is nog geen begin gemaakt met de aanleg van dit golfterrein en inhoudelijk is het project ingrijpend gewijzigd: de Franse Gemeenschap, die bevoegd is voor sportfaciliteiten, zal niet aan het financieringsplan deelnemen en de gemeente heeft een concessie-overeenkomst van 27 jaar gesloten met een particuliere onderneming die vooraf een eenmalig concessierecht betaalt en verantwoordelijk is voor de aanleg van het terrein, dat echter eigendom blijft van de gemeente. Het terrein is dus alleen openbaar voor zover het de eigendom van de grond betreft.

Is de Commissie derhalve bereid:

- deze zaak opnieuw te onderzoeken om na te gaan of een en ander conform de EFRO-voorschriften is gegaan?
- te onderzoeken of dit golfterrein nog steeds als „openbaar” kan worden beschouwd, terwijl de exploitatie in particuliere handen is?
- te bevestigen dat er toestemming is verleend om de uiterste termijn voor de voltooiing van de werken te verlengen?

(1) Handelingen van het Europese Parlement nr. 2-378 (mei 1989).

**Gecombineerd antwoord van de heer Millan
namens de Commissie
op de schriftelijke vragen nr. 2266/90 en nr. 2291/90**

(13 november 1990)

De Commissie heeft het dossier met betrekking tot het door de geachte Parlementsleden bedoelde project voor de aanleg van een golfterrein te Malmédy opnieuw bestudeerd.

Zij bevestigt dat het project nog steeds voldoet aan de EFRO-voorschriften, om de volgende redenen:

- a) het betreft een vrijetijdsinfrastructuur, die met name het toerisme ten goede komt;
- b) de stad Malmédy is eigenaar van de grond waarop het golfterrein zal worden aangelegd. Zij zal het golfterrein ook aanleggen en eigenaar blijven van alle instal-

laties. Het betreft dus een overheidsinvestering, zelfs al treedt de stad Malmédy bij de financiering op in de plaats van de Franse Gemeenschap.

Volgens de concessie, die op 17 januari 1990 is ondertekend tussen de gemeentelijke overheid van Malmédy en een privé-maatschappij, is met name het volgende overengekomen:

- a) de gemeente financiert de werkzaamheden en de roerende goederen, en treedt ook als bouwheer op (artikel 4);
- b) de maatschappij verbindt zich ertoe alle werken en roerende goederen, die eigendom zijn van de gemeente, te exploiteren en te beheren (artikel 5, lid 1);
- c) de maatschappij zorgt er heel in het bijzonder voor dat het openbaar karakter van het golfterrein te allen tijde wordt gewaarborgd (artikel 5, lid 2);
- d) bij niet-naleving door de maatschappij van haar verplichtingen kan de gemeente haar contract met de maatschappij opzeggen (artikel 12).

Het betreft dus wel degelijk een golfterrein dat eigendom zal zijn van de gemeente Malmédy en dat volgens voornoemd contract door een privé-maatschappij wordt beheerd.

Het contract is gesloten voor een duur van 27 jaar (artikel 2), tegen betaling van een eenmalig forfaitair bedrag van 75 300 000 Bfr. aan de gemeente, dat de maatschappij om financiële redenen die verder niet bekend zijn heeft besloten vooraf te betalen in plaats van in 27 jaarlijkse bedragen.

Op 20 juli 1990 is toestemming verleend om de termijn voor de uitvoering van de werkzaamheden tot en met 30 juni 1993 te verlengen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2278/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(15 oktober 1990)

(91/C 94/71)

Betreft: Uit vleesafval samengestelde biefstukken

In de Gemeenschap, vooral in Nederland en Groot-Brittannië, wordt steeds vaker een vleesprodukt verkocht dat officieel „geherstructureerde biefstuk” heet en samengesteld is uit restjes rundvlees, het zogenaamde vleesafval, die aan elkaar worden „geplakt” met een op de snijvlakken gesmeerde proteïnegelatine. Kan de Commissie bevestigen of er inderdaad „geplakte biefstukken” op de Europese markt bestaan, in hoeverre deze veilig zijn voor de gezondheid en op welke manier zij aan de consument worden gepresenteerd? Kan de Commissie bovendien, mocht dit „namaakvoedselprodukt” niet van de markt kunnen worden genomen, zorgen voor een duidelijke specificatie van het produkt op het etiket en voor een grotere controle door de bevoegde gezondheidsdiensten van de Lid-Staten?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(19 december 1990)

De Commissie is ervan op de hoogte dat op de Europese markt geherstructureerde biefstuk wordt verkocht.

Dit produkt valt onder de vleesbereidingen waarvoor normen voor het intracommunautaire handelsverkeer zijn vastgesteld die de verbruiker een hoge graad van bescherming bieden bij Richtlijn 88/657/EEG van de Raad ⁽¹⁾ tot vaststelling van de eisen voor de produktie van en het handelsverkeer in gehakt, vlees in stukken van minder dan 100 g en vleesbereidingen en tot wijziging van de Richtlijnen 64/433/EEG, 71/118/EEG en 72/462/EEG.

Deze richtlijn schrijft onder meer voor dat, onverminderd het bepaalde in Richtlijn 79/112/EEG ⁽²⁾, op de verpakking van vleesbereidingen gegevens moeten worden vermeld met betrekking tot de diersoort of de diersoorten waarvan het vlees afkomstig is en betreffende het vetgehalte en de verhouding collageen/vleeseiwit van het produkt.

Bovendien moet overeenkomstig artikel 5, lid 2, van Richtlijn 79/112/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der Lid-Staten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen, alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame, de verkoopbenaming een aanwijzing omvatten of vergezeld gaan van een aanwijzing inzake de fysische toestand waarin het produkt zich bevindt of de specifieke behandeling die het heeft ondergaan, als zonder een dergelijke aanwijzing bij de koper verwarring zou kunnen ontstaan.

De Commissie heeft een voorstel ingediend om de in deze richtlijn vervatte gezondheidsvoorschriften uit te breiden tot de hele markt van de Gemeenschap ⁽³⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 382 van 31. 12. 1988.

⁽²⁾ PB nr. L 33 van 8. 2. 1979.

⁽³⁾ Doc. COM(89) 671.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2280/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 94/72)

Betreft: Rationalisering van de hulp en houding van de Gemeenschap ten opzichte van de eilanden Sint Maarten en St. Barthélémy

Een gedeelte van het eiland Sint Maarten en het eiland St. Barthélémy, gelegen in de kleine archipel van de Bovenwindse Eilanden, vormen te zamen een Frans arrondissement van 73 km² dat in 1967 (gegevens van de laatste volkstelling waarover indiener van deze vraag beschikt) ongeveer 7 000 inwoners telde. Het andere deel van het eiland Sint Maarten is Nederlands en vormt te zamen met

de eilanden Sint Eustatius en Saba een gebied met twintig à dertigduizend inwoners, dat onder het gezag staat van een door Den Haag benoemde gouverneur en van een Raad van Ministers, die 22 gekozen leden telt en die de kleine eilandenkolonie vanuit Willemstad op Curaçao bestuurt. Slechts een van de genoemde gekozen leden vertegenwoordigt Sint Maarten, Sint Eustatius en Saba.

Venezuela ligt weliswaar niet ver van deze eilanden, maar Guadeloupe ligt nog dichterbij, vooral gelet op de culturele overeenkomsten (meertaligheid: Frans, Nederlands, Creools, Engels) en de reële en potentiële gemeenschappelijke belangen. Bovendien mag niet worden vergeten dat Guadeloupe, dat lange tijd gearzeld heeft tussen benadrukking van de status van Frans departement enerzijds en autonomie-onafhankelijkheid anderzijds, via de op 31 december 1982 door de Nationale Vergadering te Parijs aangenomen wet (uitbreiding van de wet van 2 maart 1982 inzake de rechten en vrijheden van de gemeenten en regio's) niet alleen een algemene raad heeft gekregen, maar sinds februari 1983 ook een regionale raad die over uitgebreidere bevoegdheden of althans middelen beschikt.

Kan de Commissie mededelen, gezien deze situatie en voorzover bovengenoemde informatie exact is, hoe zij ervoor zorg draagt dat de bijstand van de Structuurfondsen van de Gemeenschap (en eventueel het Europees Ontwikkelingsfonds) ten behoeve van de huidige bevolking van ongeveer 50 000 inwoners (?) van St. Barthélémy en beide delen van Sint Maarten aangewend wordt voor gecoördineerde maatregelen die ten goede komen aan alle inwoners van Sint Maarten? Welke projecten en welke bedragen in het kader van de communautaire hulp zijn in 1987, 1988 en 1989 aan beide delen van Sint Maarten (alsmede de medebestuurde nabijgelegen eilandjes) toegekend, met inbegrip van de steun voor de vliegvelden van Marigot, Gustavia en Philipsburg en de niet-toeristische ontwikkeling van deze gebieden?

**Antwoord van de heer Millan
namens de Commissie**

(19 december 1990)

Het eiland Saint-Barthélémy en het Franse deel van het eiland Sint-Maarten maken deel uit van de regio Guadeloupe, die voor bijstand van de Gemeenschap in aanmerking komt in het kader van doelstelling 1 van de hervorming van de Structuurfondsen (ontwikkeling en structurele aanpassing van de regio's met een ontwikkelingsachterstand). De bijstandsverlening door de Structuurfondsen verloopt dus via het communautaire bestek voor de betrokken regio, dat op 31 oktober 1989 door de Commissie is goedgekeurd. In dit kader worden bij voorbeeld subsidies verleend voor investeringen in de haven van het Franse deel van Sint-Maarten.

In de periode 1987—1989 is uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling in totaal 22 miljoen Ffr. aan bijstand verleend voor drie projecten op het Franse deel van Sint-Maarten. Hierbij ging het om:

— de aanleg van een afvoersysteem voor regenwater in het stedelijk gebied (bijstand uit het EFRO: 6,6 miljoen Ffr.);

- de aanleg van een afvoersysteem voor regenwater in de plaats Marigot (bijstand uit het EFRO: 4,4 miljoen Ffr.);
- de aanleg van een systeem voor de opvang en verwerking van afvalwater aan de oostkust (bijstand uit het EFRO: 11 miljoen Ffr.).

Uit het EOGFL, afdeling Oriëntatie, is bijstand verleend in het kader van een bij Richtlijn 81/527/EEG ingesteld programma voor de Franse overzeese departementen, waarvan de looptijd — die nog is verlengd bij Richtlijn 87/522/EEG — op 28 januari 1989 is verstreken. Dank zij het op deze richtlijn gebaseerde programma konden verschillende door de Lid-Staat voorgestelde landbouw-structuurmaatregelen worden gefinancierd (grondverbetering, irrigatie, bosbouw). Het is echter niet mogelijk aan te geven waar de betrokken maatregelen precies zijn uitgevoerd, aangezien de bijstand uit het EOGFL, afdeling Oriëntatie, aan de betrokken Lid-Staat is uitgekeerd als vergoeding voor de gedane uitgaven.

Op het Nederlandse deel van Sint-Maarten zijn in de periode 1987—1989 de volgende projecten gesubsidieerd in het kader van het Zesde EOF:

- inventariserende studie door het Milton Peters College Sint-Maarten (13 000 ecu);
- gezamenlijke studie van de Windward Islands Airways (gevestigd op Sint-Maarten) (48 000 ecu);
- studie over de vraag naar hotelaccommodatie en technische opleidingen op Sint-Maarten (50 000 ecu);
- studies, technische tekeningen en aanbestedingsdocumenten voor civieltechnische werkzaamheden op het vliegveld van Sint-Maarten in verband met Flamingopond (doel van de werkzaamheden: uitbreiding platform, aanleg taxibaan) (103 500 ecu).

De Commissie streeft ernaar het communautaire beleid ten aanzien van de Franse overzeese departementen (waaronder Guadeloupe) en ten aanzien van de landen en gebieden overzee (waaronder de Nederlandse Antillen) te coördineren. Dit is een van de redenen waarom reeds in 1986 een uit vertegenwoordigers van verschillende diensten bestaande groep is opgericht die bevoegd is voor zowel de Franse overzeese departementen als de landen en gebieden overzee.

Tegen deze achtergrond heeft de Raad zich akkoord verklaard met het door de Commissie voorgestelde beginsel dat „de ontwikkeling van de verschillende componenten van dezelfde geografische zone, met vergelijkbare problemen en kenmerken, met name zou moeten worden gerealiseerd door uitvoering van gemeenschappelijke regionale projecten voor deze verschillende componenten, ongeacht hun positie ten opzichte van het Gemeenschapsrecht, aangezien dat voordelen van schaalvergroting oplevert en de regionale samenwerking tussen de betrokken partners versterkt”. (1)

In het kader van haar bevoegdheden als beheerder van de Fondsen heeft de Commissie, in overleg met haar respectieve partners, bedragen gereserveerd voor de financiering van regionale projecten, zowel in het kader van de voor elk van de Franse overzeese departementen vastgestelde communautaire bestekken waarbij de bijstand uit de

Structuurfondsen wordt verleend als in het kader van de regionale programma's voor de landen en gebieden overzee en de ACS-landen, waarbij de bijstand via het EOF wordt verleend. De werkzaamheden van de betrokken interne diensten worden gecoördineerd wanneer gezamenlijke aanvragen van de autoriteiten in de betrokken begunstigde landen worden ontvangen. In het specifieke geval van Saint-Martin en Sint-Maarten circuleren wel verschillende ideeën, maar zijn nog geen concrete gezamenlijke aanvragen ingediend.

(1) Passage uit de considerans van Besluit 89/687/EEG tot instelling van Poseidom.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2296/90 van de heer José Barros Moura (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 september 1990)

(91/C 94/73)

Betref: Bescherming tegen bosbranden en herstel van bossen

Kan de Commissie mededelen welke resultaten de Verordeningen (EEG) nr. 4256/88 (1) juncto (EEG) nr. 1610/89 (2) hebben opgeleverd uit een oogpunt van brandbescherming en herstel van door branden geteisterde bossen in de landen van Zuid-Europa? Is zij gezien de recente golf van bosbranden voornemens nieuwe en effectievere maatregelen voor te stellen?

(1) PB nr. L 374 van 31. 12. 1988, blz. 25.

(2) PB nr. L 165 van 15. 6. 1989, blz. 3.

Antwoord van de heer Mac Sharry namens de Commissie

(21 december 1990)

In het kader van Verordening (EEG) nr. 1610/89, die voorziet in bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 4256/88, kan de Gemeenschap een financiële bijdrage leveren voor maatregelen om bossen tegen brand te beschermen en om door brand vernielde bossen opnieuw aan te leggen. Op grond van de communautaire bestekken voor de doelstellingen 1 en 5 b moeten deze maatregelen echter worden geïntegreerd in een regionaal operationeel programma, en wel in de vorm van acties voor de ontwikkeling en de valorisatie van de bossen in de landelijke gebieden van de Gemeenschap.

Enkele van dergelijke operationele programma's zijn recentelijk goedgekeurd, maar over de meeste wordt nog onderhandeld tussen de Lid-Staten en de Commissie. Het is op dit moment dan ook niet mogelijk het geachte Parlementslid nader te informeren over de resultaten van de betrokken verordening.

De Commissie is zich ervan bewust dat bosbranden de grootste bedreiging vormen voor de bossen in het zuiden van Europa. Door de ernstige bosbranden van de afgelo-

pen twee jaar zijn honderdduizenden ha bos verloren gegaan. Vandaar dat het Permanent Comité voor de bosbouw een denktank „bosbranden” in het leven heeft geroepen die de oorzaken van bosbranden grondig analyseert en intensief werkt aan maatregelen om bossen tegen brand te beschermen. Het doel van de denktank is te komen tot betere voorzieningen in de Lid-Staten waardoor bosbranden minder gemakkelijk kunnen uitbreken en de bossen beter tegen brand kunnen worden beschermd.

Bovendien heeft de Raad van Ministers die de bescherming van de burgerbevolking in hun portefeuille hebben op 23 november 1990 een resolutie aangenomen waarin de Commissie wordt gevraagd besprekingen te beginnen en studies uit te voeren om te zien hoe de intracommunautaire samenwerking kan worden versterkt, zodat kadervoorwaarden kunnen worden opgesteld om bosbranden via een beter gebruik van de beschikbare middelen te voorkomen en te bestrijden, om de middelen waarmee branden kunnen worden voorkomen en opgespoord te perfectioneren en om de uitwisseling van informatie en de opleidingsmogelijkheden op dit gebied te verbeteren. Ten slotte heeft de Raad de Commissie gevraagd deel te nemen aan de organisatie van een in 1991 te houden studiebijeenkomst van deskundigen over de verschillende aspecten van de bosbrandproblematiek.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2297/90

van de heer Günter Lüttge (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 94/74)

Betreft: Vangstpraktijken in de „Schollenbox”

Is de Commissie op de hoogte van de verwijten van Duitse kustvissers en van het nationale visserijbureau Bremerhaven dat Nederlandse vissers in de „Schollenbox” kotters met groot machinevermogen en groot vistuig gebruiken?

1. Zo ja, wat denkt de Commissie dan tegen deze vangstpraktijken te ondernemen?
2. Welke beschermings- en controlemaatregelen worden bij de Commissie toegepast om te garanderen dat de vangst onder gelijke voorwaarden plaatsvindt?
3. Welke maatregelen overweegt de Commissie om een vernieling van de zeebodem en mogelijk een vernietiging van viskuit en jonge vissen door te zwaar en ontoelaatbaar vistuig te verhinderen?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(19 december 1990)

1. De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte Parlementslid over mogelijke overtredingen van de com-

munautaire voorschriften voor boomkorvaartuigen in bepaalde visserijzones van de Gemeenschap.

2. De lijsten van de schepen die in deze zones mogen vissen, worden door de Lid-Staten voorgelegd en door de Commissie aan de hand van de verstrekte gegevens gecontroleerd en goedgekeurd.

Overeenkomstig artikel 3 van Verordening (EEG) nr. 55/87 (*) controleert de Commissie, bij de opstelling van de lijsten of bij een verzoek tot wijziging, of de technische kenmerken van de betrokken schepen overeenstemmen met de bepalingen.

3. De Commissie wijst er echter op dat de Lid-Staten dienen te zorgen voor de rechtstreekse controle op de visserijactiviteit en voor de vervolging van overtredingen op hun grondgebied en in de wateren onder hun jurisdictie. De Commissie tracht in elk opzicht, en in het bijzonder door de communautaire controles, de Lid-Staten aan hun verplichtingen ter zake te herinneren.

4. Over de mogelijke effecten die het door het geachte Parlementslid genoemde vistuig heeft op de zeebodem en/of de visbestanden bestaat geen zekerheid. De Commissie wil deze vraag daarom voorleggen aan het Wetenschappelijk en Technisch Comité voor de visserij.

(*) PB nr. L 8 van 10. 1. 1987.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2298/90

van de heer Stephen Hughes (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 oktober 1990)

(91/C 94/75)

Betreft: Belasting op uitkeringen in de Lid-Staten

Kan de Commissie mededelen welke Lid-Staten belasting heffen op uitkeringen voor arbeidsongeschikten of oorlogsslachtoffer?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(6 december 1990)

Op grond van de inlichtingen waarover de Commissie beschikt lijken in het algemeen in de meeste Lid-Staten pensioenen van oorlogsslachtoffers vrijgesteld van belasting te zijn, terwijl invaliditeitspensioenen belastbaar zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2306/90
van de heer Ben Visser (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 oktober 1990)
(91/C 94/76)

Betreft: Het volgen van gevaarlijke stoffen via satellietcommunicatie

Uit informatie die de vragensteller ontving van de Aegis-groep blijkt het volgende: het Inmarsat-systeem om schepen via satellietcommunicatie te kunnen volgen wordt ook op het land toegepast en dit systeem heeft nu de naam „land mobile satellite communication” gekregen. De communicatie omvat beeld, telefoon en tekst. De apparatuur die ervoor nodig is, is eenvoudig in een truck aan te brengen. Het systeem is onder meer aangebracht op DAF-trucks die in de Sowjetunie rijden. Aegis ziet grote toepassingsmogelijkheden voor een dergelijk monitorsysteem bij het permanent volgen van gevaarlijke stoffen. Aegis becijfert dat de kosten per eenheid bij een aantal van \pm 750 000 eenheden ongeveer 1 000—2 000 ecu zullen bedragen.

1. Is de Commissie bekend met het boven beschreven monitorsysteem en, zo ja, is de Commissie van mening dat het systeem voldoende operationeel is voor gebruik op grote schaal?
2. Is de Commissie van mening dat een dergelijk systeem van monitoring van gevaarlijke stoffen door de Gemeenschap ingevoerd zou kunnen worden om transporten van gevaarlijke stoffen permanent te kunnen volgen?

Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie
(7 december 1990)

De Commissie heeft de ontwikkelingen met belangstelling gevolgd van satellietssystemen die binnen Europa transportmiddelen in landen (vrachtwagens, spoorwagens, binnenschepen, enz.) kunnen lokaliseren en hiermee kunnen communiceren. Deze systemen zijn niet beperkt tot die van Inmarsat, maar omvatten eveneens Euteltracs, een dienst die sinds 1 januari 1990 operationeel is en door Eutelsat (de door de Europese telecommunicatiebedrijven gevormde exploitant van satellietssystemen) wordt aangeboden, het op handen zijnde Locstar-systeem, het Prodat-netwerk van het Europese Ruimteagentschap, en het door ESA ontwikkelde „European Mobile System” (waarmee ook spraakcommunicatie mogelijk is) dat na ingebruikname in 1993 door Eutelsat zal worden geëxploiteerd.

Al deze systemen komen binnen twee tot drie jaar beschikbaar en kunnen allerlei transporteenheden volgen. Bij haar onderzoek naar communautaire beleidstoepas-

singen gaat de Commissie momenteel na hoe dergelijke satellietssystemen kunnen worden ingezet bij het permanent volgen van het transport van gevaarlijke stoffen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2314/90
van mevrouw Jessica Larive (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(15 september 1990)
(91/C 94/77)

Betreft: Verstrekking van communautaire studiebeurzen buiten de Gemeenschap

De door de Commissie in het buitenland toegekende studiebeurzen worden in een aantal gevallen (o.a. Lesotho) verstrekt via de bevoegde autoriteiten in het ontvangende land. Deze praktijk zou wellicht kunnen leiden tot onregelmatigheden bij de doorsluiting naar de desbetreffende studenten.

1. Is de Commissie wellicht ook van mening dat het, om iedere schijn van frauduleuze praktijken te vermijden, de voorkeur verdient deze beurzen rechtstreeks aan de desbetreffende studenten uit te keren?
2. Is de Commissie in het onderhavige geval bereid deze suggestie om te zetten in beleid?

Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie
(17 december 1990)

Volgens de procedures die van kracht zijn in het kader van de overeenkomsten tussen de ACS-landen en de Commissie worden de studiebeurzen voor het buitenland aan de ingezetenen van de landen die steun uit het EOF genieten toegekend in het kader van de opleidingsacties die een onderdeel vormen van het nationaal indicatief programma.

Het behoort inderdaad tot de bevoegdheid van de betrokken autoriteiten van het begunstigde land de kandidaten te preselecteren. In bepaalde ACS-landen werden met het oog op de selectie van de kandidaten selectiecomités opgezet waarin zowel vertegenwoordigers van de nationale autoriteiten als van de delegatie van de Commissie vertegenwoordigd waren. De Commissie behoudt zich het recht voor om het definitieve besluit om de studiebeurzen toe te kennen of te weigeren afhankelijk te maken van een bepaald aantal criteria zoals de leeftijd van de kandidaat, zijn opleidingsniveau, zijn beroepservaring en of de gevraagde opleiding binnen het programma valt.

Sedert Lomé III worden de opleidingen gefinancierd in het kader van de projecten/programma's en wordt bij de keuze van de kandidaten gelet op de goede werking van het project.

De Commissie is van oordeel dat het rechtstreeks toekennen van de beurzen aan studenten uit ACS-landen zonder het advies van de bevoegde overheden in te winnen zou indruisen tegen de procedures die in de Overeenkomsten van Lomé zijn vastgelegd.

De betaling van de maandelijkse toelage aan de beursstudenten gebeurt bij

- opleiding in Europa door tussenkomst van het organisme dat instaat voor het beheer zoals de Nuffic in Nederland, de British Council in Engeland en het CIES in Frankrijk;
- opleiding in een ander ACS-land dan het land van oorsprong of in het land van oorsprong, door tussenkomst van de delegatie van de Commissie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2316/90

van de leden Pol Marck, Reimer Böge, Honor Funk, Hedwig Keppelhoff-Wiechert, Astrid Lulling, James Nicholson, Leopoldo Ortiz Climent en Jan Sonneveld (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 94/78)

Betreft: Gevolgtrekkingen uit de varkenspestepidemie in België met betrekking tot het veterinair beleid

De bestrijding van de varkenspestepidemie in België heeft aangetoond dat de communautaire strategie ter zake vele vragen oproept, zowel inzake de bestrijdingsmethoden en hun financiering als inzake de verantwoording van een algemeen inentingsverbod.

Welke conclusies trekt de Commissie uit de Belgische ervaring? Geven deze wellicht aanleiding tot een heroverweging van het vigerende beleid en strategie?

Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie

(4 januari 1991)

Voor de bestrijding van klassieke varkenspest kunnen twee strategieën worden gevolgd. De eerste is gebaseerd op de inenting van de varkens en de tweede op controles zonder gebruikmaking van vaccin.

In de meeste Lid-Staten is in het verleden bij de bestrijding van klassieke varkenspest vaccinatie toegepast, omdat dit op grond van het enzoëtisch karakter van de ziekte in de Lid-Staten in de jaren zestig en zeventig verantwoord was. In 1961 bij voorbeeld werden meer dan 6 000 uitbraken geregistreerd en in 1973 5 000. Door vaccinatie kunnen acute gevallen van klassieke varkenspest worden vermeden en kan de ziekte onder controle worden gehouden, maar de ziekte kan op deze manier niet worden uitgeroeid.

Het niet-vaccinatiebeleid is gebaseerd op uitroeiing van de ziekte, eliminering van de besmetting en tracering van contacten. Een belangrijk instrument daarbij is het serolo-

gisch onderzoek van de varkens. Van dit instrument kan geen gebruik worden gemaakt wanneer wordt gevaccineerd.

Jarenlang heeft de Gemeenschap het niet-vaccinatiebeleid gestimuleerd omdat de totstandbrenging van de interne markt slechts mogelijk is wanneer bij het handelsverkeer in levende varkens en in vers varkensvlees geen ziekte wordt verspreid. Bovendien mogen in een aantal derde landen levende varkens en vers varkensvlees alleen worden ingevoerd uit landen waar niet wordt ingeënt.

In het algemeen is de ziektesituatie in de Gemeenschap de laatste jaren verbeterd, aangezien in 1988 nog slechts 32 uitbraken werden geconstateerd en in 1989 nog 83. In alle Lid-Staten is de vaccinatie volledig stopgezet.

De ervaring met de recente epizoötie in België bevestigt dat een stringente toepassing van de bestrijdingsmaatregelen door de Lid-Staten een absolute voorwaarde is om een niet-vaccinatiebeleid te kunnen voeren. Dat geldt met name wanneer de ziekte zich voordoet in gebieden met een grote varkensdichtheid en waar de houderijsystemen en handelspatronen de verspreiding van de ziekte niet helpen voorkomen.

Het niet-vaccinatiebeleid in België en in andere Lid-Staten wordt momenteel door de Commissie geëvalueerd. Bovendien bestudeert de Commissie de situatie in alle nationale veterinaire diensten met het doel de Lid-Staten te helpen bij het opzetten van de nodige infrastructuurvoorzieningen om het stijgende aantal belangrijke taken aan te kunnen dat verband houdt met de interne markt, maar ook bij de vaststelling van maatregelen om aan andere nieuwe eisen te voldoen. De diagnostische methoden worden ieder jaar opnieuw bekeken en geregeld worden in het communautaire referentielaboratorium voor klassieke varkenspest scholingscursussen georganiseerd om ervoor te zorgen dat alle nationale varkenspestlaboratoria op de hoogte blijven van de meest recente diagnostische technieken.

De Commissie blijft het niet-vaccinatiebeleid steunen aangezien het van essentieel belang is voor de voltooiing van de interne markt en voor het handelsverkeer met derde landen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2327/90

van de heer Yves Verwaerde (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 94/79)

Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid

Artikel 19 van Verordening (EEG) nr. 797/85⁽¹⁾ voorziet in de toekenning van steun aan de landbouwers wier produktiemethoden gunstig zijn voor het milieu. Is de Commissie, in het licht van de nieuwe zorg om het milieu, niet van plan de pogingen in deze richting te versterken door versterking van de cohesie van de maatregelen op landbouw- en milieugebied?

⁽¹⁾ PB nr. L 93 van 30. 3. 1985, blz. 1.

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**
(29 november 1990)

De Commissie is zich bewust van de steeds ernstiger wordende milieuproblemen. Zij beseft dat het absoluut noodzakelijk is het milieu te beschermen tegen de schadelijke effecten die de landbouw en de intensieve veehouderij erop hebben. Daarom heeft de Commissie bij de Raad verscheidene voorstellen ingediend die tot doel hebben de samenhang van de maatregelen op landbouw- en milieugebied te versterken. Het betreft met name:

- het voorstel voor een verordening inzake de invoering en de instandhouding van landbouwproduktiemethoden die met de eisen van de milieubescherming verenigbaar zijn en inzake het landschapsbeheer;
- het voorstel voor een richtlijn inzake de bescherming van zoet water, kustwater en zeewater tegen verontreiniging door van diffuse bronnen afkomstige nitraten;
- het voorstel voor een verordening inzake de biologische produktiewijze in de landbouw en de vermelding van deze produktiewijze op landbouwprodukten en levensmiddelen;
- het gewijzigde voorstel voor een richtlijn betreffende het op de markt brengen van de door de EEG goedgekeurde gewasbeschermingsmiddelen.

De bovengenoemde twee voorstellen voor een richtlijn zouden aanzienlijke gevolgen kunnen hebben voor een groot deel van de landbouwbedrijven.

De twee voorstellen voor een verordening openen voor de landbouwers nieuwe mogelijkheden om op vrijwillige basis hun produktietechnieken beter op de eisen van milieubehoud af te stemmen.

Deze voorstellen zijn momenteel in behandeling bij de organen van de Raad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2335/90
van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(18 oktober 1990)
(91/C 94/80)

Betreft: Personencontrole aan de binnengrenzen

Kan de Commissie meedelen of zij niet ook van mening is dat de nog steeds uitgeoefende personencontroles aan de binnengrenzen van de Gemeenschap in de vakantietijd tot onverantwoord oponthoud en files aan de grensposten hebben geleid, hoe de situatie er in detail uitzag (lengte van de files, bij welke grensposten met name oponthoud ontstond, of er al dan niet sprake was van extra ingezet personeel) en hoeveel klachten er van burgers sedert mei 1990 bij de bevoegde instanties (Lid-Staten en Instellingen) zijn binnengekomen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**
(13 november 1990)

Er is de Commissie niets bekend over onverantwoord oponthoud of files aan de binnengrenzen gedurende de voorbije zomer. Zij beschikt niet over de gedetailleerde gegevens waarom het geachte Parlementslid verzoekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2348/90
van mevrouw Winifred Ewing (ARC)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(18 oktober 1990)
(91/C 94/81)

Betreft: Structureel beleid in de visserijsector

De Commissie heeft onlangs uiting gegeven aan haar verlangens het structureel beleid van de Gemeenschap in de visserijsector te versterken.

Wil de Commissie een nieuw structureel fonds als doel voorstellen ten einde speciale bijstand te verlenen aan gebieden die bijzonder van de visserij afhangen (zoals bij voorbeeld de „Haagse Preferentie“-visserijgebieden in het noorden en andere eveneens van de visserij afhankelijke gebieden in Spanje, Portugal en de Middellandse Zee)?

**Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie**
(18 december 1990)

De Commissie is op de hoogte van de behoeften van gebieden in de Gemeenschap waar de plaatselijke economie vooral afhankelijk is van de visserij. Daarmee is al rekening gehouden in alle aangenomen maatregelen en dat zal ook in de toekomst het geval zijn.

In Verordening (EEG) nr. 4028/86⁽¹⁾ zijn communautaire maatregelen vastgesteld voor verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en van de aquicultuur en in Verordening (EEG) nr. 4042/89⁽²⁾ voor verbetering van de verwerking en afzet van visserij- en aquicultuurprodukten.

Bij de voorbereiding van de integratie van het structuurbeleid voor de visserij en de hervormde Structuurfondsen zal de Commissie aandacht blijven geven aan de noden van de gebieden die bijzonder afhankelijk zijn van de visserij.

⁽¹⁾ PB nr. L 376 van 31. 12. 1986.

⁽²⁾ PB nr. L 388 van 30. 12. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2363/90van de heer **Gérard Monnier-Besombes (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(18 oktober 1990)

(91/C 94/82)

Betreft: Bedreiging van de Étang de Vendres door een project dat in aanmerking komt voor GMP-subsidies

De verwezenlijking van het NYSA-project in de laagvlakte van de Aude zal ernstige verstoringen ten gevolge hebben in dit vochtige gebied, dat van internationaal belang is (het project omvat de aanleg van dijken, het uitdiepen van de Aude-bedding, de aanleg van een zoutwaterwering, een toeristisch complex, enz.).

Is de Commissie van mening dat dit project beantwoordt aan de prealabele voorwaarden voor toekenning van GMP-subsidie, nl. bescherming van de natuur en bevordering van een permanente activiteit?

Als dit project strijdig blijkt te zijn met voornoemde voorwaarden of met andere onderdelen van de communautaire wetgeving, zoals Richtlijn 79/409/EEG⁽¹⁾ (in dit gebied leven 45 soorten die voorkomen in het rode boek van de bedreigde soorten in Frankrijk), welke maatregelen zal de Commissie dan nemen om dit gebied intact te houden?

⁽¹⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Millan

namens de Commissie

(21 november 1990)

Het NYSA-project in de vlakte van de Aude maakt deel uit van het subprogramma „Toerisme” van het GMP Languedoc-Roussillon. Dit project ligt in de „Triangle d’Oc”, een van de 19 concentratiepolen voor de steunverlening op toeristisch gebied. Het subprogramma „Toerisme” is erop gericht het doorgaand toeristisch verkeer in de streek Languedoc-Roussillon langer ter plaatse te houden, de interactie en de complementariteit zee-achterland te bevorderen en een korte-afstandstoerisme te ontwikkelen vanuit de voornaamste stedelijke gebieden in de regio en de aangrenzende regio's.

Met betrekking tot de naleving van de communautaire wetgeving inzake de bescherming van het milieu en met name van Richtlijn 79/409/EEG is in een in het programma opgenomen clausule bepaald dat „de in het kader van de GMP uitgevoerde maatregelen moeten voldoen aan de voorwaarden die door de Europese Gemeenschap zijn vastgesteld voor de bescherming van het milieu”. Mocht blijken dat deze bepalingen niet in acht worden genomen, dan zullen de diensten van de Commissie beslist de nodige maatregelen nemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2380/90van de heer **Paul Howell (ED)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 oktober 1990)

(91/C 94/83)

Betreft: Toepassing van artikel 130 R van het Verdrag

Kan de Commissie mededelen hoe artikel 130 R van het Verdrag wordt toegepast op de Afdeling Garantie van het EOGFL?

Antwoord van de heer Mac Sharry

namens de Commissie

(9 januari 1991)

Bij artikel 130 R, lid 2, wordt bepaald: „De eisen ter zake van milieubescherming vormen een bestanddeel van de andere takken van Gemeenschapsbeleid”, dus ook van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. De doelstellingen van artikel 130 R vormen daarmee een aanvulling op de in artikel 39 van het Verdrag bedoelde doelstellingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

De Commissie heeft herhaaldelijk gewezen op de noodzaak om de factor milieu te integreren in het gemeenschappelijk landbouwbeleid, dat sterk van invloed is op het milieu en de natuurlijke hulpbronnen.

In die zin kan het markt- en prijsbeleid, dat erop gericht is de landbouwproductie te oriënteren en aan te passen aan de vraag en de intensiteit van de productie te verminderen, een belangrijke bijdrage leveren om de landbouw aan te passen aan de eisen van milieubescherming en zo bij te dragen tot de tenuitvoerlegging van artikel 130 R.

De Commissie is evenwel van mening dat het markt- en prijsbeleid dat door het EOGFL, afdeling Garantie, wordt gefinancierd moet worden aangevuld met maatregelen om de doelstellingen van artikel 130 R in het gemeenschappelijk landbouwbeleid te integreren.

Daarom heeft de Commissie een voorstel gedaan inzake landbouwproductiemethoden die verenigbaar zijn met milieubescherming en landschapsbeheer⁽¹⁾. Deze regeling zou in de gehele Gemeenschap moeten gelden en voor alle teelten.

Met dit voorstel worden verschillende thans bestaande individuele maatregelen (set aside, extensivering van de productie, aanpassing van de produktiemethoden in uit milieuoogpunt kwetsbare zones) bijeengebracht in een algemeen concept zodat een belangrijke stap wordt gezet om de doelstellingen van artikel 130 R ook te bereiken in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

⁽¹⁾ Doc. COM(90) 366 def. (PB nr. C 267 van 23. 10. 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2397/90
van de heer Reimer Böge (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (25 oktober 1990)
 (91/C 94/84)

Betreft: Nitraatrichtlijn

In december 1988 kwam de Commissie met een ontwerp voor een nitraatrichtlijn. Volgens dit ontwerp moet in bepaalde, nog vast te stellen bedreigde gebieden het uitrijden van gier worden beperkt doordat een maximum wordt gesteld van twee eenheden vee per ha of van 170 kg stikstofequivalent per ha.

Deelt de Commissie de mening dat de verdeling in bedreigde waterbeschermingsgebieden enerzijds en niet-bedreigde gebieden anderzijds in strijd is met de doelstelling van een globale preventie, gericht op het gezond houden van de grond en de bescherming van het water?

Kan de Commissie zich vinden in het voorstel overall in de Gemeenschap ten hoogste twee eenheden vee per ha toe te staan?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie
 (17 december 1990)

Het voorstel met betrekking tot nitraten, dat door de Commissie is ingediend, is bedoeld om te zorgen voor een doeltreffend beleid op het gebied van de bescherming van water voor de hele Gemeenschap. In artikel 4, lid 6, van het voorstel wordt de Lid-Staten verzocht een gedragscode voor goede landbouwpraktijken in te stellen, die overall van toepassing zal zijn. Wanneer hieraan gevolg wordt gegeven, zal dit leiden tot een uniform niveau van bescherming tegen verontreiniging die door nitraten wordt veroorzaakt. De Commissie zag echter in dat zich in bepaalde gebieden vanwege de geologische omstandigheden of vanwege bijzonder intensieve landbouwactiviteiten ernstige problemen in verband met nitraatverontreiniging voordeden of waarschijnlijk zouden voordoen. In deze gebieden zijn bijzondere maatregelen nodig die verder gaan dan een gedragscode voor goede landbouwpraktijken. Het gaat hier bij voorbeeld om beperkingen ten aanzien van het opbrengen van dierlijke mest.

De Commissie blijft van mening dat er in deze kwetsbare gebieden extra maatregelen moeten worden genomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2414/90
van de heer Peter Crompton (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (25 oktober 1990)
 (91/C 94/85)

Betreft: Compensatie voor de Italiaanse vissers bij herhaaldelijk optredende vervuiling door algen

Kan de Commissie mededelen welke overheidssteun, hetzij op nationaal of op communautair niveau, is verleend aan Italiaanse vissers als compensatie voor de herhaaldelijk optredende vervuiling door algen?

Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie
 (13 december 1990)

I. Nationale steunmaatregelen

Op 14 september 1989 heeft het regionale parlement van Emilia-Romagna wet nr. 237/89 aangenomen, op grond waarvan regionale steun kan worden verleend aan plaatselijke vissers die schade hebben geleden als gevolg van herhaalde vervuiling van de Adriatische Zee door algen.

De Commissie is in kennis gesteld van de wet en op 30 maart 1990 heeft zij besloten geen bezwaar te maken tegen de tenuitvoerlegging van de wet. Dat besluit en een beschrijving van de steunmaatregelen zijn gepubliceerd in het Bulletin van de Europese Gemeenschappen (nr. 3-1990).

Een tweede Italiaanse maatregel is aangenomen door het nationale parlement (wet nr. 424 van 30 december 1989). Deze maatregel, die voorziet in schadevergoeding voor de verliezen ten gevolge van vervuiling door algen, wordt thans door de diensten van de Commissie bestudeerd.

II. Steunmaatregelen van de Gemeenschap

De Gemeenschap kan in bepaalde omstandigheden besluiten financieel bij te dragen aan acties om moeilijkheden in verband met een specifiek aspect van de visserijactiviteiten, in het bijzonder in verband met de structuur van de visserijsector, te verlichten in het kader van Verordening (EEG) nr. 4028/86⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. L 346 van 31. 12. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2428/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (7 november 1990)
 (91/C 94/86)

Betreft: Verkrijgbaarheid van geneesmiddelen die tryptofaan bevatten

De staatssecretaris van Volksgezondheid van België heeft onlangs op basis van de Geneesmiddelenwet van 25 maart 1964 bepaald dat een aantal geneesmiddelen voor intern gebruik voortaan nog slechts op doktersrecept verkrijgbaar zou zijn. Gaarne zou ik vernemen welk standpunt dienaangaande de Lid-Staten en de Commissie innemen.

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie
 (23 november 1990)

Eerst in de Verenigde Staten, in de loop van de tweede helft van 1989, en vervolgens in verschillende Europese

landen heeft zich een groot aantal gevallen van een ernstig eosinofilia/myalgia-syndroom voorgedaan. Dit zeer kenmerkende syndroom wordt toegeschreven aan het orale gebruik van geneesmiddelen en voedingssupplementen die tryptofaan bevatten. De werkgroep „Geneesmiddelencontrole” van het Comité voor farmaceutische specialiteiten houdt de ontwikkeling van dit probleem sinds december 1989 in de gaten.

Uit het onderzoek van deze werkgroep blijkt dat alle als „voedingssupplementen” geregistreerde producten in alle landen van de Gemeenschap uit de handel zijn genomen. Enkele oraal toe te dienen geneesmiddelen kunnen in sommige landen in bepaalde gevallen (specifiek gebruik in bepaalde therapeutische diëten, motivering door de arts, enz.) nog op doktersrecept worden verkregen. Wat de parenteraal toe te dienen geneesmiddelen betreft, zijn tot dusverre geen belastende aanwijzingen gevonden en geen enkel land heeft dan ook maatregelen in verband met deze geneesmiddelen getroffen.

De vergunningen voor het in de handel brengen van geneesmiddelen behoren nog tot de bevoegdheden van de Lid-Staten, maar dank zij de werkzaamheden van het Comité is het mogelijk geweest om de maatregelen van de verschillende Lid-Staten zo te harmoniseren dat de regelgeving in de gehele Gemeenschap vrijwel gelijk is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2441/90

van **Sir James Scott-Hopkins (ED)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 november 1990)

(91/C 94/87)

Betreft: Landbouwoverschotten

Kan de Commissie mededelen welke nieuwe initiatieven zij denkt te nemen om de tendens naar nieuwe overschotten die o.a. in de rundvlees- en zuivelsector dreigen te ontstaan, te keren?

Antwoord van de heer Mac Sharry

namens de Commissie

(10 januari 1991)

De Commissie weet dat in de vlees- en de melksector nieuwe overschotten zijn ontstaan. Deze overschotten zijn evenwel voor een deel toe te schrijven aan bijzondere omstandigheden, met name het uitbreken van boviene spongiforme encefalopathie en de Golfcrisis, waardoor zowel de exportmogelijkheden als het verbruik in sommige delen van de Gemeenschap tijdelijk zijn achteruitgegaan.

Aangezien sommige van deze overschotten een structureel karakter kunnen hebben, zal de Commissie in de nabije toekomst onderzoeken of initiatieven kunnen worden genomen om deze situatie te verhelpen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2474/90

van mevrouw **Christine Oddy (S)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 november 1990)

(91/C 94/88)

Betreft: Visserij-industrie in Cornwall

Is de Commissie ervan op de hoogte dat vissers uit Cornwall als gevolg van de vangstquota gedwongen zijn dode vis terug te gooien in zee?

Welke maatregelen overweegt de Commissie om dit te voorkomen en dit probleem op te lossen?

Antwoord van de heer Marin

namens de Commissie

(13 december 1990)

Artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 4047/89⁽¹⁾ houdt de verplichting in om vangsten van alle soorten waarvan het quotum is opgebruikt, opnieuw in zee te werpen.

Ondanks het feit dat de vissers de visgronden waar zij gewoonlijk vissen zeker kennen, waardoor zij hun activiteit selectief op bepaalde soorten kunnen oriënteren, kan niet elke vangst van een soort waarvan het quotum is opgebruikt en waarvan de vangst dus impliciet verboden is, als een opzettelijke overschrijding van het betrokken quotum worden beschouwd. Er bestaat immers geen betrouwbaar middel om te weten wat er in de netten zit, zolang de vangsten niet zijn bovengehaald of aan dek zijn gebracht.

Het is niettemin de taak van de vissers uit de Lid-Staten om op grond van hun ervaring en voor zover mogelijk te voorkomen dat zij verder vissen op visgronden waar de kans bestaat dat vangsten van soorten waarvan de quota zijn opgebruikt, te groot zijn: op die manier kunnen zij de verspilling van deze vis vermijden waar de verplichting tot het terugwerpen op neerkomt.

De Commissie bezint zich thans op de mogelijkheden om ervoor te zorgen dat zo weinig mogelijk vis teruggeworpen wordt en zal binnenkort voorstellen in die zin doen.

⁽¹⁾ PB nr. L 389 van 30. 12. 1989.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2641/90

van de heer **David Martin (S)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1990)

(91/C 94/89)

Betreft: Arbeidsmobiliteit en huisvestingsmogelijkheden

Kan de Commissie in vervolg op mijn vraag H-647/90⁽¹⁾ mededelen wanneer zij een vergelijkende studie zal uitvoeren over de verstrekking van woonruimte aan immigrerende werknemers?

⁽¹⁾ Handelingen van het Europees Parlement, 3-392 (juli 1990).

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(10 januari 1991)

De Commissie is, zoals zij in juli 1990 opmerkte in haar antwoord op mondelinge vraag nr. H-647/90, van oordeel dat bij de voltooiing van de interne markt aandacht moet worden besteed aan de toegang tot de huisvesting van de bij de mobiliteit betrokken werknemers.

Met de onderzoeken die momenteel door de Commissie in het kader van de armoedebestrijding en de sociale uitsluiting worden verricht, wordt in grote lijnen tegemoet gekomen aan de bezorgdheid die door het geachte Parlementslid tot uitdrukking wordt gebracht.

Door de Commissie wordt immers, op het vlak van de bijstandsverleningen die op dit terrein betrekking hebben, buiten de eerste werkzaamheden waarmee door sommige netwerken van start werd gegaan, uitvoering gegeven aan drie studies, waarvan de eindverslagen voor eind 1990 worden verwacht.

Deze studies zijn:

1. de studie „De ontwikkelingen van het huisvestingsbeleid in Europa”, waarmede prof. Tsimois (Parijs) is belast;
2. de studie „Weerslag van de mobiliteit van de werknemers en van de delocalisatie van het bedrijf op het huisvestingsbeleid”, die zal worden uitgevoerd door prof. Steward (Bristol);
3. de studie „Analyse van de gevolgen in de landen van de Gemeenschap voor het huisvestingsbeleid en het sociaal beleid van de instroom van uit derde landen en met name uit Midden- en Oost-Europa komende bevolkingsgroepen”, die wordt uitgevoerd door prof. Wullkoff (Darmstadt).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2680/90
van de heer Dieter Rogalla (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 december 1990)
(91/C 94/90)

Betreft: Grensovergangen en Europese landenborden

1. Hoe ver is de Commissie met haar algemene inspectie van de grensovergangen aan de binnengrenzen van de Gemeenschap gevorderd en waar heeft zij moeten constateren dat de Europese borden nog niet zijn aangebracht?
2. Is het juist dat aan de grensovergang St. Avold, richting Saarlouis, nog uitsluitend „Zoll/Douane”-borden staan en geen Europese borden (blauw bord met twaalf sterren en de naam van de Lid-Staat in kwestie)?
3. Welke verklaring heeft de Commissie voor deze feiten?
4. Wanneer heeft de Commissie de Lid-Staten voor het laatst op deze feiten gewezen en welke reacties heeft zij gekregen?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**
(30 januari 1991)

Op verzoek van de Commissie hebben elf Lid-Staten, waaronder Frankrijk (in welk land de door het geachte Parlementslid bedoelde zone ligt), medegedeeld dat de instructies betreffende de opstelling van de nieuwe bewegwijzering aan de bevoegde nationale diensten werden toegezonden.

De Commissie heeft haar eerdere verzoeken om inlichtingen aan de Lid-Staat die nog niet heeft geantwoord, herhaald; voorts heeft zij in de bijzondere door het geachte Parlementslid geciteerde gevallen stappen genomen bij de bevoegde nationale instanties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2701/90
van de heer Edward Newman (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 december 1990)
(91/C 94/91)

Betreft: Steun van de Gemeenschap aan Koerdische vluchtelingen in Turkije

Kan de Commissie een volledige specificatie verstrekken van de steun die de Gemeenschap aan de Koerdische vluchtelingen in Turkije heeft verleend?

Is de Commissie er zeker van dat al deze hulp de Koerdische vluchtelingen in Turkije ook werkelijk bereikt en welke maatregelen heeft zij in dit opzicht getroffen?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**
(31 januari 1991)

Na de vlucht van duizenden Koerden uit Irak naar Turkije in de zomer van 1988 verstrekke de Commissie 500 000 ecu aan spoedhulp. Dit geld werd gebruikt voor de aankoop van tentmateriaal door de Turkse Rode Halve Maan. De uitgave werd nauwkeurig gecontroleerd door de vertegenwoordiging van de Commissie in Ankara.

Een in samenwerking met de Turkse Regering voorgesteld plan van het UNHCR (Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen) om 12 500 vluchtelingen over te brengen van een tentenkamp in Mardin waar zij onder gebrekkige omstandigheden leefden naar een andere plaats op enkele honderden mijlen afstand met speciale huisvesting en gemeenschappelijke faciliteiten, werd uitvoerig met Westerse donoren besproken. Met het oog op de uitvoering van deze voorstellen had de Commissie zich bereid verklaard om 1 miljoen ecu te verstrekken. Ondanks de nodige beloften die uit-

eindelijk door Westerse donors waren gedaan, moest in april 1990 helaas van dit voorstel worden afgezien omdat de Turkse Regering haar standpunt hieromtrent had gewijzigd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2702/90

van de heer Madron Seligman (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 december 1990)

(91/C 94/92)

Betreft: Doofheid ten gevolge van arbeidsomstandigheden

Een van mijn kiezers, een gepensioneerd ingenieur, is in toenemende mate doof geworden. Medisch onderzoek wees uit dat deze handicap het gevolg is van blootstelling aan overmatig lawaai tijdens zijn legerdienst (bij het testen van vliegtuigmotoren) en zijn daaropvolgende carrière als civiel ingenieur.

Ook al staat het buiten kijf dat zijn doofheid de zogeheten beroepsdoofheid is, toch weigert het Britse Ministerie van Gezondheidszorg en Sociale Zekerheid mijn kiezer een uitkering te betalen. De reden hiervoor is dat hij niet heeft gewerkt in bepaalde op een beperkte doch exclusieve lijst voorkomende industrietakken.

Is de Commissie voornemens in het kader van het Sociaal Handvest de uitkeringen voor arbeidsletsel te harmoniseren en, zo niet, hoe zijn de praktijken in de andere Lid-Staten in dit opzicht in vergelijking met het Britse systeem?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(21 januari 1991)

Over de sociale bescherming van werkenden wordt in het Gemeenschapshandvest van de sociale grondrechten verklaard:

„Volgens de specifieke bepalingen van elk land:

10. hebben alle werkenden van de Europese Gemeenschap recht op een adequate sociale bescherming en ongeacht hun statuut en de grootte van de onderneming waarin zij werken, op sociale zekerheidsprestaties van een toereikend niveau”.

Een vergelijking tussen het Verenigd Koninkrijk en de andere Lid-Staten wordt gegeven in de „Vergelijkende tabellen betreffende de sociale-zekerheidsregelingen in de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen”. Een exemplaar van de laatste uitgave⁽¹⁾ wordt het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parle-

ment rechtstreeks toegezonden. Ook zal een exemplaar worden toegezonden van de nieuwe uitgave die binnenkort wordt verwacht.

De Commissie heeft in haar actieprogramma tot uitvoering van het Gemeenschapshandvest van sociale grondrechten van de werkenden duidelijk verklaard dat zij geen voorstellen zal doen tot harmonisatie van sociale-zekerheidsbepalingen die verband houden met verschillende culturele en historische achtergronden, maar dat zij ter bevordering van de mobiliteit van de werkenden in het kader van de sociale samenhang een strategie met betrekking tot de convergentie van de beleidslijnen en doelstellingen op het gebied van de sociale zekerheid zal voorstellen in de vorm van een aanbeveling.

⁽¹⁾ 15e uitgave, situatie op 1 juli 1988.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2841/90

van de heer Madron Seligman (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 december 1990)

(91/C 94/93)

Betreft: Bescherming van kalveren en varkens in de intensieve veehouderij

In juli 1989 heeft de Commissie het Economisch en Sociaal Comité om advies gevraagd inzake haar voorstel voor een Verordening (EEG) van de Raad ter bescherming van kalveren en varkens die, naar is gebleken, dikwijls onder inhumane omstandigheden worden gefokt.

De adviezen van het Economisch en Sociaal Comité inzake de twee ontwerp-verordeningen werden in Publikatieblad nr. C 62 van 12 maart jl. gepubliceerd. Voor velen is het van groot belang dat onnodig lijden van dieren wordt voorkomen. Wanneer denkt de Commissie deze verordeningen aan het Parlement en de Raad van Ministers voor te leggen?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie**

(25 januari 1991)

De door het geachte Parlementslid genoemde twee voorstellen voor een verordening van de Raad werden op 19 juni 1989 bij de Raad ingediend. Het Parlement bracht hierover advies uit op 5 april 1990. Deze twee adviezen zijn in Publikatieblad nr. C 113 van 7 mei 1990 bekendgemaakt.

De voorstellen zijn momenteel in behandeling bij de Raad en de Commissie kan onmogelijk zeggen wanneer ter zake verdere vooruitgang zal worden gemaakt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2871/90
van de heer Lyndon Harrison (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (3 januari 1991)
 (91/C 94/94)

Betreft: Interlingua

Werkt de Commissie op de een of andere manier mee aan de bevordering van de internationale taal Interlingua?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
 (24 januari 1991)

De Commissie werkt niet mee aan de bevordering van Interlingua.

Het geachte Parlementslid wordt overigens verwezen naar het antwoord van de Commissie op zijn schriftelijke vraag nr. 2081/90 (*)

(*) PB nr. C 85 van 28. 3. 1991, blz. 27.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2891/90
van de heer Kenneth Stewart (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (3 januari 1991)
 (91/C 94/95)

Betreft: Eerbiediging van de rechten van het individu

Is het de Commissie bekend dat, wanneer de politie een burger op grond van inlichtingen van een aanbrenger in staat van beschuldiging stelt en deze burger vervolgens niet schuldig blijkt, de politie de naam van de aanbrenger geheim kan houden?

Is zij ook niet van mening dat een dergelijke handelwijze door een aanbrenger kan worden gebruikt om eenieder tegen wie hij een wrok heeft schade toe te brengen en dat deze manier van politieoptreden ingaat tegen de persoonlijke vrijheden en de vanzelfsprekende eerbiediging van de rechten van de Europese burger?

Kan de Commissie wetgevende maatregelen voorstellen waarbij een dergelijke praktijk binnen de Gemeenschap een halt wordt toegeroepen en bepaald wordt dat, in het belang van de natuurlijke eerbiediging van de rechten van de burger, de identiteit van een aanbrenger wordt onthuld wanneer iemand door een rechtbank onschuldig wordt verklaard?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
 (30 januari 1991)

De kwestie waarop de vraag van het geachte Parlementslid betrekking heeft valt niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap.

De Commissie wijst erop dat de Lid-Staten zich in de preambule van de Europese Akte er wederzijds toe hebben verbonden gezamenlijk de democratie te bevorderen uitgaande van de grondrechten die worden erkend in hun wetten en grondwetten alsmede in het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 2927/90
van de heer Henry Chabert (RDE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (11 januari 1991)
 (91/C 94/96)

Betreft: Acties van de Gemeenschap inzake werkgelegenheid in de regio Rhône-Alpes

Kan de Commissie mededelen wat de situatie is, in cijfers uitgedrukt tot op heden en per sectoren, van het aantal direct of indirect in 1989 en 1990 in de regio Rhône-Alpes, per departement, via de bijstandsverleningen van de verschillende Structuurfondsen (ESF, EOGFL, enz.), van de EIB en van de EGKS geschapen en/of beveiligde arbeidsplaatsen?

Kan zij eveneens een beschrijvende, van cijfers voorziene en tot op heden bijgewerkte lijst bezorgen van de verschillende acties die in deze regio in 1989 en 1990 zijn volbracht?

Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie
 (26 februari 1991)

Daar het antwoord erg omvangrijk is en vele tabellen omvat, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 3010/90
van de heer Christopher Jackson (ED)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
 (18 januari 1991)
 (91/C 94/97)

Betreft: Braaklegging in de vroegere Duitse Democratische Republiek

Volgens berichten in de Britse pers heeft een Britse onderneming een contract voor 99 jaar ondertekend voor de pacht van 3 950 hectare land in de buurt van Maagden-

burg en heeft zij een aanvraag ingediend voor braaklegging van ongeveer 3 000 hectare. Voorts wordt bericht dat de jaarlijkse pacht van dit land fl. 59,- per hectare bedraagt en de uitkering voor braaklegging fl. 860,- bedraagt.

2. Is de Commissie een dergelijke registratie of aanvraag voor registratie voor braaklegging bekend?
2. Kan zich naar de mening van de Commissie de situatie voordoen dat ondernemingen in de vroegere Duitse Democratische Republiek zeer goedkoop land kunnen pachten uitsluitend en alleen om via de braakleggingspremies van de Gemeenschap financiële winst te behalen?

3. Deelt de Commissie de mening dat een dergelijke financiële manipulatie, die geen enkel voordeel voor de landbouw oplevert, onaanvaardbaar is en, zo ja, wat overweegt de Commissie te doen om dit tegen te gaan?

**Antwoord van de heer Mac Sharry
namens de Commissie
(26 februari 1991)**

De Commissie stelt bij de betrokken Lid-Staat een onderzoek in naar de door het geachte Parlements lid medegedeelde feiten. Zij zal niet nalaten hem in kennis te stellen van de resultaten van dat onderzoek.